

CALHOUN ȘI PUȘTOAICA
SARA ORWIG

CAPITOLUL 1

Sub cerul cenușiu șerpuia printr-o zonă împădurită cu stejari, cedri roșii, ulmi și cătină, o alee îngustă acoperită cu pietriș. Pe alee era un grup de oameni, doi bărbați și cinci femei, toți cu binocluri în mâini, examinând o pasăre cocoțată într-un stejar. Courtney Meade, o femeie suplă, îmbrăcată cu o jachetă cafenie, o bluză albă tricotată și blugi, cu părul auriu împletit într-o coadă lungă ce-i atârna pe spate, le arătă un sturz singuratic. Aruncă o privire spre grupul de admiratori ai păsărilor și așteptă până când unul dintre ei, Henry Twilling, își ridică aparatul pentru a immortaliza imaginea păsării. Când tocmai își potrivea aparatul de fotografiat, zgomotul unei explozii apropiate străpuse aerul rece de februarie,

spărgând parcă liniștea și alungând din copacii din jur un stol de păsări.

Courtney se încordă și privi spre grup. Domnișoara Barnhill păli și se înmuie, iar Henry Twilling îi prinse brațul pentru a o sprijini. O altă detunătură trimise și mai multe păsări spre cer. Când cea de-a treia împușcătură se auzi, Courtney părăsi aleea și se repezi spre frontiera de est, prin desișul de iarbă maronie, către gardul ce despărțea rezervația naturală de o fermă de cai.

Ea se ivi de după copaci și dădu cu ochii de un bărbat ce stătea lângă gard. Purta niște teniși ușori, blugi, o haină din piele de oaie și o pălărie tocită, cu boruri largi. La câțiva metri în spatele lui era un cal murg. Avea pușca îndreptată spre cer și trase de două ori.

-Oprește-te! Strigă Courtney, alergând spre gard. El lăsă pușca în jos pentru a o privi, coborându-și ochii, de un albastru rece și tăios, ce păreau la fel de ucigători ca și arma. Tresărind pentru o clipă, Courtney îl privi țintă. Pălăria trasă pe spate lăsa să-i scape șuvițe ondulate de păr castaniu pe frunte. Privirea i se coborî indiferentă pentru a evalua cu minuțiozitate fiecare centimetru din cei o sută șaiszeci și opt ai ei, examinând-o de la părul blond până la ghetete. Pentru o clipă, Courtney uită de mânia ce o cuprinsese. Era atât de masculin, emana o virilitate ce îi tulbura subconștientul, trezindu-i un ciudat sentiment al femininului pus în fața masculinului. Când ochii lui îi întâlniră din nou pe ai ei, furia îi reveni.

-Domnule, aceasta este o rezervație naturală, declară ea. Nu ai voie să împuști păsările!

-Aceasta este o fermă de cai, surioară și o afurisită de pasăre îmi face neazuri! Tocmai pe teritoriul meu.

-Ești nebun!

-La naiba! Ai un șoim cu coadă roșie...

-Ebenezer? Întrebă Courtney cu răsuflarea tăiată.

-Ce naiba, ăsta-i un animal de casă?

-Păi, cam așa ceva...

-Atunci, o să fie cam mort dacă-l mai prind zburând pe deasupra gardului ăsta!

-Nu poți să-l ucizi!

-Pe naiba! Își încleștă maxilarele acoperite cu o barbă de câteva zile, în timp ce dinții albi strânsă cu putere un trabuc. Courtney simți deodată că viața ei liniștită era acum amenințată de acest vecin furios și încăpățânat.

-E o violență înspăimântătoare să împuști o pasăre! Izbucni ea, tremurând de indignare, conștientă fiind de faptul că restul grupului ieșea acum din pădure și se apropia pentru a asista la confruntare, ceea ce nu părea să aibă vreo importanță

pentru el.

-Eu nu sunt nici pe jumătate violent din cât e pasărea aceea afurisită,spuse el.

-Ce ți-a făcut Ebeneezer?

-Mi-a speriat caii,i-a făcut s-o ia la goană.Vocea lui coborî până la un ton amenințător:

-Și a făcut-o intenționat!

-Oh,ești absurd!

-Nu,nu sunt.Dacă pasărea aia ar putea să râdă,ar face-o.Și asta nu e totul...

Chiar în acel moment se auzi țipătul ascuțit al unei păsări,un fluturat de aripi și un șoim mare și pestriț se așeză pe un tufiș de mirt pe partea dinspre Courtney a gardului.Bărbatul înjură și își ridică arma.

-Să nu cumva să-l țintești! urlă Courtney.Se află pe teritoriul rezervației naturale.Am martori!

-Merită să plătesc o amendă și să merg la pușcărie doar ca să scap de el!

Ridică pușca și,în ciuda faptului că erau în afara fermei,toți cei aflați în spatele lui Courtney se adunară la un loc într-o parte.

-Ia aminte la mine! spuse Courtney,dar bărbatul nu-i dădu atenție.

Disperată,încercând să salveze preferatul fiului ei,sări peste gard.El îi văzu mișcarea și-și coborî arma.Piciorul i se prinse în bara superioară și ea căzu peste tip,doborându-l la pământ.Se lovi de pieptul lui puternic,iar zdruncinătura îi provocă o durere ce o străfulgeră din umăr până în coapsă.

Pușca se descărcă,iar bărbatul strigă,lăsând să-i scape un șir de înjurături ce o făcură pe domnișoara Barnhill să leșine.Courtney simți și ea că va leșina.O apucase amețea și se agăța de umerii lui solizi.Era întinsă pe un trup lung și zvelt,dar fu dată la o parte.Îl privi și văzu o pată roșie,îmbibând una din ghetele tipului.

-Oh,Dumnezeule,ești rănit!

-Da,scumpo,mulțumită ție!Un foșnet de aripi se auzi și Ebeneezer se lăsă pe pălăria lui.Bărbatul înjură,încercând să-l prindă pe Ebeneezer,care zbură,scoțând un țipăt ascuțit.

-Ajută-mă,cred că o să-l împușc! Exclamă bărbatul.Courtney simți că nu o mai țin picioarele.Din cauza ei,bărbatul se rănise.Totul se învârtea în jurul ei și închise ochii.

-Te-am rănit!

-Poți să spui și așa,da,m-ai rănit.

-Pot să te duc acasă? Ai pe cineva să te ducă până la spital? Îmi pare atât de rău,n-am vrut să-ți fac niciun rău.Încercam doar să salvez șoimul.

E preferatul nostru.Își dădu seama că se bâlbâia,dar nu-și putu opri șirul cuvintelor.

-Stai naibii în banca ta,fetițo! Ia-ți însoțitorii de păsări și întinde-o...

-Nu fi vulgar! E cineva pe-aici să te ducă la spital?

-Nu,dar oricum mulțumesc.Ai făcut destule pentru o singură zi.Courtney se întoarse.

-Domnule Twilling,vrei să conduci grupul înapoi? Trebuie să mă îngrijesc de acest om.

-Sigur că da,răspunse domnul Twilling privind mirat către cei doi.

-Pot să te ajut în vreun fel,Courtney?

-Nu.Voi merge cu el la spital.

-La dracu',spuse bărbatul.

-Nu mai înjura de câte ori deschizi gura! Mai sunt și niște doamne pe aici,care nu sunt obișnuite cu un astfel de limbaj.Pentru o fracțiune de secundă,ea văzu o licărire în ochii lui albaștri,o expresie puțin surprinsă,dar trecu repede,înlocuită fiind de furie.

-Du-te cu blestemații tăi de păsărari și lasă-mă în pace! Izbucni el.

Ea privi gheata lui,care era acum îmbibată în sânge și simți cum i se strânge stomacul,pentru că totul era din vina ei.Nu putea să stea și să privească pe cineva cum se chinuie.

-Te rog,hai să mergem la spital,spuse ea.

-Nu vrei să sângerez până când mi-oi da duhul,chiar aici,hm?

-Oh,nu vorbi așa.Dacă te țin,poți să te ridici?

-Pot să mă ridic și dacă nu mă ții tu!

-Ești atât de urâcios! Scoală-te și o să te ajut să încaleci!I se păru că a mai surprins o urmă de mirare pe fața lui.Când el își strânse buzele,Courtney se întrebă dacă nu cumva își reținuse un zâmbet.Cu siguranță nu arăta prea fioros pentru a râde.

-E foarte bine că ești minoră,zise el.Nu vor pedepsi chiar atât de aspru o minoră vinovată de atac asupra unei persoane.

-Creierul tău este la fel de activ ca și temperamentul tău,spuse ea.Ridică-te și te voi ajuta să te urci în mașină!De data asta,când el își aplecă capul,fu sigură că își ascundea un zâmbet.

-Nu ești Florence Nightingale! Dă-mi brațul tău,puștoaico! O apucă de braț ridicându-se de la pământ,fără niciun pic de ajutor din partea ei.Era înalt și zvelt, aplecat deasupra ei.Ea-l văzu strâmbându-se de durere,în timp ce-și lăsa greutatea pe celălalt picior,înjurând.

-Îmi pare rău,zise ea.

-Nici măcar pe jumătate din cât de rău îmi pare mie.Și,puștoaico,în curând o să-ți pară și mai al naibii de rău.

-Nu sunt o puștoaică.Ochii lui se îngustară,în timp ce ea mai fu o dată măsurată din cap până-n picioare.

-Câți ani ai?

-Dumnezeule,nu ai deloc maniere! Nu întrebi o fem...

-Gata,uită că te-am întrebat.N-am chef de ciondăneală acum.Dacă vrei neapărat să mă ajuți,mai bine să ne întoarcem la casa mea.El fluieră și murgul se apropie.

-Să aduc o mașină? întrebă Courtney.

-Nu.Acest cuvânt puse capăt discuției.Își băgă pușca în toc,apucă șaua și se sui pe cal.Înjurând tot timpul,își trecu piciorul pe deasupra animalului.Când se așeză drept,în cele din urmă,fața îi devenise palidă.Courtney se cutremură când văzu pământul și piciorul lui pătate de sânge,apoi se urcă și ea în spatele lui.Odată așezată,privi consternată umerii lui lași.Era ceva în omul acesta ce o oprea să-l atingă.Era stânjenită.

-Mai bine te-ai prinde de mine,îi spuse el peste umăr.Nu fi sfioasă.

Își încolăci brațele în jurul mijlocului subțire și-și dădu seama că avusese dreptate.Atingerea acestui bărbat era tot atât de zguduitoare,ca și încolăcirea brațelor în jurul unei bucăți de metal incandescent.Părul său castaniu era tăiat uniform și cădea peste un gât bronzat.Mirosea bine,emana un parfum ispititor, care nu prea se potrivea cu înfățișarea lui.Arăta într-un mod căruia i s-ar fi potrivit mai bine un miros de haină din piele amestecat cu praf și sudoare.Lucrul acesta o mira.Hainele lui fuseseră curate și călcate,înainte de a se împușca.

Pe măsură ce călăreau în liniște,ea era tot mai deprimată,dar își reveni imediat ce-l simți cum alunecă din șa.

-Oh,Doamne! Te simți bine? El nu răspunse.Îl cuprinse un tremur violent.

-Te rog,nu leșina!

-Nici să nu te gândești la una ca asta,spuse el,dar vocea lui era lipsită de vlagă.

-Domnule,e cineva la tine acasă,vreun muncitor,sau soția ta?

-Nimeni,răspunse el,rânjind înfiorător.Ea ar fi preferat acum chiar și mânia lui.

-Guy a plecat,adăugă el.Vorbele lui o descurajară și mai mult.Nu era nimeni acasă,care să-l ajute.

-Și cheile de la mașină?

-În buzunarul drept.Îi privi spatele.Nu avea de gând să caute în buzunarul unor blugi ce i se mulau ca o a doua piele!

-Nu poți să le scoți tu? întrebă ea.El râse,iar ea își simți obrajii în flăcări.

Simți o ușoară urmă de mânie,dar frica reuși să o înăbușe.

-Ai asigurare? întrebă ea.

-Ce?

-Ai o asigurare la spital? îi strigă ea,rugându-se să nu leșine.

-Nu-mi țipa în ureche,ce naiba!

-Atunci răspunde-mi la întrebare!

-Ce întrebare? Mârâi el,iar inima ei se strânse de frică.

-Ai,pronunță ea clar fiecare cuvânt,fișă de spitalizare?

-Da,puștoaico.Nu sunt surd,doar rănit la picior.

-Cine se îngrijește de ea?

-Eu.

-Nu.Ce companie? Spune-mi numele companiei,altfel nu te vor primi în spital.

-Jersey Standard,râse el.Sună a nume de vacă.

-Of,Doamne!El începea să delireze,era sigură de asta.

-Cât mai e până la mașina ta?

-Cam zece ore.

-Oh,nu! Courtney se legănă cuprinsă de deznădejde și își încleștă brațele în jurul lui.Rațiunea îi reveni însă imediat și își dădu seama că în zece ore puteau călări până la cel mai apropiat spital și înapoi acasă.

-Nu se poate! izbucni ea.Cât mai avem până la tine acasă?

-Să nu-mi spui că zece ore! Aproape am simțit că leșin!Când el râse,ea fu convinsă că delira.Avea un râs plăcut,vioi,care nu se potrivea cu înfățișarea lui dură.

-Cam două minute.

-Soția ta nu-i acasă?

-Nu am soție,puștoaico.Nu putea înțelege de ce.

-Care e următoarea ta rudă? în caz că-ți pierzi cunoștința...

-Nu mi-o voi pierde.

-Nu poți să știi! Ea pendula între grija pentru rana lui și mânia ce i-o provoca atitudinea lui.

-Nu voi leșina.

-Care-i următoarea rudă?

-Care-i următoarea ta rudă? Poate o să trebuiască s-o anunți când vei fi în închisoare.Inima i se strânse și întreaga serie de implicații a faptei ce o săvârșise năvăli asupra ei cu forța unui proiectil.Gândindu-se la copil,îi șopti numele:

-Ryan.

-Ryan,ha? Tată,frate...iubit? o întrebă el.

-Am douăzeci și nouă de ani!

-La naiba! Mă simt un boșorog,când o tipă de douăzeci și nouă de ani arată ca de șaisprezece.Cuvintele i se pierdură în vânt și brusc se înmuie și încep să alunece.Ea își încordă brațele,trăgându-l spre ea.

-Domnule!Îl simți cum se îndreaptă.

-Jared,puștoaico.

-Nu sunt o puștoaică.Numele meu este Courtney.

-Courtney cea în blugi și cu o coadă lungă.Ai mai împușcat pe cineva până acum?

-Nu eu te-am împușcat,spuse ea pe un ton înghețat.Tu te-ai împușcat.

-Din cauza ta.

-Îmi pare rău.

-Mi-ai mai spus.Ebeneezer ăla e pe ducă.Data viitoare când o s-o mai prind pe pasărea aia împrușcată pe domeniul meu,poc!Courtney închise ochii și se cutremură.

-Ești un ticălos nenorocit,care urăște păsările!

-Iar tu,puștoaico,ești o femeiușcă arțăgoasă și periculoasă! Courtney se înfurie, uitând pentru un moment de piciorul lui.Se îndreaptă de spate și spuse tăios:

-*”Să nu ai încredere în omul care nu iubește vrabia,gaița,pitulicea,turturica”* Beaufort Elling.

-*”Ferește-te de femeia ce te schilodește”*,Calhoun.

-Calhoun și mai cum?

-Jared Calhoun.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama,mârâi ea printre dinți.El râse.

-Pentru numele lui Dumnezeu,de ce din tot statul Tennessee a trebuit să-ți cumperi o fermă chiar lângă o rezervație naturală?

-De ce din tot statul Tennessee,oh,oare de ce,trebuie să locuiesc chiar lângă un șoim drăcos,pe nume Ebeneezer?

-Te poți muta.

-Sau îl pot înlătura pe Ebeneezer.

-Asta-i crimă.

-Ceea ce ai făcut tu poate fi considerată crimă.A împușca un amărât de șoim, care pătrunde ilegal pe teritoriul tău nu este.

-Domnule Calhoun,ești cel mai mare ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

-Dacă aceasta este o mostră din cultura ta de cuvinte urâte,atunci,

puștoaico,trebuie să-ți extinzi vocabularul.Plină de furie,fu fericită totuși să vadă printre copacii din față o casă maro.

-Uite-ți casa.Scoate cheile de la mașină.

-Scoate-le tu.

-Vrei sau nu să te duc la spital?

-Sincer să-ți spun,n-aș vrea,puștoaico.Îmi pare rău că-ți spun,dar s-ar putea să nu te mai văd până la proces.Ea își încleștă dinții.Ar fi putut s-o bage în închisoare? Sau doar o necăjea.

-Domnule Calhoun,îmi pare rău.N-am vrut să te împușc.De fapt,nu te-am împușcat,tu te-ai împușcat! Dar n-am vrut să te fac să te împuști.Era agitată, furioasă și speriată.

-Spune-i-o judecătorului.Scoate-mi cheile din buzunar.

-Ești un pervers.

-Și tu o fată bătrână,o mironosiță de douăzeci și nouă de ani,care probabil că-i speriată de bărbați.Își scoase cheile și i le întinse peste umăr.Ea i le smulse. Acuzația lui o duruse.

-Mulțumesc,ești un ticălos de primă clasă,domnule.

-Așa spui tu.Sunt rănit și sângerez,să sperăm că nu fatal,de la o împușcătură cauzată de o anume Courtney...Courtney și mai cum?

-Courtney Meade.Ar fi putut să adauge și „doamna”,dar nu vru să se mai întindă cu el la vorbă.Voia doar să-l ducă la un doctor și să scape de el.

-La naiba! Spuse el încetișor și-i atinse inelarul.Se întoarse,cu mirare în glas.

-Ești măritată!Umărul lui atinse un sân plin,iar ea încercă să se îndepărteze de el.Păru amuzat.De data asta nu mai încăpea îndoială,deși trăsăturile feței erau împietrite și solemne ca ale unei bufnițe.Îi zări ușoarele riduri ce-i apăruseră la colțurile ochilor,îmblânzindu-i trăsăturile dure.Îl făceau mai atrăgător.Înghiți în sec.Ea încercă să vorbească cu demnitate.

-Sunt divorțată.El zâmbi într-un mod devastator,ca vulcanul Sf.Elena erupând, toate trăsăturile schimbându-i-se.Dinții lui erau albi și regulați.Ochii îi râdeau și deveni chiar ispititor.Cald,atrăgător,ispititor...ca și cum ar fi încercat s-o păcălească să zâmbească și ea,ceea ce i-ar fi plăcut să facă,dacă ar fi putut uita de personalitatea lui afurisită.Zâmbetul era un truc jucat de natură,ca un fel de plantă carnivoră foarte atrăgătoare ce ispitește o biată muscă neștiutoare pentru a o devora.Ei bine,nu avea să cedeze zâmbetului lui,pentru că știa ce se ascunde în spatele lui: un monstru de om ce ura păsările și care l-ar fi ucis pe Ebenezer dacă ar fi putut!Se îndreptă.Privirea lui poposi pe gura ei și îi fu greu să mai rămână calmă și stăpână pe sine.O privea cu o insistență deranjantă.Simți o furnicătură prin buze.Ridurile i se accentuară odată cu râsul lui.

-La naiba,șopti el,aș fi putut jura că n-ai fost sărutată în viața ta.

-Mda,mulțumesc frumos!

-Arăți ca o pară mălăiață,puștoaico.

-Cum? Asta-i bună,s-o aud tocmai de la un țepos ca tine! Spuse ea acid,urând acea roșeață care-i ardea obrajii.Acum ar fi dorit să leșine.

-Nu te întorci?

-Sunt și eu curios,puștoaico.Știi și tu...O privi pe furiș,iar ei i se opri răsuflarea. Un fel de mesaj electric,nerostit,venind din acea privire o tulburase.Simți cum furia o părăsește ca aerul dintr-un balon spart.Acum îi luase locul realitatea.

Realiză că Jared Calhoun era bărbat,iar ea femeie.Nesuferit cum era,totuși era bărbat și ea își dădu seama de asta când o furnicătură i se coborî până în tălpi.

-Întoarce-te,șopti ea.

-Fir-aș al naibii,spuse el pe o voce care îi păru un izvor călduț ce o inunda.Ești femeie.Când privirea lui coborî spre sâni,ea roși puternic.Nu se putu stăpâni.

Jacheta îi era desfăcută,iar el putu să vadă foarte clar cum i se întăriseră sfârcurile sânilor și cum apăsau sutienul de dantelă de sub bluza tricotată.

Își jură că o să ardă toate bluzele tricotate pe care le avea.

El își ridică ochii spre ai ei cu o privire îngâmfată și curioasă,care înrăutăți lucrurile.Trupul ei reacționase la Jared Calhoun.Fără nicio atingere,fără niciun cuvânt,doar cu o simplă privire el produsese o reacție a ei,o reacție pe care nu și-o putea explica.De obicei,reușea să impună o înfățișare distantă,care descuraja pe oricine.

-Bine,bine,spuse el.Ea privi pîmprejur pentru a găsi o scăpare,când văzu că ajunseseră în fața unei case maro,la șosea,o camionetă roșie,un *Ford Sedan* negru,un șopron maro și a unui țarc.

-Am ajuns acasă.

-Da,am ajuns,spuse el fără să-și întoarcă capul.

Ea îi dădu drumul și sări de pe cal.El descălecă,scoțând o mârâitură și niște înjurături.Fața i se făcu albă,ochii i se îngustară și ea simți cum o străfulgeră durerea lui.Îi luă hăturile din mâini,conștientă de ușoara atingere a degetelor.

-Hai să intrăm și să-mi bandajezi piciorul,zise el.

-Vom merge la spital.

-Vrei să-mi pierd tot sângele până acolo? Ochii lui albaștri și reci o țintuiră.

-Nu,dar nu știu să bandajez răni.

-Încearcă și tu ce poți.Îl privi din spate când se întoarse.El încerca să pășească pe călcâiul piciorului rănit,înjurând,aproape ciocnindu-și genunchii.Courtney îl prinse și-l sprijini,de data asta genunchii ei aproape ciocnindu-se.

-Ești gata? Întrebă ea.Când începură să meargă împreună,el își încleștă dinții și

păli.

-Am putea încerca altceva? Întrebă ea.

-Bine.Lasă-mă să mă așez.Du calul în țarc.N-ar fi trebuit să descalec aici.Adu camioneta aici și ajută-mă să intru în ea.Ea privi spre curtea din față,umbrită de stejari și de pini,îngrădită cu câțiva pari.

-N-am cum să aduc camioneta aici.

-Condu de-a lungul peluzei,puștoaico,spuse el rar,ca și cum ar fi vorbit cu un copil de trei ani.Arătă cu mâna.

-Parcheaz-o chiar acolo,câțiva metri mai departe.Și,te rog,te rog nu da peste mine.Ea duse calul în țarc,se urcă în camionetă și-și încheștă maxilarele în timp ce traversa peluza.

-Felicități,spuse când ea se aplecă lângă el,nu m-ai lovit cu mașina.Ajută-mă,fetițo.Ea-și încolăci brațele în jurul lui simțindu-i trupul muscular și bine făcut.

-În liceu obișnuiam să merg cu camioneta,zise el.Ce bine că nu ne-am întâlnit atunci.

-Ți-am spus că-mi pare rău.Am vrut doar să-l salvez pe Ebenezer.

-Hai să-l lăsăm în pace pe Ebenezer.El zâmbi,iar ea se înroși.Erau la o distanță doar de câțiva centimetri.Genele lui erau căprui,lungi și întoarse ușor.Domnul Calhoun avea niște ochi alunecoși,de budoar,atunci când îi dispărea expresia glacială.Îl ajută să urce în camionetă și apoi porniră pe aleea pietruită ce ducea la autostradă.

-Cine e doctorul dumneavoastră,domnule Calhoun?

-Jared,puștoaico.Acum ne tutuim.Este o relație intimă între împușcat și împușcător.

-Mai termină! Nu te-am împușcat.Din greșeală te-am făcut să te împuști și dacă ai fi fost la ora de protecție a mânuirii armelor nu s-ar fi întâmplat nimic.Este încă un accident ce demonstrează cât de periculoase și de necesare sunt armele.

-Of,Doamne.Ești una dintre alea...

-Ce vrea să însemne asta? Când intrară pe autostradă se loviră de o piatră.Ea auzi un oftat și-i văzu maxilarele încheștate.

-Îmi pare rău.N-am văzut-o.

-Uită-te la șosea și,te rog,condu mai repede.Pe naiba,ar fi trebuit să conduc eu.

-Ca să ne aranjezi pe amândoi? Nu,mulțumesc!

-Avem toate șansele să ajungem mâine sau poimâine,dacă o ținem tot așa.

Ea apăsă pe accelerator.

-Să știi că e la fel de periculos ca și o armă.

-Puștoaico,dă-te la o parte.Lasă-mă să conduc.Nu vreau să-mi pierd tot sângele la zece minute de spital,pentru că tu nu vrei în ruptul capului să treci de optzeci la oră.

-Aș!

-Aș ce? Ea roși.Acum chiar că râdea! îi zări din nou zâmbetul și avu aceeași reacție instantanee.

-Puștoaico,dacă nu ți-ai găsit înjurătura,pot eu...

-Nu,mulțumesc! Ești un om vulgar.

-Doamnă Meade,ești o adevărată mironosiță.Pun pariu că a fost o căsnicie...

Se îndreptă de spate și se uită pe fereastră,apăsând mai tare pe accelerator.Cu cât ajungeau mai repede la spital,cu atât ar fi putut să-și ia rămas-bun de la domnul Jared Calhoun și merita riscul de a accelera.I se păru chiar că auzise o sireună.

-Asta-i șansa ta,spuse Jared.Accelerează.Sirena lui o să elibereze șoseaua..

-Nici să nu-ți treacă prin gând! își strânse buzele când începu să încetinească.

-Deci,va trebui să mor,ca tu să nu încâlci legea.

-Da mai taci!Nu-și putea da seama dacă o tachina sau nu.Ieși de pe șosea, acoperind pentru o clipă mașina poliției cu norul de praf ce-l stârnise camioneta. Mașina opri în spatele ei.Un polițist coborî,se apropie de ei și se opri lângă camionetă.Jared Calhoun se lungi pe scaun,nepăsător,cum era el și spuse:

-Domnule ofițer,sângerez.M-a împușcat și trebuie să ajung la spital.

-Să te ia naiba! Șuieră ea.

-Ce mai vocabular,se încruntă Jared.

-Nu prea pari împușcat,zise suspicios polițistul și se dădu înapoi,sprijinindu-și mâna de patul puștii.

-Veniți pe partea mea.La picior.M-a împușcat în picior.

-Nu l-am împușcat,domnule ofițer!

-Doamnă,vă rog să coborâți din mașină.

-Uite ce-ai făcut!Ea deschise ușa și coborî.Când polițistul văzu piciorul sângerând al lui Jared,acesta înjură.

-Ceartă conjugală?

-Da,domnule,răspunse serios Jared.

-Așa credeam și eu,spuse polițistul disprețuitor.

-Urcați doamnă.Vă voi arăta drumul până la spital.Urmați-mă.

-Nu e ceea ce credeți,zise ea.

-Mda,niciodată nu este.Urcați.Părea furios și plictisit.Ea urcă,îi aruncă o privire ucigătoare lui Jared și așteptă până când polițistul se întoarse la mașina sa.

-Nu a fost o ceartă conjugală,zise ea.

-Dar cum ai vrea să-i spui,război deschis?

-Știi bine ce-a vrut să spună prin „conjugal”,adică soț și soție.

-O să-i explic mai târziu.Mi-ar lua prea mult acum.Crede-mă puștoaico,s-ar putea să leșin în curând.Șocată,ea văzu că era și mai palid.Chiar dacă se purta la fel de obraznic,nu părea în apele lui.

-Ești prea ticălos ca să leșini.El rânji.

-Condu.Uite-l.

CAPITOLUL 2

Courtney intră pe șosea în spatele mașinii polițistului și,brusc,se pomeni că rula la o viteză cu care nu mai condusesese în viața ei.Își încleștă mâinile pe volan.

-Așa mai merge,spuse Jared.Trăiască poliția! Vom ajunge astăzi!

-Ai de gând să mă bagi în pușcărie?

Când văzu că el nu răspundea,întoarse capul și-și simți inima zbătându-se.Jared Calhoun era pe jumătate întors către ea,examinând-o cu o privire speculativă și întrebătoare,incredibil de masculină.Aceasta privire,oricât de scurtă,îi transmitea un mesaj nerostit.

-S-ar putea să nu.După o pauză de două bătăi de inimă,adăugă cu seriozitate:

-Dacă pot fi convins.Courtney simți cum i se oprește inima.Nu va face nimic pentru domnul Jared-Revoltătorul-Calhoun.Nimic.Era omul cel mai de nimic pe care-l întâlnise în toată existența ei de douăzeci și nouă de ani.Și nici nu era căsătorit.Gândurile ei deveniră brusc sumbre și simți o căldură ce-i urca în obraji.Mai riscă o privire scurtă spre el.Era al naibii de încrezut! Cele mai sumbre temeri îi erau confirmate.Mânia și frica se contopeau într-un amestec amenințător.

-Ce trebuie să fac? întrebă ea.

-Să te ții după polițist,puștoaico.

-Spune-mi ce trebuie să fac.Simți cum o ia frigul,apoi căldura,după aceea durerea.Pe când aștepta răspunsul lui Jared,mașina poliției ajunse în oraș și o luară pe o străduță liniștită,în timp ce vehiculele le făceau loc.Își croiră drum prin intersecții,iar Courtney se concentrează doar asupra mașinii din față ei.

Era îngrozită de viteza cu care rula.Dacă le-ar fi apărut un copil în față,dacă nu ar fi oprit vreo mașină,n-ar fi putut evita un dezastru.În gând,îl înjura pe Jared Calhoun cu niște cuvinte pe care cu siguranță acesta le-ar fi cunoscut.

La intrarea în secția de urgențe opriră.Polițistul își parcă mașina și intră imediat.Courtney puse o frână care îi împinse pe amândoi în față,apoi îi trânti la loc.El formă un cerc perfect cu degetul mare și arătătorul.

-Am reușit! Să nu semnezi la rubrica „Cinci sute”.Ieșiră sanitarii,iar ea se simți ușurată să-l lase pe Jared Calhoun în grija altcuiva.Ușurată,dar nu eliberată.Îi urmă în spital,unde le dădu numele,adresa și compania de asigurări ale lui Jared, iar când infirmiera cea blondă o privi și o întrebă:

-Sunteți soția dânsului? Courtney izbucni,speriindu-i pe toți ce se aflau în spatele biroului.

-Ferească Sfântul,nu!Se îndreptă spre sala de așteptare,așa cum îi indicase polițistul,spunându-i că-i va lua declarația mai târziu.Se întrebă dacă n-ar trebui s-o sune pe Georgia,cea mai bună prietenă a ei,sau dacă ar trebui să-și caute un avocat.În timp ce stătea în sala de așteptare,luminată de razele soarelui,se gândea la dimineața aceea și la Jared Calhoun.Nervii îi erau ca prinși într-o mașină de tocat.Știa ce avea să-i ceară.Probabil că nu-și putea găsi o parteneră.

Dacă i-ar fi zâmbit,poate i-ar fi reușit,dar se îndoia că el zâmbea prea des.Se scutură și încercă să găsească un mod în care să-l abordeze,cum să-l înlăture fără a o băga la închisoare pentru ce i-a făcut.La urma urmelor,el avea pușca.El era cel care apăsase pe trăgaci,în mod clar nu putea s-o aresteze pentru că l-a împușcat.Ea oftă deoarece nu se putea convinge pe sine că nu era vinovată.

-Hei! O soră stătea în pragul ușii.Vreți să-l vedeți pe domnul Calhoun acum? Courtney vru să răspundă că nu,că nu mai voia să-l vadă niciodată pe Jared Calhoun în fața ochilor,dar,până la urmă,se ridică și o urmă politicoasă până în coridor.

-Rana este superficială,spuse sora.L-am bandajat piciorul și acum se odihnește. Până mâine nu-l veți putea lua totuși acasă.Courtney își încleștă pumnii.Nu voia să-l ia acasă nici mâine,nici poimâine și în nicio altă zi.

Intrară într-o mică rezervă.Jared stătea în capul oaselor într-un pat îngust,arătând la fel de ciudat în acel loc ca și un lup agresiv.Pielea lui bronzată și sănătoasă, umerii lați și mușchii reliefați nu se potriveau cu cearceafurile și pernele albe ale spitalului.Ochii lui albaștri îi întâlneau pe ai ei,iar sora exclamă veselă:

-Iat-o!

-S-ar putea să am nevoie de ajutor,mormăi el.Ochii sorei se măriră.

-Poftim? Ați spus ceva,domnule Calhoun?

-Am spus că s-ar putea să am o infecție.Sora zâmbi,bătându-l ușor pe mână.

-Ah,nu.Noi ne îngrijim bine de pacienții noștri.Îi zâmbi larg și îi aranjă gulerul.

-O să am mare grijă de tine,îți promit.Courtney își dădu seama că sora flirta cu el.Acest lucru o șocă la fel de tare,ca și când ar fi prins-o că flirta cu un urs grizzly înfuriat.Jared îi aruncă unul din zâmbetele lui irezistibile,iar sora aproape că-și pierdu capul.Îi netezi pătura,îi aranjă perna,apoi îi spuse lui Courtney:

-Dacă aveți nevoie de ceva sunați-mă.Îți zâmbi lui Jared și plecă.

-Ai și tu niște ieșiri...spuse Courtney.Ochii lui se ațintiră asupra ei ca două viespi ce se așază.Ea simți că orice mișcare,cât de mică,orice răsuflare ar face,ar fi înțepat-o.Apoi își aminti de conversația lor anterioară.

-Nu o să mă dai în judecată dacă fac ce?

-E bine,puștoaico.Ataci direct la țintă.

-Courtney,nu puștoaico.

-Bine,puștoaico.Își încleștă dinții.

-Care sunt condițiile?

Își încrucieșă brațele în jurul trupului când îi surprinse privirea coborându-i pe șani.Încerca să-l ignore,să se uite în altă direcție,să nu mai simtă nimic.Cum putea acest bărbat,acest străin,enervant,agasant,arogant,s-o face să se înfioare? Se revoltă ea.Sub pielea subțire,era toată o gelatină.Orice ar fi așteptat-o,un proces,pușcărie,nu avea să-i cedeze.Gândul,doar ideea atingerii lui Jared Calhoun îi făcură genunchii să tremure.Se așază pe un scaun.El spuse încet:

-Îți pun doar o condiție.Avea o voce aspră,o față serioasă,iar ea se simți în flăcări.Îl detesta,dar trupul ei nu manifesta aceeași senzație de dezgust.În mod evident se petrecea o reacție chimică,neplăcută și nu îi trebuie decât o privire de-a lui pentru a-i produce o combustie spontană.

-Care este condiția? Ea închise ochii.El spuse pe un ton jos,cu răsuflarea întretăiată:

-Vreau să,îmi dai...pe Ebenezer.Îți trebură cam treizeci de secunde pentru a realiza ce îi cerea.Clipi,se uită țintă la el și apoi clipi din nou.

-Poftim? El rânji.

-Da ce credeai că vreau,puștoaico? Trupul tău cel frumos?

Ea roși.O căldură ciudată o sufocă.Pentru o clipă îl urî pe Jared Calhoun.

Niciodată nu o agasase,nu o tulburase în asemenea hal.

-Puștoaico,spuse el încetișor,nu vreau să te dezamăgesc,dar nu sunt chiar atât de disperat.Ar fi vrut să-l pocnească.Nu mai simțise în viața ei o nevoie mai mare de a lovi un bărbat.Nu putuse înțelege niciodată bătăile și violența.Brusc,înțelese totul.Își privi nasul drept și vru să-l lovească.Sau să-i trântască ceva în cap.

-Nu,puștoaico,ești în siguranță.Pun pariu că ești la fel de amuzantă ca un țurture în sân.

-Și eu pun pariu că ești la fel de amuzant ca...își închise gura,tremurând de furie.

-Ca...?

-Nimic.

-Dă-mi pasărea.

În timp ce el se cuibărea țațoș între perne,gândul ei se opri asupra cerinței lui.

-Nu pot să ți-l dau pe Ebenezer.El își încleștă maxilarele.Putea citi pe fața lui o expresie de îndărătnicie.

-L-ai ucide! Spuse ea.

-Nu numai că l-aș ucide,dar i l-aș da de mâncare Amiralului.

-Nu-mi place să te întreb,dar cine este Amiralul?

-Amiralul Byrd.Este un Spitz,adică un câine.

-Știu că este un câine! N-o să-l ai pe Ebenezer.

-Judecătorul e mai indulgent cu femeile.La proces să vii îmbrăcată în rochie.

Mânioasă,își încleștă mâinile,ceea ce lui nu-i scăpă.

-În afară de caii tăi,spuse ea,Ebenezer nu a făcut nimănui rău,exceptând prada pe care o mănâncă în mod obișnuit orice șoim.

-Nu mai spune! Mi-a pus caii pe fugă.S-ar fi putut răni.Nenorocita aia de pasăre a deschis o poartă!

-Lui Ebenezer îi plac obiectele lucioase,strălucitoare.Se sustrase privirii lui.

Zăvorul era nou?

-Pe naiba.Mi-au trebuit câteva zile ca să-mi găsesc caii.Ai idee cât valorează un Tennessee Walking?

-Nu știu.

-Afurisitul acela i-a speriat și se puteau răni în țarc.E rău și meschin.

-Nu pot să te cred.Este împlânzit,dar îi plac frâiele lucitoare.Dacă acei cai aveau catarama sau ceva ce i-a atras atenția...

-Nu încerca să-l scuzi în fața,mea.Trebuie să fie foarte gustos fiert.

Puștoaico,dacă vrei să scapi de închisoare,dă-mi șoimul.Ușa se deschise și intră un doctor îmbrăcat în halat alb.Jared se rezemă pe perne.

-Dumnealui este doctorul Patterson,spuse el.Domnule doctor Patterson,ea este cauza întregului.Balamuc,doamna Meade.

-Îmi pare bine.Doctorul o privi cu insistență câteva clipe.

-Pot să plec acasă acum? întrebă Jared.

-Aveți pe cineva acasă să vă îngrijească?

-Mda.După ora patru și jumătate după-amiaza.

-Nu,tot timpul.Nu trebuie să călcați cu piciorul rănit câteva ore.Dacă nu e cineva cu dumneavoastră restul zilei,atunci va trebui să rămâneți aici.

-Trebuie să ajung acasă.Trebuie să hrănesc caii.Doctorul Patterson se întoarse spre Courtney și ea își dădu seama ce va urma.Simți cum o apucă o bucurie subită.

-Doamnă Meade,spuneți că îi sunteți vecină.

N-ați putea să stați cu dânsul până la patru și jumătate?

Întrebarea rămase suspendată parcă în aer. Courtney îi zâmbi lui Jared.

-Dacă domnul Calhoun va accepta o condiție. Doctorul Patterson aștepta, în timp ce Jared o țintuia cu privirea pe Courtney. În cele din urmă își înălță umerii lați.

-Bine, bine. Ai câștigat. Uită de Ebenezer.

-Da, domnule doctor. Pot să am grijă de domnul Calhoun, până la ora patru și jumătate. Doctorul păru puțin dezorientat, apoi ridică din umeri.

-Bun, atunci s-a aranjat. Mâzgăli o rețetă și i-o dădu lui Jared.

-Luați asta după prescripție. Nu călcați pe piciorul rănit până mâine. Puteți să luați cârje de jos. Rana e superficială, deci ar trebui să se vindece repede.

În timp ce el îi tot dădea sfaturi lui Jared, Courtney se așeză comod pe scaun.

Acum era liniștită. Nu avea s-o dea în judecată, nu va fi nevoită să i-l dea pe Ebenezer, iar acum îi dispăreau din mintea toate acele gânduri negre. Pe la ora patru și jumătate, când se întorcea Ryan de la școală, se va duce și ea acasă. Până atunci nu avea nimic de făcut.

Doctorul Patterson ieși, sora cea blondă se întoarse, iar Courtney, mirându-se de gusturile ei în ceea ce privește bărbații, fu bucuroasă s-o lase pe aceasta să se învârtă pe lângă Jared și ieși din salon.

Peste o oră se întoarseră la casa lui Jared. El avea cârje, iar Courtney îl ajută să urce treptele de lemn, simțind cum trupul lui zvelt se rezema de al ei. Curiozitatea de a-i vedea casa crescuse și mai mult acum.

De cealaltă parte a ușii se auziră niște zgârieturi.

-Amiral! Jos băiete! Spuse Jared. Deschise ușa și intrară în casă. Un câine alb sări pe ei, dărâmându-i. Jared gemu și căzu peste Courtney care se rostogolise pe spate. Ea își pierdu răsuflarea și văzu stele strălucitoare și luminițe care sclipeau. Ceva umed îi atinse obrazul și ea privi spre ochii adânci, veseli și fața albă..

-Nu pot să respir, suspină ea, apoi își întoarse capul. Buzele ei atinseră în treacăt obrazul lui Jared. El o privi și, pentru o clipă, înlemni. Ochii lui albaștri o țintuiră, iar ea își simți fiecare bucățică de carne ce era presată de trupul lui Jared Calhoun. Simți coapsele lui tari strivindu-i-le pe ale sale, piciorul lui între ale ei, șoldurile ce o apăsau, pieptul lui lat ce-i oprea răsuflarea.

-Mișcă-te! Strigă ea, respirând greu. El mormăi și se dădu la o parte, dar nu fu de-ajuns să-i înlătore stânjeneala pe care o simțea.

-Amiral, înapoi! Țipă el. Câinele se dădu înapoi, apoi înaintă și o atinse pe Courtney cu laba. Ea îl mângâie pe cap, jucându-se cu blana lui groasă și mătăsoasă.

-E fantastic! Își încolăci brațele în jurul gâtului câinelui.

-Ah,puștoaico,ce-ai făcut! Îi place la nebunie să fie alintat.Înapoi,Amiral!
Câinele se dădu în spate câțiva pași și se așeză.Courtney se ridică și se aplecă să-l ajute să se ridice.

-Este foarte ascultător.

-Îmi place ca toată lumea din preajma mea să mă asculte.

-Inclusiv o femeie,zise ea sec și primi un rânjel batjocoritor,care o făcu să i se accelereze pulsul.

-Nu,îmi plac femeile care știu să se asculte pe ele.

-Oare de ce îmi vine cam greu să te cred?

-Dar știu că nu-mi plac oamenii certăreți și sfioși ca naiba.

-Eu sunt certăreață? Zâmbetul lui mai atenuă acuzația.

-Doar puțin,puștoaico.

-Certăreață și sfioasă,repeta ea.Brusc,simți că îi vine să râdă.

-Râde ciob de oală spartă,domnule Calhoun.

-Ce râs ai,puștoaico!Atmosfera se mai destinse,iar relația dintre ei se schimbă. Neținând seama de propriile-i reacții,neputând să înțeleagă ciudata putere pe care o iradia Jared Calhoun fără a face cel mai mic efort,se apropie de el și își strecură din nou brațul în jurul mijlocului lui subțire,simțindu-i căldura și încordarea bruscă a coapselor pe sub blugi.Când fu din nou în poziție verticală, ea se opri și se uită prin cameră.Era exact așa cum își închipuise,chiar mai rău. Două instalații rotunde cu lămpi metalice atârnav de tavan. Hârtii,reviste,undițe,scule de tot felul și o grămadă de lemne zăceau împrăștiate prin cameră.Mobila masivă din piele maro-închis,aproape că nu se mai vedea din cauza dezordinii,arme atârnav pe pereți,biblioteca era ticsită de cărți,iar într-un capăt al camerei era un cămin mare din piatră.

-Poți să mă ajuți să mă sui în pat? întrebă Jared.Courtney aproape că sări înapoi. Era ceva parcă prea personal în modul în care-i pusese acea întrebare.Îi surprinse lucirea poznașă din ochi.

-Sigur,răspunse ea rece.

-De cât timp ești divorțată?

-De opt ani,îi răspunse în timp ce își croiau drum prin cameră.Ea simți din nou ceva,electrizându-i.

-Îmi pare rău.E cam neplăcut,puștoaico.Surprinsă,își ridică privirea spre el. Păruse destul de sincer.Poate că nu era totuși chiar atât de arțagos cum îl crezuse.

-Cum l-ai achiziționat pe Ebenezer? O întrebă el.

-A venit în rezervație.Era rănit la o aripă,iar eu l-am îngrijit.

A stat în casă,cu ceva timp în urmă.Este foarte bine dresat în unele privințe.

-Este rău ca dracu'!

-Este foarte inteligent pentru o pasăre.

-Păi,dacă aş fi în locul tău,puştoaico,aş sta jos cu Ebenezer şi aş avea o discuţie ca de la om la pasăre.Spune-i:„*Ebenezer,bătrâne,tipul de-alături o să te împuşte dacă îi mai calci pe proprietate.O să te jumulească şi o să te fiarbă,ca să-şi hrănească câinele lui mare şi alb ce se va desfăta cu fiecare îmbucătură.*”

-Da mai opreşte-te! Este de-a dreptul dezgustător.

-Acesta este dormitorul meu,puştoaico,zise el pe o voce joasă.Dacă voise s-o tulbure,reuşise.Courtney simţi un fior urcându-i pe spate şi pierzându-se la ceafă,lăsând în urmă mici scântei.Îl privi scurt,dorind să-l trântescă şi să-i poată spune să aibă grijă de el.Dintr-o privire îşi dădu seama că şi dormitorul era la fel de dezordonat ca şi camera de zi,exact cum bănuise.Cărţi,haine,scule erau aruncate peste tot.Patul era nefăcut,un perete era acoperit de rasteluri pentru puşti şi tocuri pentru puşti.Îl ajută să se urce în pat,iar el îşi scoase haina.Ea o puse în debara şi îşi aşeză haina ei pe spătarul unui scaun.

-Primul lucru pe care trebuie să-l fac acum este o baie,spuse Jared.

-Nu-ţi fac nici o baie! Nu e ceea ce...îşi înghiţi vorbele când îi zări rânjetul enervant.El râse şi clipi.

-De data asta te-am prins,fetiţo.Eşti o persoană rigidă,încorsetată.Trebuie să înveţi să te eliberezi un pic.Cum te distrezi? Ieşi în parc şi te uiţi la păsări cum „zboară”

-Eşti un dezmaţat,domnule Calhoun.Un rânjet pe minut,spuse ea cu o răceală ce simţea că se topeşte sub zâmbetul lui.

-Dacă plec acasă va trebui să te întorci la spital.

-Nu,nu va trebui,iar tu poţi.

-Ce pot?

-Să pleci acasă.

-I-am promis doctorului Patterson.

-Nu trebuie neapărat.Nu mi-ai promis mie.Mă pot descurca şi singur foarte bine.

-Oh,nu!În mod clar voia s-o necăjească.Se întrebă dacă o făcea intenţionat pentru a scăpa de ea.

-Dacă ți s-ar întâmpla ceva,m-aş simţi vinovată.Nu poţi să mergi prin învălmăşeala asta fără ajutor.Eu sunt aici şi voi sta aici,iar dacă omul tău nu trebuie...

-Cine?

-Guy,omul care lucrează pentru tine.Nu-i așa?

-Ce-i cu el? Își înalță capul,iar ea avu neplăcuta impresie că se abținea să nu râdă.

-Voi sta până vine el,indiferent când va fi asta.Jared își luă un aer grozav de viril,ca și cum ar fi fost apăsat un buton.Ochii lui albaștri o fixară,pleoapele i se apropiară pentru o secundă,iar tonalitatea vocii îi coborî.

-Ți-ai petrece toată noaptea singură cu mine,dacă ar trebui?

Ea simți nevoia să scrâșnească din dinți.Cum putea cineva să provoace o reacție atât de violentă altcuiva? Nu putea ignora și nici înțelege acea reacție.Vocea lui răgușită și privirea pătrunzătoare o terminau.Se foi,stânjenită.Roși și simți cum se urăște pe sine.Încercă să pară rece,distantă și inabordabilă,dar știa că roșeața o dădea de gol.

-Da,dacă n-aș avea încotro,zise ea,dar parcă ai spus că vine la ora patru și jumătate.

-Așa da vitejie,murmură Jared.Va veni la ora patru și jumătate.Netezi cearceaful și îi arată patul.

-Vino aici,puștoaico și spune-mi ceva.

-Ce?

-Stai lângă mine,o chemă el pe o voce care-i trimise săgeți prin vene.

-Nu.

-Ești speriată? Ea îl fulgeră cu o privire și fu prinsă.Vocea lui mai scăzu cu un ton până la o adâncime ce îi atingea simțurile,ca o catifea moale.

-Ești speriată.Nu cred că ai douăzeci și nouă de ani.Cred că spui asta,ca să te protejezi.

-Am douăzeci și nouă de ani,bine? Și nu mi-e frică de tine,Jared Calhoun.

Se așeză pe pat,lângă el.El îi luă încheietura mâinii în mâinile lui,iar ei îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că,de fapt,îi lua pulsul.Încercă să-și retragă mâna,dar el își încheștă degetele.

-Vei sta aici toată noaptea,cu mine,dacă voi fi singur,dacă nu vine Guy?

-Da,voi sta,dar nu-ți face gânduri!

-Puștoaico,ești drăguță,dar eu nu fac dragoste cu puicuțe înarmate.

Ea își înăbuși mânia și-l privi în ochi.Era un bărbat atrăgător.Acest cuvânt o făcu să-și piardă pentru un moment șirul gândurilor.Jared Calhoun atrăgător? El își coborî privirea către încheietura mâinii ei,iar Courtney îl examinează rapid,observând părul șaten și des care se ondula deasupra urechilor,obrajii proeminenți,maxilarele puternice,care trebuiau bărbierite,gâtul gros,umerii largi și pieptul musculos.Pe sub cămașa desfăcută se vedea pielea acoperită de păr negru.Mânele scurte lăsau vederii niște brațe puternice,musculoase.O curea cu

o cataramă mare,aurie se strângea în jurul unei talii subțiri,iar blugii se mulau pe niște coapse zvelte.Își ridică ochii.

-Ce părere ai? O întrebă.O urmărise! își dădu ea seama.Courtney simți cum ia foc și fu conștientă că nu-și putea ascunde roșeața.Când încercă să-și smulgă brațul din strânsoarea lui,el își încordă degetele,reținându-l.Ea nu voia să se pună cu el.Renunță la luptă imediat și-l privi.

-Eu...Nu știa ce să-i răspundă.El rânji.

-Poate că,totuși,nu ești chiar atât de rigidă.Oricum,examinarea de adineauri nu a fost.Iar părerea trebuie să fie prea înfierbântată,ca să o dezvălui.Al naibii de rapid e pulsul tău.Puștoaico,ești tare drăguță când te înfierbânți.Ea se umplu de mânie.Chestia asta cu „puștoaica” începea să o cam enerveze.Voia ca domnul Calhoun s-o ia în serios,dacă nu pentru alt motiv,măcar pentru a-l pune puțin la respect.

-Îmi dai drumul?

-Mai stai o clipă.

-Credeam că vrei să rămâi singur.

-Din când în când îmi place să mi se țină companie.Ți-e foame?

-Nu,dar îți aduc ceva de mâncare.

-Bine,mi-e atât de foame,că aș putea mânca și un șoim.Luată prin surprindere,ea își ridică ochii spre el,iar el izbucni în râs.

-Nu mi se pare deloc amuzant.

-Doar o înțepătură la adresa lui Ebenezer.De unde ți-a venit ideea să-i pui numele ăsta haios?

-Nu-ți place numele Ebenezer,dar tu ai un câine pe care-l cheamă Amiralul Byrd.

-Mi se pare că „*Amiralul Byrd* „e un nume frumos.E demn.Te poartă cu gândul la zăpezile imaculate,iar un Spitz te duce cu gândul la iernile înghețate.Dar Ebenezer?

-Lui îi place să adune tot felul de obiecte.

-Ah,e strângător.Asta trebuie să fie tare bine.Un șoim căruia îi place să adune tot felul de chestii? Ce anume,pui de găină?

-Îmi dau seama că nu avem același simț al umorului,domnule Calhoun.

-Vrei să spui că tu nu ai simțul umorului.Înțepătura aceasta o duru,pentru că o lovise exact într-o zonă sensibilă.Pe cât de mult își dorise ea mereu să poată fi spontană și destinsă,nu reușise niciodată,nu-i stătea în fire să se poarte așa.

Răspunse cu răceală:

-Lui Ebenezer îi plac bucățelele de metal lucios,nasturii,monedele,chestii

de-astea.Le aduce acasă și le pune în cutia lui.

-Nu-i șoimul ăsta un animal cam ciudat pentru a fi răsfățatul tău? îl ții în brațe și-l mângâi,sau ce-i faci?

-Sigur că nu.El se așază pe pervazul bucătăriei,iar eu îi vorbesc și...

Văzu expresia de pe figura lui și nu mai continuă.

-Mă duc să văd ce-ți pot aduce să mănânci.Găsi foarte ușor bucătăria în care erau dulăpioare din lemn maro de stejar și mese pline cu tot felul de cutii goale, ghivece de flori,vase,hârtii și scule.Mai mult,deasupra mesei atârna o instalație rotundă pentru iluminat,la ferestre erau puse draperii din creton arămiu,iar pe jos erau rogojini împletite,de culoare maron.Cratițe de aramă luceau atârdate pe pereți.În ciuda dezordinii,nu erau vase murdare,nu era praf.Casa lui Jared Calhoun era un haos,dar un haos curat.Auzi vântul rece din nord cum sufla pe la un colț al casei.Se gândi că Ryan era la școală și se întrebă dacă era destul de gros îmbrăcat pentru a nu i se face frig,de la autobuz până acasă.Îi și văzu ochii lui mari,cenușii,părul blond ieșindu-i din căciula roșie de lână,trupul firav îmbrăcat în blugi,ghete și o haină albastră.Ar trebui să nu-i fie frig,își spuse ea.Îi trecu prin minte că,dacă i-ar spune lui Jared Calhoun despre fiul ei și cât era de atașat de Ebenezer,acesta s-ar mai înmuia.În mod sigur avea și el o anume bunătate,undeva,prin interiorul lui.Sună telefonul,iar ea se uită primprejur.

Trebuie să fi fost ascuns pe sub hârtii și scule.Mai sună o dată,apoi încetă,iar ea presupuse că Jared a răspuns de la alt aparat.

Când deschise frigiderul se opri pentru a trage aer în piept.Raftul de sus era plin cu sticle de bere și de apă minerală.Cel de-al doilea era ticsit de borcane cu ardei și pachetele de brânză,iar cel de-al treilea conținea carne crudă,plus patru fripturi groase.Ea începu să caute cu sârg; deschise o cutie de pâine și găsi doar pâine de secară;deschise ușa camării și găsi o bogată gamă de ketchup,conserve de ciuperci,borcane cu ardei de jalapeno,mâncare pentru câini și ardei murați.Căută prin toată camera,apoi se întoarse în dormitor.Jared Calhoun stătea sprijinit pe perne,cu un trabuc gros între dinți și o revistă în mâini.O lăsă jos când o auzi pe Courtney apropiindu-se.

-A sunat Guy,spuse el.Va mai întârzia puțin,dar tu poți pleca acum acasă, puștoaico,dacă vrei.

-Nu.Ți-am spus că o să rămân.Când a spus Guy că se va întoarce?

-E fiul meu.Jared rânji și-și stinse cu grijă trabucul.

-Dumnezeule!

-Da puștoaico,am fost căsătorit odată.Acum sunt vădov.Guy mi-a spus că autobuzul școlii va întârzia.

-Atunci va întârzia și Ryan.

-Cine e Ryan?

-Fiul meu.E la școală,iar dacă autobuzul nu pleacă la timp...Se opri când văzu expresia surprinsă a lui Jared.

-Puștoaico,ești mamă? Știi că avea să mai suporte o altă examinare pe care el o făcu la fel de nonșalant ca și înainte,îi simți privirea cum îi cobora de pe chip,ca și când ar fi folosit mâinile,nu ochii.Avea o privire exasperant de sexy și destul de fixă și intensă pentru a-și genera propria-i căldură.

Ea trase aer în piept,apoi își dădu seama,cam târziu,că-și umflase sânii, întinzându-și bluza tricotată.Privirea lui Jared se ridică,fixându-se în ochii ei.

Ea roși și se înfioră.Ar fi vrut să se acopere cumva cu mâinile.Ar fi vrut să-l întrebe: „Ei,o să-mi mai spui „puștoaico”,de-acum? „,dar rămase nemișcată și așteptă.

-Ai terminat? întrebă ea cu glas tare.

-Nu,spuse el încet.Nu.Vrei să știi ce-aș vrea să fac acum?

-Nu! El zâmbi.

-Ești speriată,puștoaico.Cum de te-ai măritat și-ai făcut și un copil? Ce fel de bărbat era?

-Nu era ca tine,spuse ea cu răceală.Să discute cu Jared Calhoun,despre mariajul ei era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.Continua să o privească,iar ea se simți prinsă pe un perete în spatele unui microscop ce-i lumina sufletul.El tăcu o clipă,apoi o întrebă:

-La ce școală merge fiul tău?

-La școala gimnazială „Jefferson Davis „,

-Fir-aș al naibii! Câți ani are?

-Nouă.

-La fel și Guy.Nu l-am auzit pomenind de Ryan Meade,dar nu locuim de mult timp aici.

-Nici eu nu l-am auzit pe Ryan pomenind de fiul tău,dar nu e prea vorbăreț.Ryan e cam timid.

-Ca mama lui,spuse Jared zâbind.

Ea se întoarse către bucătărie,dar își aminti de ce venise de fapt la el.

-Aceea e toată mâncarea pe care o ai?

-Da.E destulă pentru noi.Mănânci mai mult de patru fripturi?

-Nu-i nimic de băut,în afară de bere și apă minerală!

-Of,Doamne.Te rog,nu mai vorbi atât,dacă poți.El închise ochii.

-Ai un fiu de nouă ani.Ce-i dai să bea?

-Apă minerală.Nu-l va opri din creștere.E aproape la fel de înalt ca și tine.
-Oh,Cerule! El deschise ochii și zâmbi.
-Mă mir că n-ai spus „Oh,la naiba!”
-Ești dezgustător!
-Puștoaico,să nu-mi mai spui încă o dată că sunt dezgustător! Când ajunse în bucătărie,Amiral râcăi ușa.Îi dădu drumul și îl privi cum aleargă prin curte,apoi luă o sticlă de bere,o deschise și se reîntoarse în dormitor.Când intră în cameră, ușa se închise cu zgomot în spatele ei.

CAPITOLUL 3

Courtney zări patul gol în același moment când auzi și ușa trântindu-se.Inima îi sări din piept și se întoarse.Un braț puternic o înșfăcă,iar Jared îi luă berea din mână și o puse pe masă.

-Domnule Calhoun!

-Stai liniștită,nu te mișca,spuse el.Nu prea tare,adică.Un zâmbet batjocoritor îi apăru în colțul gurii,iar ea simți cum îi crește pulsul.Vocea lui avea inflexiuni catifelate și îi asmuțea simțurile.

-Așa,acum puștoaico,nu o să-mi mai spui niciodată că sunt dezgustător.

-Nu,spuse ea în șoaptă încât fu sigură că el nu o auzise.

-Mai aproape,îi porunci el.

-Nu!Spuse ea speriată,încercând să se elibereze din strânsoarea lui.El se încruntă,privind-o curios,în timp ce își încolăci ambele brațe în jurul ei.Pieptul lui era ca un zid de piatră și o ținea imobilizată,strângând-o tare lângă el,în timp ce își aplecă capul pentru a-i atinge buzele cu ale sale.Așteptase,cu teamă,un sărut forțat brutal,devorator,așa cum știa el să comande.Îl crezuse violent când săruta,dar nu era.Chiar deloc.Mai mult,fusese chiar un sărut.Cel mai adevărat sărut.Răsuflarea lui,cu iz de tutun și mentă,se contopise cu a ei pentru o secundă.Sărutul fusese atât de ușor,atât de delicat,încât ea se socotea un trandafir gingaș ce avea nevoie de căldură pentru a se deschide.Nu mai fusese niciodată sărutată astfel.Când el se opri,ea privi în sus la ochii albaștri ce se întunecaseră,acei ochi ce-i făcuseră genunchii să tremure când le văzuse acea privire sfredelitoare.

-Puștoaico,cred că te-am judecat tot atât de greșit,cât m-ai judecat și tu pe mine.Vocea lui era aspră,răgușită și foarte joasă,își coborî puțin capul și îi atinse din nou buzele,producând o reacție în lanț.Ea simți o furnicătură în buze și,peu prima dată după atâta timp,căldura îi coborî în trup.Sângele i se înfierbântă și aproape că își opri drumul prin interiorul ei.Își lăsă capul pe spate pentru a se uita la el printr-o perdea de gene,iar la imaginea expresiei de pe chipul lui,i se

opri respirația de tot.Îi cuprinse ceafa,își desfăcu degetele și îi apropie fața de a lui,privind-o.Ea își întredeschise gura.Nu putea respira,îi era cald și dorea să o sărute.Într-un mod pe care nu și-l putea explica,bărbatul ce o iritase îngrozitor toată ziua o atrăgea acum atât de mult,încât nu mai putea respira.Se lipi de el.În ochii lui adânci luci o lumină surprinsă.

„*Fir-aș al naibii!*” șopti el,apoi își lipi buzele cu putere de ale ei,deschizându-i larg gura cu limba lui invadatoare,luând,primind și schimbând relația dintre ei.

Niciodată în viața ei nu avea să-i mai spună lui Jared Calhoun că este dezgustător.Îi dovedise contrariul cu vârf și îndesat.Era uimită de reacția ce i-o provocase el,când ea îi tremura în brațe.Îl auzi gemând și se întrebă dacă nu cumva a uitat și a pus piciorul în pământ.

Piciorul!Nu trebuia să se dea jos din pat...pat...și Jared...Gândurile i se învălmășiră în cap și simți cum se rostogolește,în spatele Oglinzii,către o Țară a Minunilor,o țară a senzațiilor.O țară minunată a unui lucru care acum fusese trezit din amorțeală.Nu mai fusese niciodată așa.Părea atât de natural! Foarte natural.Putea simți mirosul hainelor lui.Își strecură mâinile pe sub cămașă,pe spatele lui și simți ghemul de mușchi.Un braț se strânse în jurul ei,iar ea se lipi strâns de ei.Obrazul lui țepos îi zgârie pielea.Când își ridică capul,el păru șocat. Chiar și ea se simți contrariată mai mult decât și-ar fi imaginat.El o mângâie ușor pe obraz.

-Cine te-a făcut să fii atât de încordată? Fostul tău soț? O întrebă el încetșor.

-Nu,nu prea sunt genul de om relaxat.Surprinsă de această întrebare,încercă să găsească ceva de spus.

-N-ar fi trebuit să te dai jos din pat,șopti ea,ridicându-și capul spre el.

-N-ar fi trebuit să mă săruți așa,șopti și el la rândul lui.

-Îți ia mințile...El îi privi buzele printre genele ce-i acopereau privirea.

-Mai bine te-ai așeza,zise ea,dar nu fu sigură de ceea ce spusese.Bărbatul acesta, ursuz și certăreț,era sensibil față de alți oameni,ca o margaretă la razele soarelui.

-Mda,știu.Mă omoară piciorul ăsta.

-Vrei să te ajut să te urci în pat?

-Oh,da,spuse el atât de sincer,încât ea se simți în flăcări.Tremură din nou,iar el își încordă brațele.

-Tremuri,zise el.

-Nu,negă ea,agățându-se de el.Nu știa dacă era ea sau nu.

-Ba da,tremuri,murmură el,în timp ce buzele lui se apropiau tot mai mult de ale ei,atingându-i-le în cele din urmă.Acest sărut depăși pe precedentul; unda de șoc pe care o produse înregistră cel mai înalt nivel pe scara inimii ei.Courtney simți

căldura cum i se scurge înspre abdomen și cum i se împrăștie prin vene ca o miere fierbinte, făcându-i coapsele să se miște, dorind, aruncându-se spre trupul lui solid, căutând... Șocată, se trase înapoi, uitându-se la el de parcă ar fi coborât din ceruri. Respirația ei era întretăiată, făcându-i sânii să se ridice și să se coboare.

-Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare, spuse ea precipitat. El respiră profund.

-Mă ajuți să mă urc în pat? întrebă el pe o voce joasă și provocătoare.

-Păi...

-N-o să te sărut. Ea închise ochii. Era oare o ușurare sau o dezamăgire?

Era atât de bine în brațele lui de parcă acolo i-ar fi fost locul. Mirată, ea își alungă toate întrebările. Înainte de a se săruta, atingerea lui fusese destul de evidentă pentru ea. Acum se simțea ca și cum ar fi cochetat cu un vulcan gata să erupă.

Orice atingere a trupului său, coapsa lui, mâna lui o excita și îi provoca o reacție de răspuns. În timp ce-și recăpăta respirația, ea se liniști și își strecură un braț în jurul lui pentru a-l sprijini până la pat, conștientă de privirea lui scrutătoare.

-Cum ai reușit să traversezi camera singur? întrebă ea.

-M-am descurcat. El se întoarse, fața lui fiind doar la câțiva centimetri de a ei.

-Puștoaico, cum ai reușit tu să ai un copil, asta mă depășește. Ei, poate că nu complet... Au fost niște sărutări ale naibii de dulci. Chiar mai mult decât dulci...

-Domnule Calhoun! Nu-mi mai comenta sărutările!

-Puștoaico, ești o mironosiță.

-Iar tu ești un ticălos și un nenorocit! izbucni ea, dar vocea ei păstra o anumită tandrețe ce mai îmblânzea acuzația. El râse.

-Ticălos și nenorocit. Văd că te descurci din ce în ce mai bine. Mai exersează puțin și o să înjuri în curând ca un profesionist. Râsul lui provocator îi dovedi că nu o spusese cu răutate. Vechea zicală „*Latră, dar nu mușcă*” îi veni în minte.

Jared oare doar lătra? Era răutăcios doar la suprafață? Sărutările lui nu lăsau loc cruzimii, ci doar unei dulci lingușiri. Ajunseră la pat, iar el se așeză, apoi se strâmbă și respiră adânc. Mâinile lui căzură pe ale ei.

-Oh, la naiba, ce mă doare!

-Îmi pare rău. El deschise iute ochii, apoi îi închise, strâmbându-se de parcă l-ar fi cuprins o durere îngrozitoare.

-Când ai luat ultima pastilă? întrebă ea.

-Acum o oră. Trebuie să mă ajuți până la următoarea. El își desfăcu genunchii și o trase mai aproape de pat.

-Ohhh, gemu el.

-O, Doamne! îmi pare rău că te doare atât de rău.

-Puștoaico, strânge-mă! El își încolăci brațele în jurul ei și își lipi capul de pieptul ei, iar Courtney îl îmbrățișă, mângâindu-l pe spate, simțindu-i răsuflarea fierbinte prin haine. Vocea lui deveni un mormăit.

-Hmm, miroși frumos. Ești delicată. Ea deschise ochii mari. Nu prea părea să-l doară! Se trase repede înapoi, iar el aproape căzu din pat. Înjură și se așeză din nou pe pat.

-Nu te doare! Spuse ea. El avu inspirația să-și ia o figură vinovată și, ceva din felul în care o făcuse, acea poză spășită, o făcu pe Courtney să-și rețină un zâmbet. Apucă berea și i-o întinse. El îi aruncă un zâmbet ștregăresc, iar ea se apropie de pat.

-Ce vrei să mănânci la prânz, întrebă ea. Brânză și bere sau ardei și bere?

-Oh, Doamne, ce pacoste! Îți mai trebuie o tobă și un colț de stradă, ca să predici. Nu-mi ține și mie una.

-Domnule Calhoun...

-Oricum o s-o capăt. Închise ochii și se trânti peste pernele ridicate, dar Courtney nu se lăsă.

-Nu-mi pasă dacă mănânci frunze de ulm și bei apă de baltă, dar ardei iuți și apă minerală sunt un regim îngrozitor pentru băiețelul tău!

-Băiețelul e zdravăn ca un cal.

-Se poate, dar tot are nevoie de vitamine. Ea își continuă predica, dar în spatele acestei atitudini critice, ea era conștientă de faptul că Jared Calhoun stătea întins în patul lui mare.

-Carnea, brânza și pâinea au vitamine, spuse Jared, iar el mănâncă jumătate din mese la școală.

-Probabil că fumează și mestecă tutun. Jared deschise ochii.

-Mesteca tutun mai de mult, dar s-a lăsat. Nervozitatea ei îl făcu pe Jared să râdă.

-Liniștește-te, puștoaico: Eu nu mestec tutun. Surprinsă, ea clipi și se uită la el. De unde știusese la ce se gândea? El râse din nou și continuă:

-Guy a promis că nu o să mai mestece. A fost doar o curiozitate de băiețel, adăugă el calm, apoi roși. Ea își dădu seama că-l atinsese la o coardă sensibilă.

-Totuși, mănâncă puțin, spuse ea. Sunt uimită că, deși trăiești cu brânză și bere, ești atât de... Ea realizează ce era să spună și tăcu. Unde-i era capul? De data asta nu mai putea să scape. Când el își deschise ochii, îi văzu obraji în flăcări. Îi aruncă unul dintre acele zâmbete de „fir-aș al naibii” și zise:

-Continuă, nu mă lăsa în suspans. Cum sunt?

-Ce vrei să mănânci, domnule Calhoun?

-Când îți zbârlești penele devii foarte țeapănă.

Vocea lui scăzu până la acea inflexiune intimă ce-i făcea inima să bată cu putere.

-Cum sunt? Posibilele răspunsuri nu-mi dau liniște,zise curios.

-Ba,liniștește-te! Hotărî ea să încheie discuția și să se retragă,înainte ca lucrurile să avanseze.Se dovedi foarte pricepută la asta.

-Cu regimul acesta fix de bere și brânză mă mir că ești atât de puternic.

Ridurile pe care i le produse zâmbetul i se părură mai atrăgătoare ca niciodată; ochii lui albaștri i se îngustară.

-Nu asta voiai să spui,puștoaico.

-Ba da!

-Mda,sigur,sigur...

-Domnule Calhoun,vrei să mănânci? El își împreună mâinile pe piept și-și luă un aer nevinovat,însă ochii îl trădară.Erau niște ochi drăcești,ca cei ai bătrânului Nick.

-Mda,puștoaico.Sunt înfometat.Vreau...îi privi buzele,apoi și le umezi pe ale sale.

-Încetează!Sprâncenele negre i se arcuiră.Întrebă cu nevinovăție:

-Ce să încetez? Voiam să-ți spun ce doresc.

-Crezi că până mâine după-amiază voi afla și eu meniul? El izbucni în râs.

-Pune-ți boneta de bucătar.Vreau niște brânză și ardei cu secară și o bere.Dacă vrei,prăjește-ți o friptură,în caz că nu-ți place brânză.

-Ador brânza!Pun pariu că nu adori berea.

-Ce viclenie.

-Ce vi...,cum?

-Știi bine ce-am spus.E bine oare să bei bere când faci tratament?

În clipa când spuse aceste vorbe,îi văzu rânjetul.

-Sunt sigură că ești prea arțagos ca să-ți pese de asta.Se opri la ușă.

-Muștar sau maioneză? El scutură din cap.

-Nu am de nici unele pe aici.Îmi pare rău,încearcă cu niște ardei.N-o să-ți mai placă pe urmă muștarul.El îi zâmbi complice.

-Pun pariu că nu mănânci nici ardei iuți.

-Nu,nu mănânc.

-Poate te-ar mai dezgheța.Ea îi zâmbi cu răceală și îl lăsă să râdă în urma ei.

Pregăti sandvișurile îngrămădind mulți ardei pe ele,turnă un pahar cu apă rece și-l auzi strigându-i să-i mai aducă o bere.Se întoarse în dormitor și-i puse tava cu mâncare în față.Era conștientă de faptul că o urmărea cu privirea în timp ce se mișca prin cameră.

-Mulțumesc,puștoaico,mi-ești de mare ajutor.

-Cu plăcere,domnule Calhoun.Ochii îi luciră când se rezemă de pat pentru a mânca.

-Așa...Pun pariu că sandvișul tău e uscat.

-E bun.

-Locuiești de mult timp alături?

-De două sute de ani.El tuși și zâmbi.

-E pământul familiei? Ea dădu din cap.

-Da,strămoșii mei s-au stabilit aici pe când era încă un ținut sălbatic.

-Și de atunci ați păstrat locul așa?

-Nu,a fost și o fermă mulți ani,până când a murit bunicul meu.Înainte de moartea tatei,părinții mei au donat o sută zece acri orașului Nashville,iar primăria locală a declarat locul rezervație naturală.Ca răsplată,eu am acum un lot de pământ pe care mi-am făcut casa.Câștig ceva bănuți din activitatea de ghid-le arăt turiștilor împrejurimile.

-Și tu trebuie să ai grijă de toate lucrurile?

-Nu,orașul se ocupă cu întreținerea și păstrarea rezervației.Eu am început niște cursuri prin corespondență,ca să obțin o diplomă în zoologie.

El ridică din sprâncene.

-Cred că îți ia mult timp.

-Îmi place.Natura este un subiect fascinant,iar rezervația poate fi extinsă în atâtea moduri.

-Este o rezervație naturală sau este doar pentru păsări?

-Mai mult pentru păsări,dar noi o numim rezervație pentru că avem și animale mici,iepuri,veverițe,răspunse ea uimită de cât de ușor se putea întreține o conversație cu el.

-Sunt și broaște țestoase,pești și șerpi în lac.Avem lacuri naturale și o mică clădire de expoziții,un pârau și lacul ce se întinde și pe pământul tău.După o clipă,îl întrebă:

-Când a murit soția ta?

-Acum treisprezece luni.A fost foarte bolnavă.

-Îmi pare rău.Își mâncară sandvișurile într-o deplină liniște.Abia peste zece minute el se uită la ea.

-Puștoaico,mă bucur că nu te deranjează un pic de liniște din când în când.Ea zâmbi.

-Am fost singură la părinți.Am petrecut mult timp singură.Îmi place liniștea.

Se auzi soneria,iar ea se ridică.

-Mă duc să văd cine este.

La ușă dădu peste trei dintre iubitorii de păsări care veniseră să se intereseze de starea lui Jared.Ea îi rugă să o aștepte și se întoarse în dormitor.

-Niște „păsărari” de-ai mei,spuse ea.Au venit să te întrebe dacă te simți bine.

-Invită-i înăuntru.

-Sunt niște oameni tare drăguți.

-Și eu sunt.

-Tu ești simpatic.Ea ieși și îi conduse pe cei trei în dormitorul lui Jared.

-Domnule Calhoun,ți-i prezint pe Henry Twilling,doamna Jones și pe domnișoara Barnhill.

-Dați cărțile la o parte și luați loc.Tare drăguț din partea voastră că ați trecut pe-aici.Noi tocmai eram la o bere.

-Ba nu!

-Dorește cineva o bere? Toți trei refuzară.

-Cum vă simțiți domnule Calhoun? întrebă domnișoara Barnhill.

-Foarte bine,mulțumită acestei puștoaice.Trei capete se întoarseră către Courtney,iar ea roși.

-Aș putea să vă ajut cu ceva? întrebă Henry Twilling.

-Nu,mulțumesc.Frumos din partea voastră că v-ați oprit pe la mine.Mai ales în aceste împrejurări.Știți,aproape mă bucur că m-am rănit.Se uită fix la Courtney, iar ea își dădu seama ce va urma.Avusese dreptate.

-Eu și cu puștoaica nu ne-am fi cunoscut,altfel.Cel puțin nu atât de intim și atât de repede.Simțea cum i se irită pielea,cum se înroșea.Râse cam subțire:

-Am purtat o conversație plăcută despre fiii noștri.Domnul Calhoun are un băiat de aceeași vârstă cu al meu.Ea trăncănea verzi și uscate,Jared rânjea,iar cei trei musafiri se holbau la ei.

-Mda,strașnică zi! Puștoaica s-a tot agitat pe lângă mine și m-a cocoloșit,cum face o cloșcă cu puiul ei.Vă plac păsările,nu-i așa,băieți?

-Avem niște specii interesante pe aici,spuse Henry Twilling,pregătind terenul pentru ceea ce avea de gând să spună.

-O ciocănitoare cu cap roșu iernează în rezervație,tot timpul anului sunt mierle, vara vin Vireonidele cu gâtul galben.Ca fapt divers,în martie anul trecut,a fost văzută o rândunică,cel mai devreme din câte s-au întâlnit,asa că sperăm să mai vedem una și în martie anul acesta.

-Hai,nu-mi spune! N-am văzut mierle,dar am dat peste o bufniță cu urechi lungi iarna asta,iar când s-a mai încălzit,am văzut o pasăre colibri cu coada despăcată pe locul meu,spuse Jared afectat.

-Dumnezeule,este a doua oară când este văzută pe aici! Spuse Henry.

Uimită, Courtney îl privea țintă pe Jared. Când a reușit să învețe cum să cunoască păsările? Se miră ea. Arăta ca ultima persoană din lume care ar fi putut să facă diferența între două păsări, fără a le vâna. El vorbea foarte degajat, zâmbind superior către ea.

-Și, puteți să mă credeți sau nu, continuă el, am văzut și o cintează de casă.

-O cintează de casă! Exclamă Courtney. Dar nu trăiesc prin zona asta.

-Ba da. Am văzut una la lac. Nu mă înșel, i-am făcut și o poză.

-Da?!

-Mda. Trebuie s-o caut. Discutau despre păsări! Courtney clipi și închise gura, în timp ce Jared îi zâmbi. Ea îi întoarse zâmbetul. Pentru un moment, aveau un punct comun și un interes comun și era foarte plăcut. Henry spuse:

-Foarte interesant. Courtney, am auzit că Jeff Reardan a văzut o cintează pe aici.

-N-am știut, răspunse ea neatentă, cu gândurile în altă parte. Jared Calhoun era un om complex. Oare ce-l făcuse atât de irascibil și răutăcios? Se întrebă ea. Părea să știe despre păsări tot atât de mult, ca și restul persoanelor din cameră. Era sensibil, perceptiv, atrăgător... și atât de enervant! Se uită pe fereastră și-i sări inima din piept. Ebenezer stătea pe pervazul ferestrei! Respiră adânc și-i examinează pe Jared, care încă vorbea. Privirea i se mută de la piciorul lui la armă și fu bucuroasă că nu putea alerga. Apoi observă cum domnișoara Barnhill o privea curioasă. Courtney își ridică ușor mâna și-și duse degetul la buze în semn de tăcere. Se întoarse, apoi făcu o săritură, cu ochii la Jared Calhoun ce o fixa întrebător.

CAPITOLUL patru

-Da, n-am mai văzut un Vireonid galben de când m-am mutat aici, spunea Jared, dar atenția îi era în totalitate îndreptată către Courtney. Ea putea să distingă speculația în ochii lui. Își coborî privirea și se rugă ca el să nu se uite pe geam.

-Vrei să-ți mai aduc o bere? îl întrebă ea. Poate că berea și pastila îl vor adormi.

El se gândi puțin.

-Nu, mulțumesc. Nu-mi trebuie nimic.

-Vrea cineva un pahar cu apă? Ea se ridică, cu gândul de a merge afară și de a-l goni pe Ebenezer.

-Scuzați-mă, vă rog. Domnișoară Barnhill, povestiți-i domnului Calhoun cum am găsit cocorul acela cu piciorul rănit. Domnișoara Barnhill păru șocată, apoi se încruntă.

-A, da, am găsit un cocor cu un picior rănit... Courtney se strecură afară și imediat ieși în curte. În clipa următoare, ca și cum ar fi văzut-o amândoi ieșind, Amiral sări pe ea, aproape dărâmând-o, iar Ebenezer se năpusti din cer pentru a i se

așeza pe umăr,cu ghearele scoase.Ea îl alungă cu mâna.

-Ebenezer,du-te acasă!El își desfăcu aripile,o lovi peste cap,dar rămase pe umărul ei.Amiral se așeză,dând din coadă ca și cum ar fi râs în hohote.

Disperată,apucă pasărea cu grijă,ferindu-se de ghearele ascuțite.

-Ebenezer,vrei să te mănânce Amiral? Se simțea vinovată.Amiral era prea blând ca să-i facă rău cuiva.

-Vrei să te împuște omul acela rău? Du-te acasă.Aruncă pasărea în aer.Cu un țipăt ascuțit,se ridică și se avântă din nou spre umărul ei.

-Ebenezer! Courtney conștientiza trecerea timpului,răstimp în care nu putea să vadă ce făcea Jared.Parcă îl și vedea apărând brusc în spatele ei.În ciuda rănii,avea un talent deosebit de a se înființa exact când trebuia.Și-l imagina cu un pistol,lichidându-l pe Ebenezer,chiar pe umărul ei.

-Du-te acasă!Cu o bătaie de aripi,Ebenezer se înalță și pătrunse prin fereastra deschisă,chiar în casa lui Jared Calhoun! Courtney se repezi înăuntru,iar Amiral o urmă.Pasărea zburase pe lampa rotundă din bucătărie,făcând-o să se legene puternic.

-Ebenezer,șopti ea,auzindu-și bătăile inimii,vino aici.O să te omoare.Te afli în casa omului care vrea să te gătească!Ochii ca două mărgele negre ai șoimului luciră.Courtney luă o bucată de pâine și o ridică.Ebenezer își zburli penele și-și aținti privirea asupra acesteia.Ea trase un scaun.

-Te rog,coboară de acolo.O să te gătească și o să te mănânce,iar eu și Ryan vom plânge.O să-ți sucească gâtul,o să te pună-n oală și-o să te fiarbă.Ești în casa unui nenorocit care te urăște,spuse ea încet,uitându-se neliniștită spre ușă,în timp ce se urca pe scaun.Era la aceeași înălțime cu pasărea ce o privea pasivă.Ținu pâinea într-o mână,iar cealaltă o întinse către ea.Brusc,dispăru,iar lampa se balansă,aproape răsturnând-o pe Courtney de pe scaun.

-La naiba!Ea privea cu groază crescândă cum Ebenezer zbură în hol.Inima începu să-i bată alert.Era foarte important să salveze pasărea.Cum să-i explice lui Ryan că vecinul lor îi gătise animalul preferat? Coborî de pe scaun și se repezi în camera de zi.Ebenezer se așezase pe altă lampă.Courtney auzi glasuri dinspre dormitor,mai multe glasuri,ca și cum s-ar fi pregătit să plece.Se rugă să mai întârzie puțin,ca Ebenezer să poată ieși din casă,iar Jared să rămână în pat.Traversă repede camera și deschise ușa din față.

-Ieși afară! Spuse ea răgușit.Ebenezer ciugulea lampa,făcând un zgomot pătrunzător.

-Nu vreau să-i spun lui Ryan că ai fost fiert.Pleacă!

Ea auzi glasurile apropiindu-se.Veneau.

I se păru că a auzit și vocea lui Jared. Auzi zgomotul cârjelor, apoi vizitatorii apărură împreună cu gazda. Privirea lui Jared se ridică și începu să înjure într-un asemenea hal, încât domnișoara Barnhill se făcu grena la față și se repezi spre ușă.

-Trebuie să plecăm acum, spuse ea. Ebenezer, cu aplombul unei vedete recunoscute, își fâlfâi aripile și se așeză pe creștetul lui Jared. Înjurăturile se transformară într-un urlat. Jared aruncă o cârjă și întinse mâna după șoim.

-Ebenezer! Strigă Courtney. Șoimul se avântă în zbor și ieși pe ușa din față.

Jared șchiopătă într-o cârjă până la dulapul cu arme, scoase o cheie din buzunar și descuie ușa acestuia.

-Nu-mi împușca șoimul! Țipă Courtney.

-Oh, Dumnezeu! Spuse doamna Jones. Jared scoase un pistol negru. La vederea acestuia, Courtney îngheță. Se repezi să încuie ușa, în timp ce domnul Twilling și doamna Jones se lipiră unul de celălalt. Jared se întoarse, băgând un glonț în pistol. Se auzi cum încercă pistolul. Courtney își îndreptă spatele și-și puse mâinile în șolduri, blocând ieșirea din cameră. Aruncă o privire rapidă peste umăr, dar nu-l văzu pe Ebenezer și se rugă ca acesta să fi zburat acasă.

Apoi, el scoase un țipăt și-și dădu seama că-l pândea o mare primejdie.

-Nu trage în el! Este favoritul fiului meu. Ochii albaștri ai lui Jared se măriră și-i aruncară o privire plină de suspiciune.

-Dă-te din fața mea, puștoaico.

-Pentru nimic în lume!

-Chiar pentru nimic? Cu fiecare pas pe care-l făcea el, ea-și simțea inima zbătându-i-se și mai tare. Nu și-ar fi dorit o confruntare directă cu Jared Calhoun; chiar dacă era rănit și șchiopăta, avea totuși un pistol încărcat în mână. Mai mult, era destul de puternic chiar și fără o armă.

-Nu trage în șoim! O să-l bag în colivie și o să-l țin acasă!

-Oare de ce nu-mi vine să te cred pe cuvânt?

-Nu-mi plac armele.

-Nu-mi place Ebenezer.

-Te rog... El se opri la câțiva centimetri în fața ei și o măsură cu privirea.

-Blestemata aia de pasăre mi s-a așezat pe cap! Degetele lui puternice țineau pistolul îndreptat spre podea, însă, chiar și așa, arăta destul de amenințător. Ea înghiți în sec și spuse:

-Urăsc, detest, disprețuiesc armele, iar tu ții una doar la câțiva centimetri de mine.

-Are siguranța pusă. E îndreptat spre podea. Dă-te din calea mea, puștoaico.

Pasărea aceea nenorocită e pe undeva pe aici. I-am auzit țipătul.

Deodată se auzi un fâlfâit de aripi. Neavând ce să mai facă, Courtney își încolăci brațele în jurul lui Jared, imobilizându-i mâinile și-l sărută. Pentru o fracțiune de secundă, fu surprins de ceea ce făcea ea. Apoi, în ciuda strânsorii ei, răspunse. Pe deplin. Gura lui deschisă se apăsă cu putere pe a ei, iar limba lui pătrunse printre buzele ei cu o mișcare bruscă, masculină, pe cât de delicioasă, pe atât de cavalească. O sărută cu putere, atât de adânc, încât ea uită de toate: Ebenezer, martorii acestei scene, pistolul încărcat. Toate, în afară de Jared Calhoun.

Sărutul lui era nepermis de spectaculos, se gândi ea. Era împotriva tuturor legilor, ca un asemenea om, arogant și ticălos, să sărute cu căldura și tăria unei șampanii de cea mai bună calitate. El își ridică capul, iar privirea lui îi cerea întreaga ei atenție. Ea nu mai putea respira. Camera, atmosfera o sufocau, iar pulsul bătea cu zgomotul grindinei pe capota unei mașini.

-O să-i trag un glonț drept în inimă, spuse el în șoaptă și se aplecă pentru a o săruta încă o dată. Ea îi dădu voie. Era oricum mai bine decât să-l lase să-l împuște pe Ebenezer. Era mult mai bine. Era cald și puternic. El se simțea bine, ca și când ea ar fi fost creată pentru a-i sta în brațe. Și sărutările lor erau fierbinți. Jared își lăsă greutatea pe celălalt picior. își schimbară pozițiile când el își încolăci brațele în jurul ei. Pentru un om care putea sta doar într-un picior, o făcuse foarte bine. Când își ridică din nou capul, ea se simți copleșită. Ei privea în spatele ei; auzi un fâlfâit de aripi, își aminti ce se petrecea acolo și, când se întoarse, îl văzu pe Ebenezer zburând spre rezervație. Courtney simți cum o invadează un val de căldură când dădu cu ochii de gura deschisă și sprâncenele ridicate ale domnișoarei Barnhill. Doamna Jones era roșie la față, iar domnul Twilling o privea fix.

-Plecăm și noi, spuse el. În câteva secunde ea închise ușa după ei și se întoarse cu fața la Jared Calhoun, care îi bloca trecerea. Ea încercă să readucă situația la normalitate.

-Nu ai voie să pui piciorul în pământ, zise ea.

-Mda, știu. El se sprijini în piciorul sănătos și în cârjă, întinzând mâna pentru a-i apuca părul strâns în coadă de cal.

-Păr lung și auriu, spuse el încet, cuvintele plutind pe deasupra ei ca un nor.

Gândești repede. Ești amuzantă, puștoaico. Nu pot să afirm că nu te pricepi.

-Mulțumesc. Nici eu nu pot spune că nu te pricepi, zise ea sec, făcându-l să râdă, în timp ce înăuntrul ei complimentul lui topise ceva. Nu te întorci? Te ajut să te urci în pat.

-S-a făcut, puștoaico, spuse el răgușit. Întinse brațul, iar ea își petrecu brațul pe după talia lui subțire, atingerea făcând-o să tresară.

-Miroși bine, constată el.

-Mulțumesc. Îți simți fiecare atingere a coapselor lui pe ale sale, în timp ce mergeau, îți simțea brațele ce-i apăsau umerii.

-Vrei să pui tu pistolul la loc, te rog? Întrebă el când ajunseră în dormitor.

-Oh, da. El râse:

-Ai uitat de tot, nu-i așa? Nu se schimbase, se gândi ea. Era mai ticălos ca oricând.

-Se poate să fi uitat pentru o clipă. Ți-am spus, nu-mi plac armele.

-Da știu sigur că-ți place să săruți. Săruți bine, puștoaico. Ea se înroși toată și-și dori ca el să înceteze.

-Mi se ridică temperatura. S-ar putea să mă însănătoșesc mai repede dacă o ținem așa.

-Scutește-mă!

-Mda, te deranjează ceva pentru care ai un talent înnăscut. Adică...

-Domnule Calhoun! Eu plec acasă!

Se putea descurca și singur. Putea să supraviețuiască. Era rezistent ca un cactus.

-În regulă, puștoaico. Vrei să-mi pui pistolul la loc înainte de a pleca? Și poți să-i dai drumul înăuntru lui Amiral. În timp ce ea abia se rupea de Jared, el, își dădu ea seama, era fericit s-o vadă plecată. Nu mai avea nevoie de ea. Probabil că era foarte singur. Se duse în camera de zi, puse pistolul în dulap și se întoarse în dormitor.

-Nu scapi de mine înainte de ora patru și jumătate, spuse ea. Îmi țin promisiunile și i-am spus doctorului că voi sta până când te faci bine. Se proptise din nou pe perne, cu o revistă în mâini. O lăsă jos, se întoarse pe o parte cu grijă și bătu ușor patul.

-Vrei să facem timpul să zboare?

-Nu! Ea intră și se așeză pe scaun, făcând abstracție de jena ei și de amuzamentul lui.

-Hai să stabilim un lucru.

-Ce anume, că tu știi să săruți cu adevărat?

-Nu mai termini odată să-mi tot vorbești de paturi și de sărutări?

-Eu nu-mi amintesc să fi pomenit vreun singur cuvânt despre pat. Aici e vorba de o scăpare freudiană, puștoaico. Ea închise ochii și numără până la zece.

-Vreau să discut serios cu tine.

-Voi vorbi serios. Voi săruta serios. Voi vorbi și voi săruta...

-Domnule Calhoun! El rânji:

-Bine, bine, dă-i drumul, puștoaico. Ce te frământă?

Trecea atât de repede de la modul în care o trata ca pe o femeie sexy,

atrăgătoare, la genul acesta de adresare ca unui copil de opt ani, de la tachinări cu subînțelese la conversație serioasă, încât Courtney nu se putea obișnui.

-Vreau să discutăm despre Ebenezer, spuse ea.

-Hai să discutăm despre pasăre, puștoaico. Sunt tot numai urechi.

-Face parte din familie. Fiul meu a avut o viață cam grea, fără tată.

-Pot să-mi imaginez. Replica atinse o zonă sensibilă. Ea continuă, cu greu:

-Iar Ebenezer este foarte important pentru Ryan.

-Dacă-l trimiți pe Ryan pe aici, o să-l învâț să călărească. Ea clipi de uimire.

Imaginea lui Ryan lângă Jared Calhoun, ca o versiunea tânără a acestuia, o făcu să tresară.

-Mulțumesc, ești foarte drăguț, dar... Zâmbetul lui se lărgi.

-Dar îl vrei pe scumpul tău fiu departe de mine.

-Da, dacă vrei să-i spunem pe nume, da. Ea se îndreptă de spate, enervându-se din nou.

-Mulțumesc, oricum. Acum putem vorbi despre Ebenezer? Orele se vor termina în curând, iar eu voi putea pleca acasă.

-Sigur. Dă-i drumul și discută. Nu mai vrei o bere? Poate te mai liniștește.

-Nu, mulțumesc. Ebenezer este foarte important. Îmi pare rău dacă-ți necăjește caii, deși e cam greu de imaginat treaba asta. Oricum, dacă e adevărat, o să avem grijă de el.

-E foarte frumos din partea ta, dacă te gândești că va fi fiert, în caz că pun mâna pe el. Sau prăjit. Puștoaico, te deranjează dacă bagi o friptură la grătar? Pune-o într-o tigaie, toarnă niște jalapenon pe ea, potrivește cuptorul la patru...

-Știu cum să pregătesc o friptură. Se duse în bucătărie și se spălă pe mâini. Pe când turna jalapenon pe friptură, trase cu ochiul spre dormitor și înghesui mai mult de o duzină de ardei în vas. Când termină, se întoarse în dormitor.

Jared Calhoun era întins în pat, cu ochii închiși, pieptul ridicându-se și coborând regulat. Privi din nou prin cameră, văzu hainele aruncate peste tot, cărțile vraiste. Sub coajă trebuie să fie un creier, își spuse ea; chiar se pricepea la păsări.

Și era abil. Prea abil. Uneori părea atât de receptiv. Ea păși în vârful picioarelor prin cameră, adunând rufăria de pe jos, până când ochii îi căzură pe o pereche de slipi negri. Nu vru să-i atingă lenjeria intimă. Nu vru nici să-i privească. Aruncă o cămașă peste ei și, brusc, simți că era urmărită. Se uită spre pat, dar Jared respira la fel de regulat și liniștit. Continuă să adune hainele și găsi o altă pereche de slipi aruncați pe o pereche de ghete prăfuite. Lăsându-i acolo, mai aruncă o privire spre pat. Nu arăta rău când dormea. Sau când zâmbea. În restul timpului părea însă atât de fioros.

Puse hainele în mașina de spălat, apoi făcu curat prin bucătărie, cam o oră și se duse din nou în dormitor să vadă ce mai făcea Jared. Dormea lăfăit, cu brațele desfăcute. Își descheiase cămașa. Pieptul bronzat și musculos, acoperit cu păr des și negru, se ridica și se cobora normal. Continuă să-l studieze. Era agresiv chiar și în somn. Imaginea trupului lui îi asalta simțurile. Nu putu să nu-și plimbe privirea de-a lungul coapselor lui subțiri acoperite cu blugi ce se mulau pe picioarele musculoase. Simți cum îi trec furnicături pe șira spinării, un val fierbinte de dorință. Oare ce avea el de îi făcea fiecare atingere să o simtă ca pe un fier înroșit? Se întrebă ea. Avea ochii alunecoși și un zâmbet provocator, dar firea lui morocânoasă estompa laturile bune din el.

Își plimbă din nou privirea de-a lungul trupului întins în pat, amintindu-și cum era să fii în brațele lui. El o privea printre gene. Se ridică, luă o cârjă și se dădu jos din pat cu o mișcare agilă. Dându-se un pas înapoi, ea respiră adânc. El îi întoarse evaluarea, coborându-și privirea și oprindu-se asupra sânilor ei.

Aproape că o durea, iar buzele o mâncau și ar fi vrut să se întoarcă, să plece sau să spună ceva. În schimb, rămase pe loc și-i urmări privirea. El traversă camera, își puse brațul în jurul ei și o apropiă de el într-un sărut încet, prelungit, care îi separa de restul lumii. Zgomotul făcut de ușa din dos îi întrerupse.

-Tată, am venit! Se îndepărtară, iar Courtney încercă să-și aranjeze îmbrăcămintea care nu avea nevoie de netezire. Fața îi ardea și ar fi vrut să dispară.

-La naiba, poți să mă ajuți? Spuse Jared. Ea își încolăci brațul în jurul lui și-l ajută să se îndrepte spre pat. Ușa se deschise în spatele lor și intră un băiat înalt și slab. Avea părul lins, șaten, ochi albaștri și semăna foarte bine cu tatăl său. Purta o haină albastră și niște blugi spălăciți.

-Tată! Băiatul veni în fața lor și se opri.

-Ce ai pățit la picior?

-Dânsa este vecina noastră, doamna Meade. Ea m-a împușcat.

-Spune-i adevărul! Strigă Courtney.

-Măi să fie! Guy se făcuse palid la față, iar vocea îi tremura.

-O să te faci bine?

-E-n regulă. Nu e ceva grav. Guy o țintui cu privirea și ura i se citi în ochi.

-Ești mama lui Ryan Pipernicitul? Courtney clipi.

-Pipernicitul? Eu sunt mama lui Ryan Meade.

-Mda, el e.

-Guy, poartă-te frumos, spuse Jared.

-Da, domnule. Guy își ridică sprâncenele șatene.

-Da de ce te-a împușcat?

-Nu l-am împușcat pe tatăl tău! Spune-i copilului adevărul.

-Copil? La naiba,sunt destul de mare,zise Guy,exact cum ar fi făcut-o și tatăl său.

-Guy! Nu înjura.Cere-ți scuze,spuse Jared.

-Îmi pare rău,mormăi el,roșind.

-Dacă ești destul de mare,ai grijă de tatăl tău.

-Hei,stai puțin,zise Jared.

-Nu,mulțumesc.Courtney se grăbi spre ușă,înghățându-și haina.Abia aștepta să ajungă acasă.Își trase jacheta pe ea și ieși afară,în frig.Cerul era tot cenușiu și acoperit,la fel de mohorât și întunecat ea și starea ei.În timp ce cobora grăbită treptele de lemn,Guy Calhoun ieși fugind din casă.

-Doamnă Meade,așteptați!Ea se opri,iar el sări de pe verandă și se avântă spre ea.

-Uitați! Spuse el gâfâind.Zornăia niște chei argintii.

-Tata a spus să luați camioneta.Vom veni noi mai târziu să o luăm.Zâmbi.

-Sau vă pot conduce eu până acasă.Mi-a spus însă că nu o să vreți.

-A avut dreptate.Ea luă cheile.

-Chiar știi să conduci? El își ridică bărbia și spuse mândru:

-Puțin,pe șoseaua noastră mă descurc.Tata mă lasă să conduc câteodată,când ne ducem să ne ridicăm corespondența.

-Mulțumesc.O să las cheile în camionetă și tu poți s-o iei.

-E-n regulă.Tata mi-a spus că nu l-ați împușcat dumneavoastră.Vă necăjea doar.Mi-a spus însă că a fost din vina dumneavoastră.Tata nu s-ar împușca singur niciodată,adăugă el cu inocență.

-Ei bine,a făcut-o chiar astăzi,spuse ea,însă modul în care Guy luase apărarea tatălui său îi alungase ura.

-Guy,a fost un accident,zise ea blând.

-Da,doamnă.Se urcă în camioneta roșie și se depărtă de casa lui Jared Calhoun încercând să-și calmeze nervii încordați.

După ce dădu ultimul colț,starea de agitație îi mai dispăru la vederea casei cu un etaj,care fusese construită cu mult timp în urmă.Fundația casei,vopsită în alb,era înălțată mult de la pământ;acoperișul răsfrânt adăpostea și o verandă.

Uneori,când Courtney venea acasă,simțea cum timpul se oprește în loc.Aproape că se aștepta să o vadă pe bunica ei stând pe verandă.Ușa din față era străjuită de două magnolii despre care i se spusese,când era mică,că nu aveai voie să te urci în ele.Alungându-și amintirile,o luă prin spate și parcă mașina lângă jeepul ei.Când străbătu veranda din spate auzi un țipăt de pasăre.Avântându-se în zbor,

Ebeneezer se așeză pe pervazul unei ferestre. Courtney aruncă niște semințe pentru păsări în fața lui.

-Ar fi mai bine să nu te mai duci pe la Calhoun, spuse ea. Pasărea își lăsa capul într-o parte.

-Așa. Stai cuminte, că dacă nu, o să te dea de mâncare unui câine uriaș!

-Despre cine-i vorba, mamă? Cine-l va da pe Ebeneezer unui câine?

Ryan deschise ușa de la bucătărie. Mânca o felie de pâine cu unt. Părul lui blond era ciufulit, iar cămașa lungă și largă atârna peste o pereche de blugi.

-Bună, Ryan. Nu știam că ai ajuns deja acasă.

-De unde ai camioneta?

-Este a tatălui lui Guy Calhoun.

-Guy? Cum de o conduci tu?

-Am avut o mică altercație astăzi. Vezi că intră frigul în bucătărie. Îl urmă în bucătăria de modă veche, cu dulăpioare cu uși de sticlă și o masă rotundă de stejar.

-Eu eram cu un grup de vizitatori, iar domnul Calhoun a tras în Ebeneezer.

-A tras în el! Oh, nu! Nu poate face așa ceva!

-Ba poate, dacă Ebeneezer se află pe pământul lui. Sau deasupra pământului lui. Spunea că Ebeneezer i-a speriat caii.

-O să-l bag în cușcă pentru vreo două zile. Ryan își puse haina și se îndreptă spre verandă.

-Este o idee bună. Deschise ușa din spate.

-Hei! Uite un câine mare și alb!

-Oh, nu! Ebeneezer este acolo?

-Sigur că este. Courtney ieși afară, iar Amiral se ridică pentru a o întâmpina.

-Jos, Amiral!

-Îl știi? Mamă...! Te ascultă!

-Da. Ce păcat că nu face și Ebeneezer ca el. Amiral este câinele Calhounilor.

Șoimul coborî în fața labelor lui Amiral. Câinele începu să dea din coadă.

Courtney îl prinse de zgardă ca să-l țină în caz că ar fi făcut vreun salt.

-O singură mușcătură, mamă și s-a zis cu Ebeneezer.

-Cred că se plac. Jos, Amiral! Ce câine drăguț. Ryan îl scărpină pe Amiral după urechi și spuse:

-Îl duc pe Ebeneezer în colivie. Fluieră, iar șoimul se înalță pentru a se lăsa pe umărul mic lui Ryan. Plecă, îndreptându-se spre una din coliviile mari pe care le foloseau pentru păsările rănite. Courtney îngenunche și-l mângâie pe Amiral, plimbându-și degetele prin blana lui groasă, în timp ce coada lui bătea pământul.

Își privi copilul, un băiețel mic cu un șoim cu coada roșie agățat de umărul lui și auzi remarcă ascuțită a lui Guy: „Pipernicitul1'. Oare așa i se spunea lui Ryan la școală? Oare îi era greu la școală? Guy era nou venit, dar asta nu conta. Se ridică și-l privi pe Amiral.

-Cel puțin Ryan nu crește cu apă minerală! Amiral dădea puternic din coadă.

-Ești prea drăguț pentru casa aceea. Știu de ce m-ai urmat. Amiral dădea fericit din coadă.

-Din păcate, trebuie însă să-i anunț că ești aici, iar ei te vor lua când vor veni după camionetă. O altă bătaie a cozii. Se aplecă și-i mângâie urechile.

-Ești un câine bun, Amiral. Ce păcat că stăpânul tău nu-ți urmează exemplul.

Ea își plimbă încet degetele prin blana albă, privind în gol și spuse cu tandrețe:

-Dar nu-i chiar așa. Stăpânul tău are și momente când nu e chiar atât de rău.

Hmm, nu-i rău deloc... Vocea i se stinse încet, gândurile ei fiind asaltate de amintirea lui Jared, de duritatea și sensibilitatea lui. De cunoștințele lui de ornitologie și de hotărârea de a-l împușca pe Ebenezer. Ridică capul câinelui și-i privi ochii fericiți.

-Nu voi putea niciodată să-i înțeleg pe bărbați, Amiral. Niciodată.

El dădu din coadă. Clătinându-și capul, ea se ridică și intră în casă. Toată după-amiaza încercă să-l uite pe Jared Calhoun și reuși doar pentru câteva minute, până când veni timpul să se culce. Noaptea aceea stătu în pat și se uită în tavan, amintindu-și fiecare amănunt al sărutărilor lui Jared Calhoun, lucirea ochilor săi și vocea lui adâncă. Gemu și se răsuci, strângând din ochi și încercând să-l uite, dar nu reuși să adoarmă decât foarte târziu, când aproape că se luminase de zi, visând un șoim cu coada roșie, zburând pe deasupra unui bărbat înalt, cu ochii foarte albaștri. Ziua următoare, când se duse în bucătărie, remarcă lipsa camionetei roșii. Își petrecu ziua pictând plăcuțe cu informații pentru vizitatorii rezervației, încercând să nu se mai gândească ce făcea Jared. La ora patru și jumătate Ryan se întoarse acasă. Când îl privi prin geamul din bucătărie cum venea pe drum, inima i se strânse. Nasul îi sângera, un ochi se învinețise, iar buza îi era spartă. Haina îi era ruptă și plină de noroi.

CAPITOLUL 5

-Ryan! Ea se repezi afară, tremurând, deși era îmbrăcată în blugi și flaneau.

-Ryan, pentru Dumnezeu, ce-ai pățit? Ai căzut din autobuz?

El se uită la ea și-și șterse nasul cu dosul mâinii, apoi își privi mâna însângerată.

Pe obraji avea urme de lacrimi.

-Ce s-a întâmplat?

-M-am bătut,mamă.Nu am pățit nimic.

-Oh,Ryan! Genunchii începură să-i tremure.Neștiind ce să facă,ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l strângă,dar își îndreptă umerii.

-Scumpule,hai înăuntru și o să te curăț.Ți-ai rupt ceva? Poate ar fi mai bine să mergem în oraș...

-Mamă,o să supraviețuiesc.M-am bătut doar.Își trase nasul și ea văzu cum ochii i se umplură de lacrimi.

-Cine te-a bătut?

-Guy Calhoun.Spunea că tu l-ai rănit pe tatăl lui.Din cauza ta s-a împușcat.Știu însă că tu nu ai arme.Tu nici nu știi cum să încarci o armă.

-Ohhh!Spaimă,furie și chin,toate se adunară și se transformară într-o mânie clocotitoare.

-Guy Calhoun.Ryan își ridică privirea spre ea.

-Te-ai înfuriat,nu? Dacă aș fi avut un tată,s-ar fi dus să-i tragă o săpuneală bătrânului Calhoun,nu-i așa,mamă?

-Dumnezeule,Ryan!Ea își stăpâni lacrimile care izbucneau pe neașteptate.

-Haide,dragule,hai să te ajut.Se duseră la baie,iar Courtney se ținu tare ca să nu leșine.Îi șterse rănile cu apă,mormăind înfundat,tremurând pentru că nu suporta să vadă pe cineva rănit,cu atât mai puțin pe propriul ei fiu.

-Dinții sunt la locul lor?

-Nu știu.Cred că am pierdut unul.

-Îl chem pe dentist.Îi era frig,tremura și încerca din răsuferință să nu clănțane din dinți,până nu-l curăța pe Ryan.Când îi atinse obrazul,el țipă.

-Au!Lacrimile îi țâșniră din ochi și-i curseră pe obraji.

-Îl urăsc pe Guy Calhoun.

-Nu-l urî.

-Este un huligan!

-Ryan,când a făcut asta?

-Când am coborât din autobuz.

-Haide,dragule.Încă puțin și am terminat.

-A spus că o să mă mai bată și mâine dacă nu recunosc că tu l-ai rănit pe tatăl lui.

-Oh,nu,nu o s-o mai facă.O să te aștept la autobuz.

-Nu.

-Nu? Tocmai acum spuneai că e un huligan.E aproape la fel de înalt ca și mine.

-Nu.Să nu mă aștepți,mami.Trebuie să mă port ca un bărbat.

-Oh,Ryan.

Ea îl luă în brațe și-i strânse trupul fragil lângă al ei, încercând să nu-și dea drumul la lacrimi.

-Ryan, vreau să te aștept la stația de autobuz.

-Nu, mamă. Te rog. Promite-mi că nu vei veni. Ea se îndepărtă puțin pentru a-l privi în ochii plini de amărăciune.

-Ești sigur?

-Sunt sigur. Termină de curățat rănilor.

-Ce-ai dori cel mai mult să mănânci?

-N-am chef să mestec. Aș putea să mănânc niște pui fript? Și piure cu biscuiți?

Ea îi zâmbi, simțindu-se mai ușurată.

-Văd că n-ai deloc chef să mesteci. Tu fă-ți temele cât îți pregătesc masa.

Două ore mai târziu, în timp ce Ryan stătea pe jos în sufragerie cu toate cărțile împrăștiate în fața lui, Courtney își trase haina pe ea.

-Scumpule, ia-ți haina. Vreau să vii cu mine. Am de făcut un comision.

-Unde te duci?

-Mă duc să-l văd pe bătrânul Calhoun. Ryan făcu ochii mari.

-Chiar te duci? Pentru mine?

-Da.

-Dar nu poți să-l pocnești.

-Nu, dar pot să-i spun vreo două.

-Mamă, mamă! Ryan se ridică și-și trase haina pe el, urmând-o. Era complet surprins.

-Chiar o să faci una ca asta?

-Am să le spun câteva vorbe domnului Calhoun și fiului său. Deschise ușa și văzu ceva alb, apoi Amiral sări spre ei.

-Iar tu! Haide, acum mergem acasă.

-Cred că-i place mai mult de noi, mamă.

-Știu. Îl înțeleg. Se urcă în jeep, fluieră spre Amiral și întoarse cheia. Motorul porni cu zgomot, apoi se opri. Încercă încă o dată. La a patra încercare o luă din loc. Ea schimbă viteza și intră pe șosea. Era o noapte rece și cețoasă. Voia să fie acasă. Gândindu-se la purtarea lui Jared și la amenințările lui Guy, ar fi vrut să sucească vreo două gâturi! Se aprinse. Când opriră în fața casei lor, fierbea de-a dreptul.

-Vin imediat, Ryan, spuse ea și deschise portiera. Așteaptă-mă, te rog, aici.

-Da, mamă. Urcă treptele și apăsă pe sonerie, cu Amiral dând din coadă la picioarele ei.

-Guy deschise. Se înroși când o văzu și trase aer în piept.

-Ah, doamna Meade!

-Tatăl tău este acasă?
-Da,doamnă,dar nu se simte prea bine.
-Cine e,Guy? Se auzi o voce.
-Doamna Meade.
-Poftește-o înăuntru.Guy se dădu în spate șovăitor.
-Doamnă Meade,vreți să...închise gura și se dădu din fața ușii.
-Este în camera din față.Courtney intră și-l văzu pe Jared stând într-un fotoliu mare de piele.Cămașa albastră era descheiată la gât,iar părul negru lucea în bătaia luminii.Își ținea piciorul bandajat în sus.Ea traversă repede camera până în fața lui.
-Ei,cărui fapt datorez această plăcută surpriză? O întrebă el.Vrei să mă împuști și în celălalt picior? El râse,apoi se ridică și își luă cârjele.Ea își încleștă pumnii.
-Fiul tău are o părere greșită despre ceea ce s-a întâmplat ieri.Trebuie să-i spui adevărul.
-Tu l-ai rănit pe tatăl meu!
-Guy! izbucni Jared.Ce naiba se întâmplă? Vocea ei se îngrașă.
-Guy,nu vrei să-i povestești tatălui tău?
-Nu s-a întâmplat nimic,tată.Își mișcă picioarele și-și privi pantofii.
-Guy,spuse Jared aspru.
-M-am bătut cu Ryan Meade,zise el atât de încet,încât de-abia se auzi.
-De ce?
-Pentru că mama lui te-a împușcat.
-Guy,ți-am spus clar ce s-a întâmplat.Vocea lui Jared devenise tăioasă.
-Tu nu te-ai fi împușcat singur!Guy se înroși la față și se uită speriat,risipind mânia lui Courtney.
-Du-te în camera ta și vom discuta mai târziu! Spuse Jared.
-Tată,am făcut-o,pentru că...își înghiți cuvintele,retrăgându-se sub privirea furioasă a lui Jared.Brusc,Courtney își dădu seama că Guy era la fel de neajutorat ca și Ryan.Își dorea atât de mult aprobarea tatălui său! Poate că motivele luptei mergeau departe.
-Pentru că...? Cuvintele tăioase ale lui Jared îl făcuseră pe Guy să-și miște buza. O tăcere apăsătoare se lăsase.Courtney întrebă cu blândețe:
-Ai făcut-o pentru tatăl tău,nu-i așa? Ochii lui Guy se măriră,apoi fură inundați de lacrimi.Se întoarse și fugi din cameră.Jared își trecu degetele prin păr, dându-și la o parte buclele scurte.
-Cred că ai văzut și tu,zise el șovăielnic.Nu știu de ce l-a bătut pe fiul tău.I-am spus că a fost un accident.

-Poate că i-a fost teamă să nu fii grav rănit.Cred că i-e frică să nu te piardă și pe tine.Jared blestemă încet,privind spre ușa pe unde ieșise fiul său.

-La naiba! încerc din răspuțeri să-mi imaginez cum s-ar fi purtat Leah cu el,dacă ar fi trăit.Fac tot ce-mi stă în putință,dar uneori nu este de ajuns.

-Știu ce simți.Eu nu-i pot fi tată lui Ryan.Tot ce pot face este să-l iubesc.

-Tatălui meu nu i-ar fi păsat de mine și de frații mei.Eu nu vreau ca Guy să simtă că nu-mi pasă de el.Și,totuși,nici nu vreau să-l răsfăț prea mult.Uneori mă simt al naibii de neajutorat.Își trecu din nou degetele prin păr.

-Nimeni nu este perfect,știi asta.Greșelile trebuie răscumpărate prin dragoste.

Deodată,ea intui o altă fațetă a lui Jared Calhoun,pe care nu ar fi crezut-o posibilă la un om ca el.Părea nesigur,fiind un părinte singur,care trebuia să facă față tuturor responsabilităților pe care le implica acest statut.Ea știa foarte bine prin ce trecea.

-Dar de ce nu iei loc? Spuse el deodată.Putem să mai vorbim despre asta.

-Nu,Ryan mă așteaptă afară în jeep și cred că îi e frig.Tu și fiul tău puteți discuta.L-a amenințat pe Ryan.

-L-a amenințat?

-Da.L-a amenințat că-l va bate și mâine,după școală.

-Oh,la naiba,zise Jared încet.Vocea i se înăspri.

-N-o va face.Poți fi liniștită.Își încruntă sprâncenele,căpătând o înfățișare amenințătoare care o făcu pe Courtney să-i fie milă de Guy.

-Ți-am adus câinele înapoi,spuse ea.Nu știu din ce cauză s-a hotărât să se învârtă pe la casa noastră.

-Știi ce,zise Jared gânditor,hai să discutăm puțin despre băieți.Vino mâine la prânz.

-Nu văd de ce-aș veni.Nu văd niciun rost în asta,iar tu nu poți sta în picioare pentru a pregăti masa.

-Vino când sunt băieții la școală și hai să vorbim despre asta.Aș vrea să cunosc părerea unei femei.Figura lui se destinse.

-Poți să gătești tu.Deodată,ea nu mai știu ce să facă.Se întreba dacă ar fi trebuit să accepte,doar pentru că puteau vorbi în liniște.

-Bine,spuse ea.La prânz.Voi aduce mâncarea.

-Perfect.Plecă.În jeep,își ținu răsufarea când întoarse cheia,dar în cele din urmă motorul porni și se îndepărtară de casă.Ryan o privea fix.

-Ce s-a întâmplat,mamă?

-Nu trebuie să-ți mai fie frică de Guy.

-Cum așa?

-Tatăl lui mi-a promis că o să aibă el grijă de Guy.Cred că domnul Calhoun era foarte furios,Ryan.

-Oh!Se rezemă de spătarul scaunului,cu sprâncenele încruntate,gândindu-se.Își aminti cum Guy se albise la față sub privirea mânioasă a tatălui său.

-Domnul Calhoun e destul de înspăimântător,zise Ryan.

-Îl cunoști?

-A venit o dată pe la școală.Este cam arțagos.

-Mda,cam așa e.

-Cred că aş prefera să mă bat cu Guy decât să-l înfurii pe domnul Calhoun.

Se uită spre ea.

-Ești tare,mamă!

-Vai,dar mulțumesc!Ea acceptă complimentul cu căldură,privindu-l pe Ryan.

-Domnul Calhoun m-a invitat mâine,ca să mai discutăm.

-Da? Și o să te duci?

-Nu știu dacă are rost.

-Eu cred că da.Tu îmi spui mereu să încerc să rezolv problemele.

-Da,ai dreptate,îi zâmbi.I-am spus că o să vin și așa voi face.

-Mi-e cam foame.

-Vrei niște lapte cu biscuiți? întrebă ea,ghicind cam la ce ar fi putut Ryan să se gândească.

Dimineața următoare,ea îl sărută pe Ryan la plecare și se rugă în gând să ajungă teafăr acasă.Începu să pregătească prânzul și,cu cât se gândea mai mult la discuția cu Jared,cu atât devenea mai agitată.Grija pentru Ryan și Guy se amesteca cu teama pentru Ebenezer.Își dorea să nu fi avut o asemenea reacție pentru Jared și,în adâncul sufletului,zăcea un grăunte de ură pentru felul în care i se adresa cu „puștoaico”.Se gândi la înfățișarea ei.Cu părul strâns,fără niciun pic de fard,îmbrăcată în blugi,avea dreptate să-i spună „puștoaică”.Nu era prima persoană care să se înșele în privința vârstei ei.

Ei,poate că la prânz avea să înceteze și asta! Se duse sus,dădu drumul la apă caldă în baie și își scoase hainele.Fu gata în jurul prânzului.Se privi.Purta blugi și un pulover albastru.Nimic feminin până acum.Însă părul îi cădea în valuri aurii până la talie.Avea o urmă de ruj și de fard în obraji,iar pe gene își dăduse ușor cu rimei.Duse coșul cu mâncare la jeep și apoi se chinui să-l pornească.

CAPITOLUL 6

Courtney ciocăni și-l auzi pe Jared strigându-i vesel să intre.Când pătrunse în casă,el stătea în hol,așteptând-o.

-Măi,măi,măi,spuse el.Sunt impresionat.Ea roși și simți un val de plăcere traversând-o la vederea lui.Se sprijinea de cadrul ușii,blugii i se strângeau pe pulpe,iar cureaua maro,făcută de mână,se curba ușor în jos.Avea mânecile puloverului suflecate deasupra cotului,scoțând la iveală niște brațe musculoase, acoperite cu păr scurt și negru.Blugii mulați puneau în evidență partea de dedesubt.”*Partea de dedesubt* „.Inima îi bătu cu putere la acest gând.

-Mulțumesc,zise ea.Unde să pun mâncarea?

-Cui îi pasă?

-Poftim? El zâmbi.

-A,da,puștoaico.Mâncarea.În bucătărie.O urmă în bucătărie și se așeză pe un scaun,sprijinindu-și piciorul rănit de celălalt.Ea puse coșul jos,apoi se întoarse și-l surprinse examinând-o.Când privirea i se ridică de la coapsele ei la sâni și se opri acolo,ea își dori să nu fi ales un pulover.Privirea lui o atingea ca o mângâiere prin sutienul subțire și puloverul moale de lână.Sânii i se întăriră și respiră precipitat.

-Domnule Calhoun,ești gata să mănânci? El își arcui o sprânceană,își ridică privirea spre ea și rosti cele mai sugestive cuvinte pe care ea le auzise vreodată.

-Oh,da,sunt gata puștoaico.Mai multe lucruri se petrecură în același timp.

Reacționa la inflexiunile senzuale ale vocii lui,ca un acoperiș fierbinte biciuit de ploaie.Sfârâia.Mintea ei suferea,pentru că încă o numea „puștoaică” și era intrigată,pentru că o stârnise fără cel mai mic efort,într-o clipă și în mod complet.Cu o sprânceană ridicată,câteva cuvinte,o otheadă îi putea accelera pulsul,o putea zăpăci,îi putea grăbi respirația.Dorea să ia coșul cu mâncare și să plece acasă.Se gândi la fața însângerată și zdrelită a fiului său și strânse din dinți.

-Acum te-ai înfuriat,spuse Jared.Ești cam irascibilă,puștoaico,știai asta?

-I-am promis fiului meu că voi veni să-l văd pe „*bătrânul Calhoun*”,astăzi.

Zâmbetul lui larg descoperi niște dinți albi,regulați.

-Eu sunt.Cred că fiul tău are ceva stil.

-Are mult stil,dar este mic și nu are un tată care să-l ajute când se află într-un necaz ca cel provocat de fiul tău.

-Nu se va mai repeta.L-am făcut pe Guy să înțeleagă.Iar dacă-l trimiți pe Ryan pe aici,o să-l învăț să se apere.

-E ultimul lucru pe care-l doresc! Nu vreau să învețe să boxeze.Vreau ca fiul tău să înceteze.I-ai dat prilejul lui Guy să-și formeze o părere greșită.Nu te-am împușcat,iar tu știi asta!

-Totuși,tu ai fost de vină.Este primul accident cu o armă ce mi se întâmplă până

acum și am o armă de când eram de opt ani.

-Se vede.I-ai spus că nu te-am împușcat?

-Liniștește-te.I-am explicat.

-Apoi,ai adăugat imediat că eu am fost de vină.

-I-am spus doar adevărul.Dar i-am explicat că ai făcut-o ca să salvezi un șoim.

Se gândi la Guy cum a înjurat de prima dată când s-au întâlnit,semănând cu tatăl său,la comportamentul lui defensiv când e vorba de taică-su și de nevoia lui de a obține aprobarea lui Jared.

-Cred că fiul tău te adoră,spuse ea.Jared se înroși la față,dar ochii îi luciră de plăcere.

-Ne înțelegem destul de bine,dar uneori mă întreb dacă fac bine ceea ce fac.

-Știu ce vrei să spui.Eu m-am oferit să-l aștept pe Ryan la autobuz astăzi,dar el nici nu a vrut să audă.Mi-a spus că trebuie să fie bărbat.

-Foarte bine.Se va descurca.Guy e cam supărat,dar nu se va bate azi.Am lămurit problema asta.În timp ce el vorbea,Courtney își dădu seama că purtau o discuție despre fiii lor și că era foarte plăcut.

-Hai să vedem ce-ai adus în coș,zise el.

-Ce vrei să bei? O bere?

-Sigur,puștoaico.

-Ce-ți mai face piciorul?

-Mă doare mai tare ca înainte.Poate că îmi trece șocul.Poate că sărutările tale m-au ajutat să nu mă mai gândesc la el.Pentru a-și ascunde roșeața și plăcerea deosebită pe care o simțea,ea murmură:

-Îmi dau seama de când n-ai mai sărutat o femeie.El râse.Ca un făcut,telefonul sună chiar lângă ea.El îi făcu semn să răspundă,iar ea ridică receptorul și spuse „Alo”.

-Jared? întrebă o voce de femeie.

-O clipă,vă rog.Ea îi dădu receptorul.Cred că e mama ta.El zâmbi.Courtney știa că nu era mama lui și nu se putu stăpâni să nu fie atentă la conversație,în timp ce descărca coșul.

-Bună,Trudy,spuse el.O vecină este aici.Luăm masa și discutăm despre A.P.I.știi tu,accesibilă,picantă și înaltă.Courtney răsturnă un pahar gol.Ea auzi râsetele lui și un țipăt din receptor,care rivaliza cu cel al lui Ebenezer,apoi Jared spuse:

-Glumeam,Trudy.E vorba despre *Asociația „Părinți-învățători* „.Fiii noștri sunt la aceeași școală.Liniște.Și mânie.Courtney ridică paharul și-l umplu din nou.

-O să te sun mai târziu,dragă,zise Jared,vocea coborându-i pentru o clipă.

„Dragă”.Courtney simți cum se înfierbântă.îi spunea unei femei „dragă”,în timp

ce ei i se adresa doar cu „puștoaico”,inclusiv acum,când își lăsase părul despletit,hainele erau mai atrăgătoare și când se machiase.Își spuse că nu conta ceea ce făcea domnul Calhoun.Dar,totuși conta.Se uită spre el.Stătea relaxat cu telefonul în mână.De ce era important ceea ce făcea el? Oare de ce o înțepase parcă ceva când îi spusese altei femei „dragă”? Era oare o simplă reacție feminină,sau ceva mai profund? El închise telefonul.

-Ai scăpat ceva?

-L-am ridicat.Își turnă o Cola,apoi o duse împreună cu berea la masă.După ce le lăsă jos,el îi apucă mâna și o trase spre el.O făcu atât de repede,încât ea nu avu timp să se împotrivească.Ea încercă să se smulgă din strânsoare,dar el își încolăci brațul în jurul taliei ei.

-Stai cuminte.Mă doare piciorul când te fâțâi.

-Te cred,spuse ea,abia dându-și seama de ceea ce rostise el.Mirosea plăcut,era proaspăt bărbierit,iar privirea îi era intensă.El îi atinse părul.

-Ai un păr frumos.

-Mulțumesc,domnule Calhoun.

-Jared.Am trecut peste „domnule” și „doamnă”,puștoaico.

-Dar nici nu.Am ajuns la stadiul de ținut pe genunchi.El își atingea obrazul cu șuvițe de păr blond,studiind fiecare centimetru al chipului ei.

-Nu știi de ce nu.Îmi place.Și dacă ai fi măcar pe jumătate cinstită și cu o zecime mai puțin rigidă decât ești,ai recunoaște că îți place și ție.

-Ești la fel de șarmant ca un scaiete,zise ea,dar modul în care o rostise,cu răsuflarea tăiată,îndulci acuzația.El zâmbi:

-Hai,nu mai spune,puștoaico.Un scaiete! Chicoti el.

Ea încercă să se ridice de pe genunchii lui,dar nu se putu descurca.Îi simțea genunchii dedesubt și era prea aproape de o gură care nu semăna deloc cu un scaiete.Avea buze destul de pline,bine conturate și senzuale.Oh,atât de senzuale!

-Nu-ți va arde brațul,dacă ți-l pui pe umărul meu,spuse el.

-Îmi dai drumul?

-Nu văd de ce aș face-o.Relaxează-te.Hai să vorbim despre scaieți.Tu chiar te porți de parcă ai sta pe unul.El își trecu printre degete o șuviță din părul ei lung și mătăsos.

-Ca aurul.

-Ce anume?

-Știi foarte bine.Ea roși,își strânse buzele și încercă să se ridice,dar brațul lui se încleștă și mai tare în jurul ei,oprind-o.

-Tu trebuie să fii sărutată serios și apoi o să-ți piară toată pofta asta de fugă.

-O să primești premiul pentru cea mai ticăloasă,dezgustătoare creatură!
Ea încercă să pară hotărâtă,ca să poată ignora flăcările ce începuseră să se aprindă în ea.

-Iar tu,puștoaico,ești mofturoasă,supărăcioasă și prea tentantă.Închide ochii.

-Nuuuu...

-Courtney,vreau să te sărut,spuse el încet,solemn.Protestele ei dispărură odată cu necăjelile lui.Voia să o sărute și el probabil că văzuse asta pe chipul ei.O trase mai aproape,punând stăpânire pe gura ei.Îmbrățișând-o cu putere,o lipi de umărul lui.Ea își petrecu un braț în jurul gâtului lui și-și trecu degetele prin părul moale de la ceafă.Uită de toate în afară de sărutul lui.El o sărută cu atâta înfocare,încât inima ei începu să bată neregulat.Mintea ei uită că domnul Calhoun era un scaiete! Devenise un bărbat sexy și senzual,care o putea aduce într-o stare dulce,de plăcută toropeală,de parcă s-ar fi topit.

Se agăță de el,neputând rezista sărutărilor lui languroase.Mâna lui se plimbă pe talia ei subțire,apoi urcă,căutându-i sânii.Lipită de el,Courtney îi putea simți excitarea.Precauția năvăli cu forța mării.Ea se smulse din îmbrățișare.

-Ajunge,spuse ea.El o fixă cu o privire poficioasă și ațâțătoare care aproape că o făcu să-și arunce din nou brațele în jurul lui.

-Nu ajunge nici pe departe,zise el răgușit.Îi luă din nou o șuviță de păr,jucându-se cu ea.

-Ce s-a întâmplat,puștoaico? Mariajul nereușit te-a făcut atât de sensibilă?

-Nu.Și nici nu vreau să discut despre ce mă frământă,spuse ea repede,încercând să-și recapete răsuflarea.Apoi se răzgândi.

-Mereu ai vrut să știi de ce sunt atât de rece.Nu are nicio legătură cu mariajul meu.Așa sunt eu.Am crescut într-o casă plină cu doamne delicate,tot timpul afectate și preocupate de manierele lor,care m-au crescut în acest mod.

-Dar tatăl tău?

-Era la fel de rafinat și de educat ca și femeile din familie.Și puține au fost momentele în care nu era bolnav.Era sensibil și tăcut și îi plăcea să citească.Mi s-a infiltrat în minte de când eram foarte mică,înainte chiar de a începe să merg,că trebuie să mă port ca o lady,că trebuie să fiu atentă,circumspectă și corectă.

-Nu glumești?

-Nu,e adevărul adevărat.Dezordinea mă face să fiu nervoasă.

-Cred că e doar suprafața.Vocea lui scăzu.Eu cred că în adâncul tău se află o femeie care este mai iubitoare și puțin mai sălbatică decât cea corectă și stăpânită.

-Sper să ai dreptate.Ea oftă.Și poate că în adâncul ființei tale se află un bărbat

care nu este chiar atât de morocănos și furios.Ochii lui sclipiră pentru o clipă.

-Adânc,în sufletul meu,sunt de-a dreptul sentimental.

-Oare de ce nu-mi vine să te cred? Ea zâmbi,uitându-se în ochii lui albaștri pentru a descoperi o privire speculativă,care se consumă la fel de repede ca și un foc de tabără.Ea îi alunecă de pe genunchi și se duse spre dulap,în timp ce el rămase înlemnit.Puse totul pe masă.Adusesese sandvișuri cu sardine,cartofi prăjiți, un vas cu salată de cartofi și ouă condimentate.

-Este de-a dreptul risipă ce-ai adus tu aici,spuse el.

-M-am gândit că poate ți-ar plăcea o schimbare.

-Hmmm.Cu ce sunt sandvișurile?

-Cu sardine.El făcu o grimasă.Ea se încruntă.

-Nu-ți plac sardinele?

-De-abia aștept să le gust.

-Nu-ți plac!

-Puștoaico,eu mănânc orice prepari tu, chiar dacă e o bucată de plastic între două pietre.

-Nu trebuie să mănânci sandvișurile mele cu sardine.

-Stai jos.Nu te mai agita atât.Ea strânse din buze și luă loc,dorindu-și ca el să se înece cu sardinele.Când luă niște salată de cartofi,întrebă:

-Vrei să aduci niște sos picant?

-Sigur că da.

-Doamne.Dacă cuvintele ar putea să înghețe,tu n-ai avea nevoie de electricitate ca să răcești obiectele.Ea puse sosul picant pe masă și clătină din cap când el îi oferă niște ardei iuți.Îl urmări îngrozită când el desfăcu sandvișul și adăugă ardei iuți din belșug.El o privi.

-Ești sigură că nu vrei și tu?

-De ce nu mănânci tu doar pâine și ardei?

-Mă bucur că mănânc din sardinele tale.Puștoaico,când mă gândesc la cât te-ai străduit să faci asta pentru mine,mă simt flatat.Ea roși și își dori să nu fi adus mâncarea.

-Eu pregătesc aceeași mâncare pentru ori...

-Nu-mi spune.Lasă-mi plăcerea de a crede că te-ai chinuit toată dimineața cu sardine și cartofi doar pentru mine,îi ceru el atât de sincer,încât ea îl privi îndelung.Când își coborî privirea spre sandvișul lui,se înfioră.

-Mă mir că nu ți-ai ars stomacul.

-Mai am unul.Ochii îi sclipiră.Vrei să ți-l arăt?

-Nu!El râse și îi atinse bărbia.

-Ți-o ia bărbia înainte,puștoaico.Ea se întrebă de ce se supusese încă o oră prezenței lui.De îndată ce îi veni în minte întrebarea,se gândi la discuția plăcută despre băieți.Trebuia să recunoască,erau unele momente când era chiar un om plăcut,în ciuda ironiilor lui.Unele momente.Se gândi la sărutările lui și se înroși puternic.

-Ce ți-a mai trecut prin minte acum? întrebă el.

-Nimic.

-Of,Doamne.Te înroșește ca o leala olandeză,apoi spui „nimic „.Hai că ești tare! Sper că nu e vorba de mine.Ea își dădu seama că se înroșește și mai tare.Încercă să se controleze și să-i țină piept.

-Cum era soțul tău? O întrebă el deodată.Ea se uită pe fereastră,văzând parcă ochii căprui ai lui Mason,amintindu-și de felul cum se întuneca de câte ori era furios.Mason Meade era ultimul subiect despre care ar fi vrut să discute cu Jared Calhoun.

-A trecut mult de atunci.Cum era soția ta?

-Nu-ți poți imagina,nu-i așa? În vocea lui apăruse din nou o undă de tachinare.

-E cam greu.Nu prea știu ce să spun.Există o femeie în viața ta acum.

El se opri înainte să mai ia o înghițitură și clătină din cap.

-Trudy? E secretară.Lucrează pentru mine.

-Lucrezi undeva? Credeam că ferma este preocuparea ta.

-Am un birou în oraș,dar nu mă duc pe acolo decât când trebuie.O să-l închid.A fost un oficiu administrativ pe care l-am deschis împreună cu soția mea.Nu l-am deschis cu toată inima.Acum vreau să termin cu ce a mai rămas din el.Vreau să mă ocup puțin de fermă,să cresc cai și să mă ocup de Guy.Anii trec fără să-ți dai seama.După aceste vorbe mâncară în liniște.După ce terminară,el își întinse mâna pentru a o atinge.

-Puștoaico,spuse el,în timp ce-și plimba degetele peste încheieturile mâinilor ei,mângâindu-i fiecare deget subțire și producându-i furnicături ce îi distrăgeau atenția,nu cred că Guy o să se mai apropie de fiul tău,dar dacă totuși o mai face,să-mi spui imediat.

-Sper că nu ai fost prea dur cu el.El se încruntă.

-Nu.Nu mi-a luat mult ca să-l fac pe Guy să înțeleagă.Totuși,ar trebui să-l lase,și pe Ryan să învețe să se apere.

-Nu vreau ca Ryan să învețe să se lupte.Îi pierise răsuflarea și voia să-și retragă mâna,dar nu se putea mișca.

-Ryan este mic și nu știe nimic despre bătăi.Reuși să-și tragă mâna,recăpătându-și respirația.

-Și vreau să rămână așa.Nu am de gând să cresc un huligan,care crede că totul se rezolvă cu ajutorul pumnilor.

-La naiba,puștoaico,nu așa crești un băiat.Lasă-l pe copil să învețe să se apere.

-Tot ce faci tu e de natură fizică,spuse ea,iar conversația luă o altă întorsătură.

El își dădu capul pe spate,își agăță degetele în găicile pantalonilor și o țintui cu privirea.

-Există tot felul de chestii drăguțe de natură fizică,zise el senzual.Ea oftă și se întrebă dacă putea oare petrece cinci minute în prezența lui Jared Calhoun,fără să roșească.

-Nu schimba subiectul.

-Nu-l schimb.Continuu doar pe marginea remarcii tale.

-Vorbeam despre băieții noștri.După câte văd,nu am niciun succes.Ai capul la fel de tare ca și restul trupului tău.El rânji.

-Aș putea spune ceva care să te facă să roșești din nou,dar nu o voi face.

Ea devenea din ce în ce mai agitată.Se ridică,strânse vasele și începu să le spele.

-Lasă-le,spuse Jared,spală Guy vasele când vine de la școală.

-Îmi imaginez.

-A spălat și vasele de la micul dejun.Ea se întoarse și întrebă:

-Cum era soția ta? Mânca și ea ardei iuți,bea bere și înjura?

-Leah era de treabă.Foarte plăcută.Și nu mi se pare nimic anormal ca o femeie sau un bărbat să mănânce ardei iuți,să bea bere sau să înjure.Puștoaico,ai niște concepții foarte înguste.Zâmbi.

-Până când săruți.Slavă Domnului.Atunci uiți de ele.Ea se întoarse cu spatele la el și continuă să strângă masa.

-Lasă-le așa.Când m-am trezit ieri nu mi-am găsit cam jumătate din haine.

-Le-am spălat.

-Nu mi-ai spălat și slipii.Ea simți nevoia să înjure.

-Ce spui? Nu ți i-am spălat?

-Știi foarte bine că nu.I-ai acoperit frumos cu o cămașă și i-ai lăsat acolo.Soțul tău trebuia să-și spele chiloții singur?

-Plec acasă.Începu să-și strângă lucrurile în grabă.

-Doar te-am întrebat dacă...

-Domnule Calhoun,ești un ticălos,un maniac sexual...El zâmbi și-și lăsă capul mai pe spate,îndoindu-și piciorul sănătos.

-Un maniac sexual! Îți place să săruți.Oricât ai nega,oricât te burzuluiiești și te răstești tu la mine,îți place,puștoaico!Ea roși de furie și se grăbi și mai tare.

-Dacă te grăbești în halul ăsta,o să le spargi.Îi aruncă o privire ucigătoare.

-Când va fi carnavalul școlii,vom merge toți patru.
-Nu,mulțumesc! O să iei ardei iuți și bere?
-S-ar putea să iau niște ardei.Băieții s-ar putea cunoaște mai bine.
-Mulțumesc,dar Ryan și Guy se cunosc destul de bine.Și nu se pot suferi.
-Poate s-ar schimba situația,dacă le-am da o șansă.
-În mod clar,nu sunt același gen.
-Asta nu-i o problemă.Nici noi nu suntem același gen,dar ne potrivim.
Ea se încruntă.
-Cum poți să spui așa ceva?
-Putem vorbi despre păsări,sau despre copii.Ochii albaștri îi sclipiră.Putem...
-Gata! Nu sunt sigură că vreau să aud,spuse ea,dar zâmbi,iar el începu să râdă încetișor.
-Cum de știi atâtea lucruri despre păsări?
-Cu o singură excepție,îmi plac păsările,îmi plac caii,băieții,îmi place să stau în aer liber.Leah a făcut parte din Asociația Auduban câțiva ani.Obișnuiam să mă duc și eu cu ea.Am achiziționat două perechi de lebede pentru lac.
-Da? Oh,ce drăguț! Sunt atât de frumoase!
-Da și mie îmi plac.Din moment ce lacul este pe ambele teritorii,probabil că le vei vedea și tu.Vezi,ne putem înțelege.Și nu numai că pot recunoaște păsările, dar mai de mult am avut și o cioară.
-Și ai de gând să împuști șoimul lui Ryan?
-Asta-i altă mâncare de pește.E un alt gen de pasăre.E al naibii de răutăcios.
-Ebenezer este un animal foarte iubit.Este un șoim îmblânzit,care nu ar face rău intenționat nimănui.
-Nu-i chiar așa,puștoaico.Zgomotul unui motor îi întrerupse,auzindu-se din ce în ce mai tare,pe măsură ce mașina se apropia.Jared se uită pe geam.
-E fratele meu,Kent.
-Câți frați ai?
-Doi.Lonnie și Kent.Motorul se opri,se auzi o ușă deschizându-se,iar pe verandă se auzi bocănitul unor ghete.Imediat după ce ciocăni,Kent deschise ușa și își vârî capul înăuntru.
-Jared! Aici erai.
-Intră,Kent.Ți-o prezint pe vecina mea,doamna Courtney Meade.Courtney,el este Kent Calhoun.
-Bună,spuse Kent și intră în bucătărie.Părul șaten,buclat și ochii albaștri semănau cu ai lui Jared,dar Kent avea o față mai lată și era cu câțiva centimetri mai scund decât fratele său.În câteva minute,Courtney își dădu seama că

asemănările erau doar fizice.Kent spuse:

-Am o problemă cu mașina.M-am gândit că poate reușești tu s-o repara.Ce-ai pățit la picior? Courtney se pregăti sufletește pentru un alt atac,în schimb, ascultă mirată spusele lui Jared.

-Am avut un accident cu pușca.

-Te-ai împușcat în picior? Ochii lui Kent se măriră de uimire.

-Eu am fost de vină,zise Courtney.Dacă Jared era atât de drăguț ca să recunoască adevărul,putea și ea să fie.

-Am sărit peste gard,m-am împiedicat și am căzut peste el,declanșând trăgaciul. Jared îi făcu din ochi,de parcă ar fi vrut să spună că putea vorbi despre accident și civilizat.

-E grav? întrebă Kent.

-Nu.E o rană superficială.Mă doare ca naiba,dar nu vor rămâne semne.

-Crezi că poți să te uiți la mașina mea?

-Da.Scuză-ne,Courtney.Jared se ridică,se sprijini în cârjă și șchiopătă până la ușă.După ce își puse haina,ieșiră amândoi afară.Ea se uită pe fereastră,privind cum Jared ridică capota și se apleacă deasupra motorului.Kent se întoarse în câteva minute.

-Trebuie să-i duc cutia cu scule.Deschise dulapul din bucătărie.

-Fir-ar să fie! Nu-i aici!Se dădu în spate și se scărpină în cap.

-Pot să te ajut cu ceva? întrebă Courtney.

-Da.Jared e cam împrăștiat.Nu știe pe unde a pus-o.E o cutie verde din metal.

Uită-te tu prin sufragerie,iar eu o s-o caut prin dormitor.În timp ce traversau bucătăria,ea îi spuse:

-Sper că nu ești la fel de țâfnos ca fratele tău.

-Jared? Cred că pare doar țâfnos.M-am obișnuit cu înjurăturile lui,așa că nu mi se pare deloc cum spui tu.La el e ceva înnăscut,a suportat mereu furia tatălui nostru.Dintre noi toți,el seamănă cel mai mult cu tata.Cutia aceea poate fi oriunde.Sub canapea,pe vreun raft.

-Mă uit pe aici,zise ea,dar gândul îi era la ce îi spusese Kent despre Jared.

Semăna cu tatăl lui.Era intermediarul între acesta și frații lui mai mici.Kent o spusese atât de natural,de parcă ar fi fost ceva cotidian.Ce fel de intermediar? Al stricteții părintești,sau era ceva mai profund,ură și ostilitate? Ea răsfoi ziarele și revistele,în timp ce Kent căuta prin dormitor.După câteva minute reapăru.

-Ura! Am găsit-o! Ținea cutia în mână.

-Bine.În timp ce se îndreptau împreună spre bucătărie,el o privi.

-Ești măritată?

-Divorțată. Am un fiu de o vârstă cu Guy.

-Ah. Se lăsă studiată și, deodată, vru să capete niște răspunsuri în legătură cu domnul Jared Calhoun. Cu o îndrăzneală neobișnuită, îl întrebă:

-Spuneai că Jared a suportat mânia tatălui vostru. Era un om rău?

Kent se opri în fața ușii; ochii lui albaștri deveniră reci și inexpressivi.

-Tatăl nostru era mai rău ca un șarpe. Jared a luat o groază de chelfăneli din cauza mea. De fapt, Jared este adevăratul meu tată. Încordarea îi dispăru când zâmbi.

-Nu te speria de Jared. Pare doar morocănos. Dedesubtul acestei aparențe este bun ca pâinea caldă.

-Da, desigur. Kent râse și închise ușa după el. Courtney se duse la fereastră pentru a-l privi pe Jared cum scormonea prin cutia verde, cum scoate o cheie, își proptise piciorul rănit de bara de protecție și se apleca din nou deasupra motorului. În timp ce Jared meșterea, Kent stătea cu mâinile la centură, privind-l pe Jared și vorbind. Cuvintele lui Kent îi răsunau în urechi: „*E bun ca pâinea caldă*”. O tulburau. „*Mai rău ca un șarpe*”. Cât de rece puteau suna aceste cuvinte. Atât de tăios. „*A dus greul... adevăratul meu tată*”.

Jared se ridică, sprijinindu-se în cârjă, iar Kent se urcă în mașină și porni motorul. Jared se mai aplecă o dată. Courtney se așeză, continuând să-i privească. În cele din urmă, Jared închise capota, își șterse mâinile pe o cârpă scoasă din cutie și vorbi o clipă cu Kent, care coborî din mașină. Jared băgă mâna în buzunar, scoase portofelul, îi dădu câteva bancnote lui Kent, care se urcă din nou în mașină și plecă. Jared ridică cu grijă cutia cu scule. Se întoarse șchiopătând spre casă și puse cutia pe verandă. După ce se spălă pe mâini la chiuveta din bucătărie, se așeză în fața ei.

-Acum mașina lui Kent va mai merge câteva săptămâni.

-Sper că nu trebuie să-l piepteni sau să-l speli pe față, spuse ea. Jared râse și ridică din umeri.

-Puterea obișnuinței.

-Ce vârstă are?

-Este cel mai tânăr. Are douăzeci și cinci de ani.

-Și celălalt depinde tot atât de mult de tine?

-Loonie? Nu chiar așa.

-Cine are grijă de tine.

-Eu și cu mine. Eram cel mai mare într-o casă de bărbați. Mama a murit la nașterea lui Kent. Cred că tata ne credea vinovați de toate necazurile lui. Dacă mă consideri urâcios, atunci ar fi trebuit să-l cunoști pe el.

Era nestăpânit și nu putea rezista prea mult într-un loc de muncă.

Același ton tăios pe care-l căpătase vocea lui Kent,apăruse acum și în glasul lui Jared.

-Tata e mort acum.

-Îmi pare rău.El ridică din umeri.

-Kent s-a logodit.Loonie s-a căsătorit și are trei băieți.Începu să râdă.

-Tocmai vorbeam despre băta! Băieții lui Loonie sunt ca argintul viu.Locuiesc în Nashville.

-Cu ce se ocupă frații tăi?

-Kent lucrează în domeniul turismului.Loonie e doctor stomatolog.El îmi lucrează dinții.Îi aruncă un zâmbet,dezvelindu-și dantura ce nu prea avea nevoie de intervențiile fratelui său.

-Eu le țin actele.Cred că ceea ce vreau eu e ca Guy să devină mai independent ca frații mei.

-Da,poate că asta e.Ea tăcu.Se face târziu.Nu pot să mă duc să-mi văd caii.O voi face mai târziu,așa că nu te grăbi.

-Am venit ca să discutăm despre băieți.Am discutat,iar eu trebuie să plec acasă.

Peste o oră va veni un grup de șase licențiați.

-Vino pe genunchii mei și sărută-mă înainte de a pleca.

-Pe nai...Ea se opri brusc,șocată de ce era să spună.El izbucni în râs și-i făcu un semn cu degetul.

-Ce s-a întâmplat cu „Oh,cerule!”?

-Cred că am stat prea mult pe aici.Ea se ridică.

-Scoate salata de cartofi din frigider.Ai uitat de ea.Ea traversă bucătăria și deschise frigiderul.Scoase salata,închise ușa și se întoarse,cât pe ce să se ciocnească cu Jared.El se sprijinea într-o cârjă.Cu mâna liberă o apucă pe după umeri și îi mângâie ceafa.Courtney încercă să ignore furnicăturile care i le produse această atingere.

-Păcat de după-amiaza asta dacă pleci,zise el.

-Nu e adevărat.Mă lași,te rog,să trec? Nu-mi place să îmbrâncesc un bărbat în cârje,spuse ea simțind cum o trec valuri de căldură.

-Nu vreau să pleci.Vocea lui scăzu; degetul mare se plimba pe gâtul ei,făcând-o să se înfioreze.

-Domnule Calhoun,dă-te la o parte,te rog.

-Parcă nu mai ești chiar atât de arțăgoasă,puștoaico.

-De fapt,uneori,spuse ea blând,mi se pare că toate toanele tale urâcioase sunt doar la suprafață.Mi-a spus-o și Kent,de fapt.

El îi mângâie ușor urechea, plimbându-și degetul pe forma ei, dându-i niște plăcute tresăriri.

-Și sunt clipe când cred că toată răceala ta e doar o aparență. Jared, spuse el senzual, pe o voce răgușită, vreau să te aud cum îmi spui așa.

-Ești de-a dreptul exasperant, mârâi ea, dar vocea ei se pierduse într-o șoaptă. Va trebui să mă lupt cu tine? El zâmbi, apoi deveni serios.

-Nu, nu va trebui să te lupți cu mine, dar vreau să te aud spunându-mi Jared. Ea îl privea, în timp ce inima ei se zbătea în piept.

-Jared. Gata. Am spus-o, acum vezi-ți de treaba ta și dă-te la o parte.

El se dădu și ea plecă acasă, cu gândurile tulburate de purtarea lui și de reacția ei. Jared Calhoun era o combinație ciudată de bunătate și asprime, de tachinări și sărutări pasionale. Se gândi la fratele lui, Kent. Când observase rana lui Jared, nu-l întrebase dacă îl putea ajuta cumva, în schimb îi ceruse lui ajutorul. *"Era cel ce ne apăra de tata."* Poate că Jared avea motivele lui să se poarte așa. Ceva din trecutul lor, probabil că-i făcuse pe cei doi bărbați să capete tonul acela de gheață în glas când vorbeau despre tatăl lor.

În acea după-amiază, în timp ce rula pe șoseaua șerpuitoare spre rezervație, arătându-le celor șase vizitatori locurile de cuibărit ale diferitelor păsări sau în timp ce așteptau să vadă vreo pasăre, nu și-l putea scoate pe Jared din minte.

Ryan veni acasă vesel ca de obicei. Nu spuse nimic despre Guy Calhoun. În timp ce ea începuse să redacteze unul din cursurile ei, Ryan își scoase manualele și le așeză pe masa din bucătărie, lângă ea. Nu trecură mai mult de cincisprezece minute, când Courtney auzi motorul unei mașini. Se uită pe fereastră și văzu camioneta lui Jared oprindu-se lângă jeep-ul ei. Jared și Guy, care era supărat și roșu la față coborâră.

-Cine e, mamă? întrebă Ryan.

-După expresia lui Guy Calhoun, cred că tatăl lui vrea să-l facă să-ți ceară scuze.

-Măi, să fie! Tu glumești! Ryan se uită pe geam, ridicând din sprâncene.

-Doamne! Nu mi-ar face plăcere deloc.

-Cred că lui Guy îi vine de două ori mai greu decât ar fi pentru tine.

Ea deschise ușa din spate și ieși să îi întâmpine. Jared se opri, încrucișă brațele și așteptă. Guy se uită la tatăl său, apoi făcu un pas, șovăitor, ca și cum s-ar fi dus la ghilotină.

-Doamnă Meade, Ryan este acasă?

-Da.

-Bună, spuse Ryan, apărând din spatele mamei lui.

-Îmi pare rău pentru ce am spus despre mama ta,murmură Guy în grabă,cu obraji roșii ca și ochii săi.Imediat după ce își ceru scuze,se uită la tatăl lui și păru să se mai liniștească puțin când Jared încuviință din cap.Courtney își dădu seama cât de greu îi era să-și ceară iertare și cât de mult își dorea ca Jared să îl aprobe.Pe chipul lui nu se citea niciun pic de răutate,niciun resentiment,doar o nevoie acută de încuviințare,pe care Jared i-o dădu imediat.

-E-n regulă,spuse Ryan,solemn și o tăcere apăsătoare se lăsă.

-Mulțumesc,Guy,spuse Courtney cu blândețe,fiindu-i milă de băiat,în ciuda a ceea ce făcuse.

-Ryan,arată-i lui Guy rața rănită pe care am găsit-o azi.

-Bine.Îmi iau haina imediat.Cei doi băieți coborâră spre colivii.Courtney îl privi pe Jared.

-Mulțumesc,spuse ea.Știu că a fost greu pentru amândoi.

-Da,dar a trebuit.Cred că Guy și-a învățat lecția.

-Nu vrei să intri? Te pot servi cu niște ciocolată fierbinte.

-Sigur.O urmă în casă,privind în jurul său.I se păru că umple bucătăria,când își scoase haina din piele de oaie și se așeză pe un scaun,cu ochii la ea.

-Guy are mare nevoie de aprobarea ta,spuse ea.

-Așa este de când a murit Leah.Nu era așa înainte.Cred că Leah i-a dat ceva ce eu nu pot să-i dau.

-Se poate.Copiii nu iau exact același lucru de la ambii părinți,dar tu îl aprobai și înainte,nu-i așa?

-Bineînțeles,spuse Jared cu amărăciune.Îl iubesc pe Guy și vreau ca el să știe asta.

-Spre deosebire de tatăl tău.

-Mda.

-Nu-ți face griji.Courtney puse o oală pe aragaz și luă laptele.Dacă îl iubești pe Guy și îi arăți că îl aprobi,faci ceea ce trebuie.

-Sper și eu.În timp ce amesteca laptele,privind vârtejurile din lichidul alb,Jared își puse piciorul rănit pe un alt scaun și se lăsă pe spate.Luă o carte și se uită la copertă: „*Migrarea păsărilor*”,citi el cu voce tare.

-E unul din manualele tale?

-Da,uneori îmi fac temele împreună cu Ryan.Stau lângă el,ca să îl ajut dacă are nevoie.Jared puse cartea jos.

-De când s-a dus Leah,Guy face tot felul de lucruri ciudate,de parcă ar fi plin de ură...Tăcu când auzi un zgomot pe verandă.Guy apăru.

-Tată,vino să vezi ce păsări au.Șoimul lor,Ebenezer mi s-a așezat pe umăr.

Ryan m-a învățat cum să-l chem.Hai să-ți arăt.Jared își puse haina pe el și își luă cârja.

-Bine.Doamna Meade pregătește niște ciocolată fierbinte.

-Guy,îți place ciocolata fierbinte?

-Da,doamnă.Tată,au o rață rănită la o aripă,dar îl lasă pe Ryan să o ia în brațe.

-Vai,vai.Jared privi spre Courtney și îi Făcu din ochi,înainte de a închide ușa.Ea îi urmări coborând treptele și traversând curtea.Brusc,se întoarse la aragaz, închise focul,își șterse mâinile pe un prosop și își trase jacheta pe ea.Când ajunsese,ei stăteau într-o cușcă uriașă de sârmă ce ar fi putut adăposti și doi arțari.

Când apăru,Jared o întrebă:

-Cine a construit cușca aceasta?

-Administrația parcului,spuse ea.Avem două.Sunt mari și păsările se pot mișca în voie.Ebenezer stătea pe o creangă și îi privi în tăcere când Guy fluieră.

-A venit când l-am fluierat,spuse el.Ryan se uită spre Jared.

-Cred că e speriat.Jared își potrivi cârja sub braț și se uită la șoim.

-Presupun că afurisita asta de pasăre nu va coborî cât sunt aici.

-Hai să ieșim din cușcă,propuse Courtney.Plecară și se retraseră în spatele porții de sârmă a cuștii.Guy fluieră și Ebenezer își aplecă capul într-o parte,apoi,cu o înălțare a aripilor,se avântă în aer și coborî pe umărul lui Guy.Băiatul se întoarse zâmbind spre tatăl său.

-Să fiu al naibii! îi șopti Jared lui Courtney.Dar chiar și așa,mai bine mi-ar lăsa caii în pace.Valorează mult prea mult,ca să-i sperie un ticălos de șoim.

Ebenezer țipă și își înfoie penele.

-Iată răspunsul lui,rosti sec Courtney și încercă să zâmbească.

-La fel și ție,pasăre,spuse Jared.

-Privește,tată.Mă lasă să-l mângâi.

-Mda,văd.Jared îi șopti lui Courtney: cred că e vorba de o conspirație între tine, fiul tău și pasăre.

-Cred că de acum înainte nu mai am de ce să mă îngrijorez din cauza lui Ebenezer.

-Nu conta prea mult pe asta.Ea spuse cu voce tare:

-Băieți,ce ziceți de niște ciocolată fierbinte? Interesul pentru Ebenezer dispăru când auziră de mâncare și cei patru se întoarseră în casă.

Următoarea oră,cât stătură în jurul mesei din bucătărie,bând ciocolată fierbinte și ascultând poveștile pescărești ale lui Jared,Courtney privi încordată chipul atent al lui Ryan.Așa trebuia să arate o familie,se gândi ea,apoi simți un oarecare șoc la ideea că se aflau în compania lui Jared și a fiului său.Ambii băieți râdeau de

ce le spunea Jared.El își clătină ușor ceașca și continuă să vorbească,privirile lor întâlnindu-se pentru o clipă,captându-i atenția,în timp ce el clipi din ochi, făcându-i un semn tăcut că și el se simțea la fel de bine ca și ea.

Atenția lui se opri asupra băieților,iar ea putu să-l studieze în voie.Își dăduse scaunul pe spate,balansându-se cu piciorul sănătos.Mici bucle de păr negru se zăreau pe sub cămașa gri desfăcută la gât,iar ea se gândi cât de plăcut ar fi fost să le atingi.Privirea ei urcă spre bărbia lui voluntară,gura senzuală,spre ochii albaștri,provocatori.Roșind,ea se uită în jos,la cana goală,învârtind-o în mâini,în timp ce percepu o ușoară schimbare în glasul lui,pe măsură ce vorbea despre un câine pe care îl avusese mai de mult.Băieții începură să râdă și ea se relaxă, prinsă de povestea pe care le-o spunea el.Nu se vedea nici cea mai mică urmă din omul morocănos și ursuz.În cele din urmă,Jared se ridică și spuse că trebuiau să plece pentru a hrăni caii și a pregăti cina,dar în timp ce se îndreptau spre ușă, băieții plănuiră să se întâlnească din nou după terminarea școlii.

Copiii coborâră în fugă,alergând spre camionetă,Guy luând-o înainte.Brațul lui Jared se încolăci în jurul taliei ei și o strânse ușor.Ea simți brațul lui musculos și adulmecă mireasma lui ademenitoare.

-Mulțumesc pentru tot,puștoaico,spuse el.Știu că s-a descurcat,dar și tu l-ai ajutat pe Guy să depășească un moment dificil.

-Iar Ryan e fascinat de povestirile tale.Era cât pe ce să recunoască că și ea era.El se opri și o privi,încă strângând-o lângă el.

-Vezi,ți-am spus eu că ne potrivim,puștoaico.Tu și Ryan umpleți lipsurile pe care noi le avem,iar eu și Guy facem același lucru pentru voi.Răsuflarea ei se opri și își ridică bărbia.Nu putea fi de acord,pentru că ochii lui albaștri îi mai trimiteau și alt mesaj.Ar fi vrut să se lipească de trupul lui,să simtă cum o strânge tare în brațe,să-și ridice buzele spre el.

-Tată,Ryan poate să vină puțin pe la noi? Strigă Guy.Jared zâmbi.

-Au multe lucruri să-și spună,îi zise el lui Courtney.Ea râse.

-Asta e bine.Ridicându-și vocea,ea răspunse:

-Îmi pare rău,Ryan.Trebuie să stai acasă și să-ți faci temele.Jared șchiopătă până la camionetă și Ryan veni lângă ea.Priviră împreună cum camioneta dispăru în jos,pe șosea.

CAPITOLUL 7

Vineri dimineața,Courtney primi un telefon de la președinta *Asociației „Părinți-învățători „a școlii.*

-Courtney,aici este Myra Iates.

Carnavalul școlii, strângerea anuală de fonduri, este în martie, știi asta, nu-i așa?

Fără să mai aștepte, Myra continuă:

-Mereu ne-ai fost de un real ajutor. Anul acesta avem nevoie de un președinte.

Am deja o groază de voluntari, dar niciunul nu e destul de bun pentru acest titlu.

Am nevoie de cineva care să se ocupe de prima întrunire.

Courtney privi cărțile împrăștiate pe masa din bucătărie.

-Nu mă deranjează să țin prima întrunire sau să fiu în conducere, spuse ea, dar aș vrea să-mi dai alte sarcini, în afară de cea de președinte.

-E în regulă. Când crezi că se poate organiza întrunirea? Voi anunța comitetul imediat.

-Marțea viitoare, la zece.

-Excelent! Voi reveni. Myra Iates o sună din nou în ziua următoare, îi spuse lui Courtney că data întrunirii era bine aleasă și o întrebă dacă ar fi vrut să fie copreședinte al comitetului. Courtney acceptă și, după ce închise, se gândi la Jared Calhoun. Avea un copil la școală, dar să-l vadă în asociație ar fi fost ultimul lucru din lume. Așa că, atunci când deschise ușa cu puțin înainte de ora zece, marți și îl găsi stând pe pridvorul ei, inima îi sări din piept. Îl privi șocată, în tăcere. Stătea rezemat de cadrul ușii, umplând spațiul cu umerii săi lați. Avea cârja sub braț și râdea cu gura până la urechi. Pe sub haina de piele purta o cămașă albastru-deschis, care i se potrivea perfect pieptului larg și taliei subțiri. Purta blugi, mocasini, iar pălăria neagră, cu boruri mari, era dată pe spate.

-Tu nu faci parte din asociație! Exclamă Courtney. Zâmbetul lui se lărgi și mai tare.

-Nu știi să spui „Bună” sau „Bună dimineța”?

-Ești în comitet?

-Pune-o aici, puștoaico. Îi întinse o mână pe care ea o ignoră. El râse și i-o puse ușor pe umăr. O ardea de parcă ar fi fost un fier înroșit. Neluând în seamă aceste senzații, zbatându-se între zăpăceală și plăcerea de a-l revedea, ea își îngustă ochii.

-Ai făcut parte din asociație înainte?

-Nu pot afirma una ca asta, răspunse el cu inocență.

-Știam eu! Ai făcut-o doar ca să... Ea tăcu deodată, iar el se apropie de ea.

-Ca să ce, puștoaico?

-Ca să mă necăjești. El râse.

-Nu acesta a fost motivul. Ochii lui căpătară o strălucire drăcească și, coborându-și în mod sugestiv vocea, o întrebă:

-Vrei să știi de ce am venit?

-Lasă-mă în pace! E prea devreme!

-Nu am mai putut aștepta.

-Oh,ce aiureală! Intră.

-Halal ospitalitate.Îngheață...

-Taci!El zâmbi din nou și intră în casă,aducând cu el aerul rece și curat,iar ea simți parcă cum casa îi este acaparată de el.

-Pot să-ți iau haina și pălăria? întrebă ea.

-Sigur.El zâmbi amabil,scoțându-și haina și punând pălăria pe ea.I le dădu,iar degetele lor se atinseră în acest comportament de rutină,cu care ani de-a rândul ea își primea,musafirii.Doar că de data aceasta nu era chiar de rutină.Era conștientă de atingerea ușoară a lui Jared și își simți gura uscată la vederea puloverului bleumarin,moale,ce îi acoperea pieptul.Îi puse jos lucrurile,

Grăbită în timp ce o urma spre camera de zi,prin holul larg,Jared privea în jurul lui,curios în sufragerie,Courtney se uită la toate obiectele acelea atât de familiare pe care abia apucase să le șteargă de praf.

Pentru prima dată ea își dădu seama cât de feminină era încăperea.Ferestrele mari aveau jaluzele albe.Podeaua era acoperită cu un covor trandafiriu, canapeaua era tapisată cu o catifea moale,trandafirie,iar în fața unui pian mare se aflau două scaune bej.Cu excepția unui scaun maro prea încărcat și a unei pernțe,camera era chiar elegantă.Era sclipitor de curată și ordonată; pe șemineu se afla un bibelou de Dresda,pe masă o vază de cristal și câteva ghivece cu plante.Privirea lui Jared se opri deasupra ei.

-Și camera fiului tău este tot roz? o întrebă el.

-Nu este! izbucni ea.Poți să o vezi,dacă ești atât de curios.

-În regulă,ia-o înainte.În același moment își dădu seama că picase într-o cursă.

Nu voia să-i arate camera lui Ryan,ci să-l plimbe prin toată casa,inclusiv prin dormitor.

-Nu vrei s-o vezi...

-Este roz,spuse el în șoaptă,clătinându-și capul.

-Nu este roz! O să ți-o arăt.Ea ieși din cameră,iar el o urmă.Simțea cum o trec fiori pe șira spinării,fiecare nerv reacționând doar la gândul că el o privea.Ar fi vrut să-și aranjeze puloverul alb,vaporos,să-și potrivească puțin părul,dar se abținu și își încetini mersul pentru a ține pasul cu el.

-Ai o casă drăguță,spuse el.Ai crescut aici?

-Da.Tata a fost profesor la Universitatea din Vanderbilt și,la scurt timp după nașterea mea,bunica mea s-a îmbolnăvit.Ne-am mutat aici pentru ca mama să o îngrijească.Mătușa mea nu s-a căsătorit niciodată și,mai târziu,a venit și ea să

locuiască cu noi.Tata a murit când aveam unsprezece ani.Tu ai crescut într-o casă de bărbați,eu într-una plină cu femei.Primul meu contact cu lumea de afară a fost la colegiu.

-Ce colegiu?

-Vanderbilt.

-Mulți ani după ce eu absolvisem.Ea râse:

-Cât de mulți ani?

-Am treizeci și șapte de ani.Am fost la Vanderbilt cu mult timp în urmă.

-Cred că le-ai dat multă bătaie de cap profesorilor.El râse și îi atinse obrazul.

-Nu sunt chiar atât de dificil.

-Sigur că nu.Am urmat cursurile de engleză,dar nu le-am absolvit.M-am măritat, în schimb.Tu ce ai urmat?

-Eu am o diplomă de inginer electronist,spuse el natural,uimind-o.

-Ce specialitatea avea tatăl tău? Adăugă el.

-Engleza.Era doctorul Raines și predă Tennyson,Browning,Shakespeare, literatura medievală,lucruri de-astea.Tu ai profesat ca inginer?

-Da,dar m-am lăsat când am intrat în afaceri cu Leah.Ne-am întâlnit la Vanderbilt.Era din Memphis.Ne-am căsătorit după doisprezece ani.

-E cam greu să mi te imaginez făcând afaceri cu imobile..

-Comerțul nu e tot una cu reședința.Ochii îi sclipiră.Am și eu momentele mele de succes.Ajunseră în fața unei uși deschise,iar ea privi înainte,încercând să spună ceva.

-Ebenezer e încuiat...Jared se opri,apoi intră în cameră,întrebând cu inocență:

-Aceasta este camera lui Ryan?

-Nu.El stătea în dormitor,privind în jurul lui,în timp ce ea rămăsese pe hol.Oare de ce se lăsase atrasă într-un tur al casei?

-Este camera ta,rosti el,este ca tine.Îi fu frică să-l întrebe cum.

-Ți-e teamă să vii lângă mine?

-Nu.Aștept.Credeam că vrei să vezi camera lui Ryan.El zâmbi.

-Nu tocmai.Am vrut s-o văd pe a ta,recunosc el.

-Ești atât de enervant! Hai să ne întoarcem în sufragerie.

-Puștoaico,pun pariu că porți cămăși de noapte de bumbac,ca ale bunicuței.

Zâmbetul lui se lărgi.

-Nu e treaba ta! O enerva roșeața pe care o simțea în obraji.

-Ba da,am dreptate.Obrajii tăi îmbujorați te dau de gol.Vrei să știi ce port eu?

-Nu! El râse.

-Bărbia asta a ta!

Se apropie de pat și se așază, ieșind din raza ei vizuală. Ea păși înainte. Văzându-l stând pe patul ei, inima începu să bată cu putere. Era atât de viril; prezența lui îi provoca simțurile.

-Vrei să te ridici de pe patul meu?

-Hai, nu fi așa de scorțoasă. Nu te ating, nu te ameninț. Stau doar pe patul tău. E rău pentru arcuri, dar ție nu-ți face niciun rău. Vreau să văd unde dormi.

-Mă duc în sufragerie.

-Stai puțin, spuse el amuzat. Vreau doar să-mi satisfac curiozitatea. N-am vrut să te sperii.

-Dar nu mă sperii. Ea intră în cameră și se opri în fața lui, cu mâinile pe coapse.

-Nu știu de ce mai insiști! Suntem diferiți ca noaptea de zi. Ție nu îți place modul meu de viață și, doar Cel de Sus știe, eu nu pot să sufăr stilul tău de viață. El se ridică.

-Nu te lași deloc intimidată când ajungem la acest subiect. Avem momente când ne înțelegem chiar bine. De exemplu, ieri, când am vorbit despre băieți.

-Da, așa este.

-Mă întrebam dacă o să recunoști. Ochii lui luciră.

-Nu mă pot abține să nu te necăjesc; știu că în final voi reuși. Îi puse mâna pe gât. Pulsul ei se accelerează când îi simți atingerea, iar el ridică dintr-o sprânceană.

-Acesta e un alt motiv, puștoaico. Între noi se petrece ceva, iar tu o știi la fel de bine ca și mine. Este uimitor. Sub înfățișarea ta rece, distantă, se află o femeie plină de pasiune. Nu vreau să o pierd.

-Ar trebui să ne întoarcem în sufragerie.

-Vezi, pulsul tău și-a accelerat deja bătaia.

-Nu e adevărat, negă ea, dar fără vervă. Știa că el avea dreptate. Stătea prea aproape de ea și se simțea atrasă de el, ca și când niște sfori o trăgeau spre el.

Se auzi soneria de la intrare.

-Acum trebuie să vii, spuse ea. Nu voi răspunde la ușă cât timp tu stai în dormitorul meu. El râse.

-Bineînțeles că nu! Cum aș putea eu să-ți pătez buna ta reputație. Și pun pariu că e ireproșabilă! Cu cine te întâlnești?

-Nu mă întâlnesc cu nimeni. Sună cineva la ușă.

-Nu răspunzi? Ea se întoarse, mai mult supărată pe sine. Și-ar fi dorit să fie mai relaxată în prezența lui Jared, să știe cum să se descurce cu tachinările lui, dar pur și simplu nu putea, nu era genul acesta. Îl așteptă în hol, apoi se îndreptă spre ușă din față. Pe verandă așteptau patru femei. Peste un sfert de oră sosiră și celelalte doamne și se făcură prezentările. Toată lumea se așază în sufragerie, iar Courtney

servi cafea și fursecuri.Jared stătea pe scăunelul peștriț,cu piciorul rănit pe perniță,fiind în centrul atenției.Myra Iates,dându-și pe spate părul lung și roșcat,roști dulce:

-Este minunat să ne bucurăm de ajutorul unui bărbat pentru acest proiect, Jared.Nu mi-ai spus nimic despre picior când am vorbit la telefon.Cum te-ai rănit?

-Când m-a atacat Courtney,spuse el,m-am împușcat din greșeală.Courtney vărsă frișca,când tava aproape îi căzu din mâini.

-Nu e adevărat! Exclamă ea.Toată lumea o privea.Myra râse nervos,foindu-se pe scaun.

-Păi,de-abia aștept să aud cum s-a întâmplat.

-Eu îmi vedeam de treburile mele,începu Jared să explice,eram pe proprietatea mea,când Courtney a sărit peste gard drept pe mine...

-Când ai încercat să ucizi șoimul fiului meu.Piciorul mi s-a prins în gard și m-am rostogolit,îl întrerupse Courtney.În toată camera se puteau vedea sprâncene ridicate,dar asta nu-l deranja pe Jared Calhoun.Sau,cel puțin,n-o arăta.Zâmbi doar.

-Un șoim care mi-a atacat caii.Halal favorit! A naibii de vicioasă pasăre!

Le delectă pe doamne cu unul din zâmbetele sale largi și primi în schimb o jumătate de duzină de zâmbete.Dezgustată,Courtney se întoarse în bucătărie să curețe mizeria de pe tavă și să mai aducă niște frișcă.Când intră din nou în sufragerie,Jared le făcea să râdă.În timp ce servea,le auzea pe femei asaltându-l cu întrebări și râzând la răspunsurile lui.Se așeză pe unul din scăunelele de lemn aduse din bucătărie,cât mai departe de Jared Calhoun și luă o înghițitură de cafea,așteptând ca Myra să înceapă adunarea.Totuși,nimeni nu părea să se grăbească; toată lumea părea să prefere discuția cu Jared.

Courtney privi pe fereastră,dar era atentă la ceea ce se petrecea în cameră.Poate că era vorba doar despre noutatea de a avea un bărbat la întrunirile A.P.I,se gândi ea.Doamnele se tot învârteau pe lângă Jared,sufocându-l cu întrebări,iar el era fremătător ca o zi însorită.Unde erau oare acele scânteii de mânie ce apăreau ori de câte ori rămâneau singuri?

-Mai vrei niște cafea,Jared? întrebă Annabel Whitley și se ridică pentru a duce tava lângă el,neținând seama de celelalte cinci femei.

-Oh,dar servește un fursec.Sunt delicioase,Courtney! Spuse Tina Smith,fără a-și lua ochii de la Jared.Refuzând fursecul,el își luă rolul în serios,întorcându-se spre Myra și întrebând-o:

-Putem începe întrunirea,Myra?

-Bineînțeles.Ea își luă un carnetel și îi aruncă un zâmbet larg lui Jared,începând să citească ordinea de zi.A fost citit procesul-verbal,a fost comunicat raportul casierului și s-au rezolvat unele probleme mai vechi.Apoi,Myra aduse în discuție problemele la ordinea zilei și începu să facă un rezumat al planurilor pentru carnavalul anual al școlii,copreședinții fiind Jared și Courtney.În curând,toată lumea începu să vorbească în același timp,făcând tot felul de propuneri,iar Courtney o auzi pe Annabel întrebându-l pe Jared:

-Ce-ți mai face piciorul?

-Bine,mulțumesc,răspunse el.

-Mai vrei niște cafea,Jared? întrebă Tina,reumplându-i ceașca.Courtney închise ochii cu dispreț.Probabil că acesta era unul dintre puținele momente ale anului când buzele lui sorbeau și alt lichid,în afară de bere.

Deschise ochii și-l surprinse pe Jared privind-o,în timp ce o asculta pe Myra vorbind despre răcoritoare și gustări.O privea amuzat până când ochii li se întâlniră.Un curent invizibil păru atunci să traverseze camera,excluzând restul persoanelor din cameră.Vocile deveniră un murmur stins,indescifrabil.

Temperatura din încăpere crescuse atât de mult,încât lui Courtney îi fu greu să mai respire; era hipnotizată de ochii lui limpezi,albaștri.Privirea lui i se opri pe gură.Ea întredeschise buzele,vârful limbii atinse colțul gurii,apoi,dându-și seama de ceea ce făcea,închise repede gura.Jared ridică o sprânceană și zâmbi,făcând-o să roșească.Gândurile sale fură întrerupte,când cineva o întrebă:

-Nu-i așa,Courtney?

-Hmmm? Oh,da.

-Bun.Atunci tu te vei ocupa de decorații.

-O voi ajuta și eu,spuse Jared,zâmbind.Courtney se îndreaptă.Ce se întâmpla cu ea?

-Deci,Jared și Courtney se vor ocupa de decorații,spuse Myra.

-Acum.Cine se oferă să supravegheze cursa în trei picioare?

-Eu mă abțin de la asta,spuse Jared și se auziră mai multe chicoteli.

Courtney începu să se întrebe dacă dimineața aceea avea să se mai sfârșească vreodată.Iar dacă se sfârșea,știa că nu Jared Calhoun avea să plece primul.În cele din urmă se traseră concluziile,lumea se ridică,iar ea se întoarse spre Myra.

-Myra,treci și pe la Jared în drum spre casă.El crește cai Tennessee Walking.Ar trebui să te oprești și să-l rogi să ți-i arate.Înainte ca cineva să poată răspunde,Jared interveni prompt:

-Vino duminică la trei.Atunci mai vin câteva persoane.Astăzi sunt pe pajiște și n-ai putea să vezi decât un grajd gol.În plus,vreau să rămân și să-l ajut pe

copreședintele meu să spele vasele.Courtney simți cum îi sare inima.Era destul de sătulă și așa și nu mai voia ca el să rămână și s-o tachineze.

-Dar nu e nevoie! Exclamă ea.

-Viitoarea întrunire va fi la mine,spuse Tina repede.Poți să mă ajuți și pe mine la spălatul vaselor.Jared râse,iar Courtney zâmbi cu răceală,abia stăpânindu-se să nu-i spună Tinei să îl ia acasă cu ea chiar acum.

În timp ce el stătea pe verandă,luându-și rămas bun de la doamne,de parcă ar fi fost gazdă,Courtney luă haina și pălăria lui.Se întoarse pe verandă,le așeză lângă el,apoi le făcu cu mâna doamnelor,închise și încuie ușa,fără a-i spune niciun cuvânt lui Jared Calhoun.

Așteptă să-l audă bătând la ușă,dar nu se petrecu nimic.Poate că a înțeles,se gândi ea,deși era mirată că ea s-a conformat la ceva ce nu intra în planurile lui.Ea intră în sufragerie și se uită pe geam.În aer plutea un nor de praf și toate mașinile dispăruseră,inclusiv camioneta roșie a lui Jared.

Courtney se simți ușurată.Stătuse ca pe ace tot timpul întrunirii și o enerva faptul că el o tulbura atât de tare.Strânse vasele,punându-le pe tavă și le duse în bucătărie.Când intră,primul lucru ce-i apărură în fața ochilor fu Jared,stând la masă,cu piciorul sprijinit de un scaun,zâmbindu-i.

CAPITOLUL 8

Fu cât pe ce să scape tava.

-Cum ai ajuns aici?

-Ce primire călduroasă! Am intrat pe ușa din spate.Nu sunt gata de plecare.

Vreau să te ajut să speli vasele.

-Mulțumesc,dar tu nu te poți deplasa și nici nu e mare lucru de făcut.

El se ridică,iar ea ținu tava în față ca pe un scut.

-N-ai auzit niciodată de persoane care profită de ospitalitatea unei gazde?

-Ba da,puștoaico,dar eu nu fac așa ceva.

-Ha! Să nu te apropii!

-De ce,oh,de ce te porți ca o tânără și isterică fecioară în prezența mea?

Ea trânti tava pe masă,răsturnând vasele și vărsând din nou frișca.

-Mă port ca o femeie normală ce se află în prezența unui bărbat obsedat!

El se apropie-iar ea vru să fugă.În timp ce încerca să stea nemișcată,cuvintele lui îi chinuiau mintea,ca sarea pusă pe o rană.Fecioară isterică! Să-l ia naiba!

Pulsul îi bătea cu repeziciune,iar gura i se uscă la vederea căldurii din ochii lui Jared.

-Din cauza ta îmi crește presiunea sângelui,periculos de mult,spuse ea.

-Avem ceva în comun.Și tu îmi produci același lucru,puștoaico.Spui că sunt morocănos.Cred că tu ești cea morocănoasă!Și e doar la exterior.Vocea îi coborî. Toată dimineața ai simțit același lucru ca și mine.Nu era nevoie să îl întrebe despre ce era vorba.Știa și era chinuită de două sentimente complet diferite.Ar fi vrut să îi spună să plece și totuși,în același timp,ar fi vrut să se arunce în brațele lui și să îl sărute.

-Nu m-ai ascultat deloc,spuse ea.

-Ești prea pasională ca să te porți ca un țurture de gheață.

-Turture de gheață! La naiba! Ce zici de asta,Jared Calhoun?

Se întinse spre el,surprinzând expresia de uimire,ori poate de satisfacție de pe chipul lui.Își încolăci brațele în jurul gâtului său,își apăsă buzele de ale lui și îl sărută cum putu ea mai bine.Iar el îi întoarse sărutul cum putu el mai bine,sau cel puțin așa i se păru ei,pentru că se simți cutremurată,ca o explozie.Ardea și tremura,în timp ce limba lui înainta tot mai adânc,totul devenind o plăcere ce anula acuzația adusă de el.Trebuia să depună un adevărat efort pentru a-și aminti ce încerca să demonstreze.în cele din urmă se smulse din îmbrățișare și spuse în șoaptă:

-Acum pleci acasă?

-Pentru nimic în lume,zise el răgușit.A fost un sărut la care visează orice bărbat.

-A fost sărutul unui țurture de gheață?

-Nu sunt sigur.Hai să mai încercăm o dată și-ți voi da un răspuns.

Un zâmbet apăru pe buzele ei,iar capul lui se aplecă spre al ei pentru a se mai săruta o dată,mâinile lui strângând-o lângă el.Se aplecă peste ea,îndoindu-i formele delicate sub trupul lui zvelt și robust.Se potriveau perfect.Sărutul o lăsa fără respirație,făcând-o să geamă în timp ce se dăruia guriile lui sălbatice.

Fără a se opri din sărutat,el se așeză și o trase pe genunchi.O mângâie pe spate, plimbându-și degetele ușor de-a lungul șirei spinării,degetele atingând gingaș fiecare vertebră,apăsând senzual curba pe care o făcea spatele ei,încercuind talia subțire și apoi urcând pentru a pipăi forma arcuită a sânilor ei plini.

Courtney tresări ușor.Era cuprinsă de un soi de amețală și se agăță de umerii lui.Trebuia să îl oprească! Nu se putea descurca cu el și,totuși,erau unele clipe când i se părea atât de normal să fie împreună.

Degetele lui alunecară încetisor peste sfârcurile pronunțate ale sânilor,iar ea simți cum îi trece un curent electric prin vene.Trase aer în piept și se smulse.

-Trebuie să pleci!Ea se ridică și își netezi hainele,apoi îl privi de sus.Uitătura lui ademenitoare aproape îi înmuia genunchii,iar ea încercă să se țină tare amintindu-și de ardeii iuți și de toanele lui urâcioase și uitând de aluziile sale,de

senzualitatea și de răvășitorii lui ochi albaștri.

-Chiar vrei să plec? întrebă el.

-Mă enervezi! Nu neg că săruți ca un amant al visurilor mele,dar ești fumător de trabuce,băutor de bere și consumator de ardei iuți.Ea se opri,trăgând aer în piept.

-Mă faci să plâng,spuse el zâmbind.

-Ha! Probabil că sensibilitatea ta a ars de atâta sos picant!

-Când m-ai văzut fumând trabuc ultima dată?

-Nu-mi amintesc.Săptămâna trecută?

-M-am lăsat.

-Da? Fu șocată.Ar fi vrut să îl întrebe,dar ura asta.Totuși,curiozitatea învinse.

-De ce? Ochii lui albaștri sclipiră.

-Nu fac bine la sănătate.

-Asta așa este.

-Și pentru că cineva pe care îl respect nu le poate suporta.Oftă.Renunțase la trabuce de dragul ei?

-Nu ai curajul să întrebi despre cine este vorba,nu-i așa? Râse încet.M-am lăsat de fumat,pentru că tu nu le poți suporta.

-Dumnezeule!

-Nu e cuvântul cel mai potrivit.Dar cred că merită sacrificiul.Se ridică.La revedere,puștoaico.Vino să mă vezi când te plictisești.

-Fii sigur.El îi atinse bărbia,râzând,iar ea aproape că își ridică capul ca să îi atingă degetele cu buzele!

-Când o îngheța iadul,nu? spuse el.

-S-ar putea,murmură ea,gândindu-se la trabuce.Jared Calhoun renunțase la ele pentru că ei nu îi plăceau? El credea că merită sacrificiul?

Deodată,el se aplecă pentru a o privi fix în ochi.

-Ce te împiedică să râzi,Courtney Meade?

-Ceva drăguț,amuzant,răspunse ea,deși întrebarea lui o surprinse și își dădu seama cât de rar râdea în ultimul timp.

-O să mă ocup de asta,puștoaico.Plecă,lăsând un gol ciudat în urma lui.Casa se schimbase.I se mai simțea încă prezența.Se duse în dormitor și privi patul.

Cuvertura era încă puțin deranjată acolo unde stătuse el.Oare ce izbucnea din ființa lui Jared Calhoun și îi încleșta inima? Renunțase la trabuce de dragul ei! Niciun bărbat nu mai făcuse un sacrificiu ca acesta pentru ea.Implicațiile ce se arătau îi acceleră pulsul.Trebuia să recunoască,totuși,că nu era mereu morocănos și ursuz.

A doua zi după-amiază,pe când scotea plăcinta cu vișine din cuptor, Courtney se uită pe geam pentru a douăsprezecea oară,știind că mai era o jumătate de oră până când Ryan avea să se întoarcă.Oftă când văzu camioneta roșie oprind în fața casei.Din mașină ieșiră picioarele lungi,îmbrăcate în blugi ale lui Jared Calhoun,cârja sa și ghetetele,iar Amiral sări din spatele camionetei. Ieși,încercând să-și ascundă sieși bătăile rapide ale inimii.

-Ce faci pe aici? întrebă ea de pe verandă.

-Halal primire! Pe chipul lui apăru un zâmbet larg,inocent.Am venit să studiez păsările.

-Nu e adevărat!

-Nu pot să le privesc?

-Ba da,dar tu ai venit din alt motiv.

-Tu care crezi că este acesta?

-Să vezi păsările! Roși,apoi râse.Poate să vezi pe cineva.

-Aha,faci progrese! Am venit să vizitez rezervația,să vorbesc cu tine,să fiu cu tine.Ce zici de asta?

-Drăguț,răspunse ea cu sinceritate.

-Îmi arăți și mie împrеjurimile?

-Stai să-mi iau o haină.Ea intră și își luă haina maro,privindu-se o clipă în oglindă.își aranjă șuvițele scurte de păr ce îi scăpau din coadă,apoi ieși ca să-l conducă pe Jared pe una din alei.Copacii înalți,cătina și ierburile înalte,brune, formau o potecă,în liniștea perfectă se auzea doar zgomotul pașilor lor și țipetele păsărilor.Când ajunseră într-un luminiș,Jared se opri pentru a studia păsările.Era zona de observații.Într-o placă de lemn erau făcute găuri la diferite înălțimi pentru copii și adulți.Când Jared se aplecă pentru a privi printr-o deschizătură, Courtney observă cât de lungi erau picioarele lui,pe care blugii se mulau perfect.El se ridică.

-Semnul de aici spune că este „Departamentul Statelor Unite pentru Ocrotirea și îngrijirea Păsărilor”,roști el.

-Da,răspunse ea,continuându-și drumul pe potecă.îngustându-se,Jared se apropie de ea,umerii lor atingându-se.

-Mi-am terminat perioada de stagiu cu mult timp în urmă,continuă ea.De fapt, chiar în dimineața aceasta am bandajat o pasăre rănită.

-Ai ridicat o plasă împotriva ceții? Surprinsă,ea se opri.

-Te-ai ocupat cu așa ceva?

-Aș vrea să pot spune da,însă nu m-am ocupat.Leah s-a ocupat cu așa ceva când a făcut parte din Asociația Audubon și am fost și eu cu ea de câteva ori.

Traversară un podeț de lemn peste un râuleț rapid și îngust.Când poteca se lăți pentru a ocoli o bancă de fier de lângă o cușcă pentru păsări,Jared îi prinse mâna.

-Hai să stăm puțin,spuse el încetișor și se așeză pe bancă,punându-și cârja lângă el.Se așeză și ea,observând că el își întinsese mâinile pe spătarul băncii,prin spatele ei,coapsa lui fiind foarte aproape de a ei.De cealaltă parte a potecii era un ulm bătrân,ros de carii,cu o căsuță pentru păsări,bătută în trunchiul cenușiu și aspru.După o clipă de tăcere,pășările începură să zboare de prin crengile dezgolate.

-Administrația parcului a amenajat cuștile păsărilor? întrebă Jared.

-Nu.Le-am construit chiar eu.

-Fir-aș ai naibii! La vară,când o să-mi construiesc un adăpost,o să vin la tine.

-Ei,nu te uita prea atent la detalii.Tăcură câteva momente.Deodată,Jared spuse:

-Ce liniște e pe-aici.

-Da.Uneori stau aici o zi întreagă.Vara e atât de răcoare și plăcut.Acum e puțin cam frig.

-Frig? El o luă pe după umeri și o trase lângă el.

-Nu,mi-e bine,răspunse ea cu un zâmbet,îndepărtându-i brațul.

-Fir-ar să fie,speram să spui că mori de frig.Ea râse încetișor,iar zâmbetul lui se lărgi.

-E mai bine așa,spuse el.Acum știu ce trebuie să simtă un fotograf când se străduiește să smulgă un zâmbet unui bebeluș.

-O,Doamne,mă crezi chiar atât de rece? Tu,care ești cel mai morocănos de pe lume?

-Cine? Eu? Ea râse din nou,iar brațul lui se strânse puțin.

-E mai bine.

-O să alungi păsările.

-Prefer să te-aud pe tine râzând.Își ridică vocea.Zburăți,păsărele,vreau s-o aud pe puștoaică râzând!Și ea râse,în timp ce păsările își fluturară aripile în zbor,ridicându-se din copacul din fața lor.

-Uite ce-ai făcut! Vocea lui scăzu.

-Ascultă,următoarele două weekend-uri ne vom întâlni la școală pentru a pregăti carnavalul,iar sâmbăta următoare e carnavalul.Știu că va fi pe la mijlocul lui martie,dar în prima sâmbătă liberă,hai să luăm cina undeva,într-un loc drăguț.

Pentru câteva ore,tu o să uiți ce am eu în frigider,iar eu o să uit că din cauza ta m-am împușcat în picior.Ea îl privi în ochii albaștri ca cerul de vară.

-Să luăm cina în Nashville,într-un loc liniștit și elegant.

Ea își dădu seama de ce se învârteau femeile în jurul lui.

-La ce oră?

-La opt.

-E în regulă,dacă voi găsi pe cineva să stea cu Ryan,spuse ea pe nerăsuflăte.E destul de greu să găsesc pe cineva care să vină aici.Am o prietenă la biserică, doamna Bartleti,care vine uneori și înnoptează la noi.Este aproape o bunică adoptivă pentru Ryan.O să o întreb dacă poate veni.

-Perfect.Guy va sta cu verii săi,la Loonie.El zâmbi.Iar pentru o seară vom uita tot ce știm unul despre celălalt...și vom afla lucruri noi.

-Voi încerca,spuse ea cu un entuziasm nesăbuit.El se ridică,își potrivi cârja și îi întinse mâinile.

-Ne întoarcem?

-Da.În curând vine și autobuzul școlii.

-Sper că nu te superi,i-am spus lui Guy că voi fi aici,așa că va veni cu Ryan.

-Da? Sper să nu se bată.

-Nicio grijă.Pe când Courtney și Jared se întorceau acasă,Ryan și Guy veneau pe drum.Amândoi băieții îi făcură cu mâna lui Amiral,iar acesta sări ca să îi întâmpine și,încă o dată,Courtney se gândi că așa trebuia să arate o familie. Vocea blândă a lui Jared o surprinse.

-E destul de plăcută imaginea aceasta,nu este așa?

-Da,ai dreptate,răspunse ea.Mă bucur că se înțeleg.

-Arată la doi băieți o minge de fotbal sau o broască țestoasă și vor uita sigur de ceartă.

-Poate că avem nevoie de așa ceva.De ceva simplu,care să ne facă să uităm de înțepăturile noastre,spuse ea sec.

-Puștoaico,eu nu vreau să uit pentru nimic în lume de înțepăturile noastre..E cel mai fascinant lucru din lume.Privirea lui era atât de intensă,încât o făcea să-și piardă respirația.Guy îi întrerupse cu un strigăt:

-Hei,tată! Uite ce am găsit! O fosilă!Examinară toți roca ce semăna ușor cu o fosilă,apoi Courtney le propuse să ia niște gustări și astfel o porniră cu toții spre casă.

-Băieți,spuse Jared,haideți să îl mai vedem pe Ebenezer,până când sunt gata sandvișurile.

-Da,domnule,spuse Ryan solemn,dându-i cărțile lui Courtney.Guy le aruncă pe ale sale pe verandă și băieții,împreună cu Jared,se îndreptară către cuști.

Courtney observă cum lucea părul castaniu al lui Jared în lumina soarelui,cum vântul îi răsفira bucelele.Îl privi cum mergea pe alee.

Ea se spală pe mâini și, în timp ce tot privea pe fereastră, un fel de previziune o înfioră. O jumătate de oră mai târziu stăteau în bucătărie, bând lapte și mâncând plăcintă cu vișine.

-Mamă, spuse Ryan, domnul Calhoun mi-a promis că mă va lăsa să călăresc unul din caii lui. Mi-a spus că m-ar lua chiar acum să-i văd, dacă îmi dai voie.

-Dar tu nu știi să călărești. Ea îl privi pe Jared, ai cărui ochi mari și albaștri erau tot atât de inocenți ca o margaretă.

-Va învăța, replică Jared.

-Ryan, nu ai teme de făcut?

-Mi le pot face diseară. Te rog, mamă.

-Te va lăsa, Ryan, zise Jared. Caii mei merită să fie văzuți. Voi avea grijă de el, adăugă el, privind-o.

-Ți-ai rupt vreodată piciorul? întrebă Guy.

-Hai să discutăm mai târziu despre piciorul tău rupt, Guy, spuse Jared încet, dar Courtney nu se lăsă bătută.

-Aș vrea să știu cum ți-ai rupt piciorul, Guy.

-Am căzut de pe un cal.

-Era mult mai mic, iar Ryan nu va cădea. Voi avea grijă.

-Te rog, mamă. Trei bărbați așteptau, privind-o cu speranță în ochi.

-Sper, zise ea și trei zâmbete sclipiră spre ea.

-Așteaptă numai să te urci pe Zorro, spuse Guy.

-Este năvălaș?

-Nu, de-abia se mișcă.

În timp ce băieții discutau performanțele cailor, Jared îi făcu cu ochiul lui Courtney. Ea umplu din nou paharele cu lapte și mai aduse niște plăcintă, care dispăru îndată. În cele din urmă ei se ridicară de la masă, îi ziseră „La revedere” și plecară. Când, peste două ore, camioneta roșie reveni, Jared îl aduse acasă pe Ryan, îi făcu din mână și plecă. În timpul cinei, Courtney ascultă ce îi povesti Ryan despre cai, despre cum a învățat el să călărească, despre Zorro și Apollo. Află că Ryan urma să se ducă la Jared și următoarea zi și își dădu seama că relațiile dintre ei deveneau tot mai strânse.

Toată săptămâna ce a urmat, Ryan a călărit la ferma lui Jared în fiecare după-amiază. Seara, ambele familii mâncau împreună, ori la Jared, ori la Courtney, iar apropierea dintre ei se realiză odată cu remarcarea de către Courtney a faptului că Jared era un bărbat atrăgător. Ea observă mâinile lui puternice, bronzate, în timp ce ținea o pasăre în mâini; brațele lui lungi, când se întinse ca să îi dea ceva din dulap; buzele sale senzuale, bine conturate, care o făceau să i se usuce

gura,când se gândea la sărutările lui.Prima săptămână din martie lucra la școala Jefferson Davis,construind și vopsind tejele și bănci pentru carnaval.

Următoarea marți,dimineța,un vânt rece din nord aducea nori cenușii pe cer și fulgi albi de zăpadă începură să cadă când Courtney își prinse părul și se schimbă de halatul alb de flanel într-o pereche de blugi deschiși și un pulover roșu.Își puse haina maro și ieși pentru a-l hrăni pe Ebenezer.

Răcoarea din aer deveni brusc pentru ea un îngheț,când găsi cușca deschisă și șoimul plecat.Scrâșnind din dinți,alergă spre jeep.

În timp ce accelera către ferma lui Jared,inima i se strânse în piept.Un vârtej de zăpadă se învolbura pe deasupra unui șir de mașini parcate: *Ford-ul Sedan* negru al lui Jared și pickup-ul său roșu,o mașină roșie,sport și un *Sedan galben*.Doi bărbați,îmbrăcați în pardesie,stăteau lângă Jared Calhoun în fața țarcului.Ea încetă să mai respire când îl văzu pe Jared.Purta haina lui de piele și blugi,iar pălăria lui neagră era trasă pe ochi.Cârja se rezema de gard,lângă el și ținea în mână un șoim ce dădea din aripi.Gânduri,tot felul de planuri îi veniră în minte.Ebenezer era cât pe ce să se trezească cu gâtul răsucit! Nu.Era vreme să se mai gândească,așa că făcu primul lucru care îi trecu prin cap.Apăsă pe claxon și opri jeep-ul la câțiva centimetri.de Jared Calhoun.La sunetul claxonului,Jared făcu ochii mari,văzând-o cum se apropie de el.

CAPITOLUL 9

Cei doi bărbați fugiră.În ultima clipă,Jared sări din fața mașinii,își pierdu echilibrul și căzu,scăpând șoimul din strânsoare.Ebenezer zbură spre cer cu repeziciune.Courteney apăsă pe frână.Trase aer rece în piept.

-Calhoun,ai încercat să-l omori pe Ebenezer! Strigă ea,coborând din jeep.

-La naiba,puștoaico,tu ai încercat să mă omori pe mine!

-Vreți să chem șeriful,domnule Calhoun? întrebă unul din bărbați,îndreptându-se spre casă.

-Nu.Jared stătea acolo,înmărmurit.își ridică cârja.

-Ai încercat să mă dobori cu jeep-ul!

-Nu e adevărat! Am încercat să-ți atrag atenția.Eram la câțiva metri distanță!

El începu să înjure cu o voce mânioasă,în timp ce se apropie.Inima ei începu să se zbată când îi văzu ochii de un albastru tăios atât de aproape de ea.

-Spuneai că o să îți pasărea aceea blestemată în cușcă! Rosti el mânios.

-Nu știi cum a scăpat.Cred că Ryan a lăsat poarta descuiată.

-Mi-a alungat doi cai.Eu sunt în cârje datorită ție și nu prea sunt în stare să călăresc prin hățișurile astea după ei!

-O să o fac eu,dar lasă-mi șoimul în pace! Să nu îi sucești gâtul!

-Domnule Calhoun,spuse unul din bărbați,poate că ar trebui să venim altă dată să vedem caii.

-Vin imediat.Trebuie să vorbesc ceva cu doamna Meade.Apropo,dânsul este domnul Waring,iar dânsul domnul Sampson.Dânsa este doamna Meade,vecina mea cea încăpățânată,cea care este responsabilă pentru rana mea.

Domnul Waring pâli și se îndreptă spre mașina lui.

-Vom mai reveni,domnule Calhoun.

-Nu plecați,doamna Meade nu are nimic cu nici unul dintre dumneavoastră.

-Ei,asta-i! spuse Courtney.Nu s-a întâmplat așa,iar tu o știi prea bine! începea să-și iasă din fire.Îmi stai ca un ghimpe în coaste! Spune-le adevărul! Tu te-ai împușcat singur.Întorcându-se către cei doi bărbați,Jared ridică din umeri.

-N-am dat-o în judecată.

-Oh! întreci măsura! Spune-le adevărul!Jared le făcu un semn cu mâna celor doi care o priveau țintă pe Courtney.

-Nu stau mult,spuse el.Intrați în casă și luați un loc.Voi aduce imediat și niște bere...Ochii lui albaștri o străpunseră...de îndată ce termin ce am de spus.

-Vom reveni când nu va mai ninge,spuse domnul Sampson.Vă vom suna.

Oricum,ne-a făcut plăcere să vă întâlnim,doamnă Meade.

-Nu trebuie să plecați din cauza mea.Nu mai stau mult,spuse ea.

-Vă voi telefona luni,e bine? îi întrebă Jared.

-Perfect,Jared.Cei doi urcară în mașini,aruncând priviri curioase spre Courtney și plecară.

-Dacă nu vrei să-l fierb pe Ebenezer,ține-l acasă! Spuse Jared.Se aplecă spre ea.Ochii îi sclipeau,iar bărbia era împinsă în față.

-Nu știu cum a scăpat.Ușa cuștii era deschisă.

-Nu-mi pasă cum a reușit să scape.Data viitoare mai bine stai în casă decât să încerci să mă dobori.

-Dar nu asta am încercat.

-Pe naiba! Nu a fost departe de o încercare de omucidere.

-Oh,pentru numele lui Dumnezeu!

-Oau,puștoaico,ai grijă ce spui pe aici!Nu putu fi sigură,dar i se păru că îi apăruse din nou acea sclipire diavolească în ochi.

-Voi încerca să-ți gădesc caii.

-Nu,mulțumesc! Să nu te apropii de caii mei! Ai noroc că sunt rănit,altfel te trezeai aruncată în apă fierbinte!

-Cum adică? Procedezi la fel ca și fiul tău? Ai de gând să mă bați?

Nu cred că ți-aș putea-o ierta vreodată! În mod cert, sclipirea aceea îi apăruse în ochi.

-Trebuie să-ți dau o lecție, puștoaico. Nu au lipsit decât câțiva centimetri, ca să dai peste mine.

-Am fost mai departe! Și cred că te-ai fi simțit îngrozitor dacă ai fi ucis animalul preferat al unui băiețel!

-Lumea asta e plină de șoimi, iar acesta e mai rău ca Lucifer.

-Cum te-ai simți tu dacă eu aș încerca să-i succesc gâtul lui Amiral?

-Nu e același lucru. Un câine și o pasăre sunt. Două vietăți diferite. Pe lângă asta, aveam de gând să-l bag în cușcă, iar Guy urma să ți-l aducă acasă.

-Ha! Și mai spune-mi că astăzi în Tennessee înfloresc margaretele! El zâmbi.

-Credeam că este o acțiune mărinimoasă din partea mea. Nu știam că eram gata să o pățesc din cauza asta. Se apropie de ea, iar Courtney se dădu în spate.

-Domnule Calhoun...

-Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a te năpusti asupra mea ca o tigroaică dezlănțuită. El mai făcu un pas spre ea, iar Courtney se lipi de jeep.

-Nu veneam cu mașina peste tine și, pe de altă parte, trebuia să-l salvez pe Ebenezer. Plec acasă. În curând o să-l pun în cușcă... Un braț lung se întinse spre ea, oprind-o.

-M-ai aruncat la pământ, adică m-am aruncat. Dacă aș fi avut o armă, aș fi putut împușca pe cineva, sau vreunul din cai. Mă doare piciorul ca naiba, iar tu spui: „Pa, pa, plec acasă”? Era atât de aproape de ea acum, încât îi simțea căldura trupului.

-Înapoi! Spuse ea. Ochii lui luceau, totuși gura sugera fermitate. Își mută greutatea pe celălalt picior, mișcându-și încet cârja.

-Și nu aveam de gând să-i succesc gâtul șoimului.

-Te rog, scutește-mă cu prostiile astea! Nu-ți dai mâna la o parte?

-Sigur. Îi apărură mici riduri la colțurile ochilor, iar brațul lui se mută în jurul taliei lui Courtney.

-Of, Doamne, ai un asemenea stil... îi era greu să vorbească. Buzele lui erau doar la câțiva centimetri distanță de ale ei, ochii lui albaștri o asmuțeau, iar brațul lui puternic o strângea lângă el.

-Puștoaico, drept pedeapsă, cea mai dulce pedeapsă... Se aplecă peste ea, iar buzele lui le atinseră pe ale ei, producând un foc ce îi încălzi tot trupul. O trase lângă el, apăsându-i trupul zvelt de al lui. Ea își puse mâinile pe pieptul lui, împingându-l. Brațul lui se încordă și mai mult, iar capul i se coborî. Courtney se zbătu-cam o fracțiune de secundă-apoi limba lui Jared îi invadă gura, iar ea i se

abandonă. Cu ultimele puteri, se întrebă cum de reacționa atât de violent și atât de rapid în fața unui bărbat ca Jared Calhoun, dar întrebarea zbură din mintea ei, ca fulgii de zăpadă în bătaia vântului. Înăuntrul ei se produsese o adevărată furtună, o furtună de senzații care erau atât de fierbinți și plăcute, încât o făcea să-și piardă capul. Brusc, el încetă; atât de repede! Ea clipi. Era buimăcită.

-Puștoaico, aproape că a meritat să dai cu mașina peste mine. Zâmbi pentru prima dată, un zâmbet pur masculin, care o făcu să roșească.

-Pentru cineva atât de sexy...își mușcă buzele. Zâmbetul lui se lărgi.

-Da?...De-abia aștept să aud și restul.

-Dă-te la o parte!

-Atât de sexy...Hmm, asta îmi dă speranțe.

-Să nu-ți dea! Mi-a scăpat. Sunt doar surprinsă că un om atât de dificil ca tine poate săruta așa cum o faci!

-Puștoaico, ești dulce când te înfurii.

-Tu nu ești, în schimb!

-Eu nu sunt furios. Părea că se abține să nu râdă.

-Și nici dulce nu ești.

-Mulțumesc, m-ai liniștit!

-Dă-te la o parte! Furia începea să se împrăștie. Simțea cum o încearcă un zâmbet și realizează că asta i-ar fi stârnit lui Jared o satisfacție plină de aroganță.

-Mai vrei un sărut înainte de a pleca?

-Nu, la naiba!

-Ah, nu vei mai fi atât de inhibată dacă mai stai pe aici, puștoaico.

Ea închise ochii o clipă.

-Din toți oamenii care ar fi putut cumpăra proprietatea vecină...

-Te poți mișca. Trăim într-o lume liberă.

-Știi că familia mea locuiește pe acest pământ de mai bine de un secol? Oare de ce fac eu asta? Dă-te din calea mea. El o apucă de umeri, pierzându-și zâmbetul și privind-o fix în ochi.

-Stai puțin, puștoaico...

Inima i se strânse când îi auzi glasul, apoi începu să-i bată neregulat, când el o trase mai aproape și o sărută din nou cu pasiune. Și avu, din nou, același efect devastator. Uită de sine, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, de parcă ar fi fost orice alt bărbat obișnuit. În mod clar nu era un bărbat obișnuit. Și nici felul în care săruta nu era obișnuit. Ar fi vrut să se topească în brațele lui, să-și strivească trupul de al său, să-i întoarcă sărutările, să-l țină strâns lângă ea. Când ei se opri, în cele din urmă, ea își ridică privirea spre el și încercă să-și recapete răsufierea și

judecata.

-Încalci orice lege a naturii,spuse ea.Ar trebui să puți a bere,să săruți ca o gorilă și să fii tot atât de atrăgător ca și Attila Hunul.

-În schimb? întrebă el,lucindu-i ochii.

-Pescuiești,domnule Calhoun?

-Miros a...Ea simți cum o cuprind flăcările,cum plutește.Voia să se întindă spre el,așa că abia auzi spusele lui.Gândurile i se.Roteau prin cap,în timp ce încerca să-și dea seama de ce era atât de extraordinar să-l săruți,de ce simplele lui cuvinte o excitau.Răspunse,fără să se gândească:

-...a levănțică,a ceva plăcut...O întrebă pe o voce dulce,șoptită:

-Iar sărutările? Spusele lui o treziră la realitate.

-Ăsta e abuz! Dă-te din fața mea!

-Mi-e o frică de moarte,puștoaico.Zâmbi.Mă dau,dacă îmi spui cum sunt sărutările mele.

-Ca naiba,ca să folosesc cuvintele tale.

-Înseamnă că va trebui să îmi imaginez ce gândești.

-Nu trebuie.

-Miros plăcut.E încurajator.

-Las-o baltă! O să stăm aici toată ziua?

-Ti-e frică?

-Sunt nervoasă!

-Mda,știu cât de nervoasă erai acum un minut.Ea roși și se urcă în jeep.El întinse o mână,îi prinse bărbia și îi întoarse fața către el.

-Cred că a meritat să dai peste mine.Sărută-mă înainte de plecare,puștoaico.

-Dar tocmai am făcut-o!Ea încercă să se smulgă,dar el își încordă degetele,apoi buzele lui le atinseră pe ale ei și nu mai fu nevoie să o țină.În cele din urmă,el își ridică puțin capul.

-Știi,dacă sărutările tale ar fi fost la fel de reci și reci ca și conversația pe care o faci,m-aș fi descotorosit de tine de mult,dar sărutările tale mă ard.O privi fix,iar vocea lui,care scădea tot mai mult cu fiecare cuvânt,era plină de mister.

-Ești o ființă complicată,Courtney Meade.Cuvintele tale sunt de gheață,iar sărutările ca de foc...Vorbele lui șoptite i se infiltrau în minte ca un vin,împrăștiindu-i-se prin sânge,ametiind-o.Și el era plin de contradicții și,totuși, putea fi tandru și senzual.Ea își clătină capul,ca și cum ar fi vrut să rupă o pânză de păianjen.

-Știi ce vreau? întrebă el pe o voce adâncă.

-Ce?

-Vreau ca într-o zi să te iau în brațe și să te iubesc,roști el solemn.Ea își pierdu pentru o clipă răsufarea și îl privi în ochi.

-De ce nu te întâlnești cu femeile care se învârt atâta în jurul tău? Șopti ea.Sora aceea,Tina...toate erau topite.

-Dulcea mea vecină mă atrage mult mai mult.

„Dulce”? Repetă ea în gând.Părea sincer.Clipi de uimire și realizează că el chiar se distra.

-Dulce! Nu asta mi-ai spus și acum câteva minute.Mi-aduc aminte ceva despre omucidere...El ridică din umeri.

-Avem și noi momentele noastre.Dar tu ții la oameni,spuse el încetișor.

Degetele lui îi atinseră ușor gâtul.

-Ți-a părut de Guy,deși te-a scos din sărite.Îți pasă de șoimul acela afurisit,îți pasă de vietățile din jurul tău.Toată viața am fost tratat cu indiferență.Dar,nu mai simt același lucru în prezența altor femei.Degetul lui mare i se plimbă pe gât, făcând-o să ia o înghițitură de aer.

-Vezi.Și tu simți același lucru când ne atingem.

-E ceva pur fizic.Amândoi suntem în niște situații vulnerabile.Pe chip îi apăru un zâmbet leneș.

-Trebuie să recunosc puștoaico,nu ești o ființă tocmai blândă.Când uiți de orgoliu,ești amuzantă.Puțin cam forțată,dar începi să progresezi.Se pregătea să-i mulțumească,dar auzi ultimele lui cuvinte.

-Ei,purtarea ta față de Ebenezer,spuse ea,nu poate fi numită chiar amuzantă.

Ochii îi scânteiară,dar o privi cu seriozitate.

-Dar sărutările mele sunt!

-Mmm!Ea își reținu un zâmbet.Domnul Jared Calhoun începea să o irite.

-Și cumplit de arogante!

-Iar tu,după cum a mărturisit fiul meu,faci cea mai bună plăcintă cu vișine din Tennessee.

-A spus Guy asta? întrebă ea,plăcut surprinsă.

-Da.Trebuie să-i dau dreptate.Poate că are într-adevăr nevoie de un regim alimentar mai bun.

-Vei înceta vreodată să te îndoiești? El zâmbi,iar ea își aminti ce voia să facă.

-Acum plec acasă!El se dădu în spate,în timp ce ea răsuci cheia.Motorul scoase un fel de scrâșnet,apoi se opri.Simți cum o cuprinde neliniștea.Îl privi și-l surprinse cum își țuguia buzele.

-La naiba! Ce noroc am...! Șopti ea.

-Ai spus ceva,puștoaico?

-Nu! Mai încercă o dată. Se auzi același hureit, apoi liniște.

Zăpada continua să cadă, alunecând pe aripile mașinii, așezându-se pe borul pălăriei lui Jared și pe umerii lui largi. Mai încercă încă o dată, în timp ce chipul i se făcuse roșu.

-Vrei să încerc eu? întrebă el zâmbind.

-La naiba!

-Ai grijă ce spui, puștoaico. Coboră, ca să încerc eu. Coborî din mașină, încercă și el, dar rezultatul fu același, apoi se dădu jos și ridică capota, îl privi cum se aplecă, ținându-și piciorul rănit în aer și meșterind ceva la motor.

-De la o vreme am probleme la pornire, spuse ea. Am probleme cu jeep-ul, cu instalația și cu cuptorul. Nu-mi era de ajuns un singur necaz. Acum sunt trei, își spuse ea. El lucra în liniște, apoi încercă de câteva ori să pornească jeep-ul.

-Cred că-ți trebuie alt volant pentru demaror, spuse el și închise capota.

-Fir-ar să fie! El privi spre cer, ca și când ar fi văzut ceva interesant printre miile de fulgi de zăpadă, iar ea se întrebă dacă nu cumva își ascundea zâmbetul.

-Râzi de mine?

-Nici prin gând nu mi-a trecut una ca asta, spuse el serios și îi luă mâna. Nu știu cum ești tu, dar eu am înghețat. Hai înăuntru să bem niște cafea.

-Mă duc acasă pe jos, dacă nu te deranjează să-mi las jeep-ul aici.

-Asta-i bună, puștoaico. Hai în casă să bem niște cafea fierbinte. Era înghețată și se simțea îngrozitor și nici nu era destul de gros îmbrăcată pentru a merge pe jos până acasă.

-Bine. Mi-au cam înghețat picioarele.

-Da și mie.

-Nu te doare piciorul?

-Ba da, ca naiba. Privi din nou cerul. S-a pornit destul de bine.

-Și caii tăi?

-Le-am dat de mâncare. Sper că îi duce capul să se întoarcă în grajd.

-Atunci de ce te-ai înfuriat așa tare pe Ebenezer?

-Mi-a făcut necazuri. Pasăre blestemată! Nu-mi place să am de-a face cu pasărele.

-Vrei să spui că eu sunt o pasăre?

-Cum de ți-a venit ideea asta? o întrebă el cu inocență.

-Mă gândesc că poate ar fi mai bine să plec acasă așa cum sunt, în adidași și cu picioarele înghețate.

-Măi să fie! Ca să folosesc una dintre expresiile tale. Ea râse și intrară în casă.

Căldura bucătăriei le făcu bine. Mirosea bine și ea bănuie că era o friptură în cuptor. Își scoaseră hainele, iar privirea ei se opri asupra umerilor lui lați acoperiți

cu o cămașă de lână albastră și a blugilor strâmți,decolorați.

-Îmi place roșul,spuse el,măsurând-o din cap până în picioare.Trase un scaun,se așeză,apoi înjură.

-Ce s-a întâmplat? Te doare piciorul?

-Mda.Din cauza frigului.

-Stai puțin,să aduc cafeaua.Nu știam că ai și așa ceva.

-Am cumpărat-o special pentru tine.Ea se întoarse spre el,mirată.

-Nu aveai cum să știi că voi veni!Cuvintele ei se topiră la vederea privirii aceleia pătrunzătoare din ochii lui.Între ei se crease din nou acea electricitate și ea înțelese mesajul tăcut din privirea lui.Se așteptase ca ea să vină.Vocea lui deveni puțin răgușită.

-Puștoaico,ia vino aici.Ea aproape că se duse,dar anii în care îi fusese instilată acea prudență,o împiedicară.

-Mă duc să fac cafeaua,șopti ea.

-Picior nenorocit! Mă doare tot mai rău!Ea deschise un dulăpior,apoi altul,căutând cafeaua și încercând să nu bage în seamă bătăile accelerate ale inimii.Brusc,două brațe se proptiră de-o parte și de alta a ei,pe masă,imobilizând-o.Jared se apropie și îi sărută ceafa,iar Courtney nu se putu mișca.Închise ochii,în timp ce tot trupul îi era fulgerat de fiorii ce izbucneau din sărutările lui ușoare.

-Te rog,încetează,șopti ea.

-Nu am niciun motiv pentru care să fac asta și există o groază pentru care să continui,murmură el printre sărutări.Dacă se întorcea,era pierdută,căci buzele lui erau atât de aproape!

-Sunt mai multe motive pentru care să încetezi.Recunosc că sunt vulnerabilă.Și mai recunosc că...Tăcu pentru a respira adânc.Plămâni parcă încetaseră să-i mai funcționeze.Îi simțea respirația în ceafă și adușmea mirosul lui proaspăt,provocator.Încercă să continue,dar vocea i se înmuie.

-Recunosc că săruți extraordinar,dar nu vreau să...

-Mai bine recunoaște că vrei,puștoaico,cu nouăzeci și nouă la sută din inima ta.Vocea lui devenise catifelată,blândă,ca o mângâiere delicată ce deschidea o poartă printre barierele din jurul inimii ei.

-Courtney.Când el îi șopti numele,sună atât de deosebit,de irezistibil,forțând-o să se întoarcă spre el.Brațele lui se încolăciră în jurul taliei sale,apropiindu-și-o în timp ce capul lui se aplecă.O sărută,apoi îi înălță puțin capul și șopti:

-Pune-ți brațele în jurul meu.Ea o făcu.Nu-și putea stăpâni tremurul ce o cuprinsese,nu-și putea stăpâni impulsul,nevoia de a-l săruta.Își ridică fața și deschise ușor buzele,uitând de inhibiții,prudență și iritare.

Jared o sărută atât de fierbinte, încât temperatura ei crescuse. Îi simți degetele pe ceafă, dar nu-și dădu seama, decât după ce el terminase, că îi desfăcuse părul. Acum îi cădea în valuri aurii pe umeri, iar el își trecu degetele prin el.

-Oh, puștoaico! El respiră adânc, oprindu-se un moment pentru a o privi. Apoi își aplecă din nou capul, punând din nou stăpânire pe gura și simțurile ei.

O mângâie pe spate, apoi mâna lui începu să se plimbe pe formele ei, de parcă ar fi vrut să-i învețe întregul trup cu atingerea, nu cu privirea.

-Jared... Numele lui fu șoptit sub forma unui suspin ușor și fu ultimul rostit de ea pentru un timp mai lung. Era ca un bolovan ce fusese adus pe marginea prăpastiei; el o împinsese într-un abis și ea nu își mai putea opri căderea.

Deodată, Jared o luă în brațe și o purtă până la un scaun. Se așeză cu ea pe genunchi și scoase un geamăt. Ea bănuia că îl durea piciorul, dar era mult prea înfierbântată ca să mai scoată vreun cuvânt. El îi luă fața în mâini și o întrebă deodată:

-Puștoaico, ce naiba s-a întâmplat cu mariajul tău? El așteptă, în timp ce ea îl privea în ochi. Vocea lui era blândă și ea se simți de parcă era cu un prieten căruia îi putea vorbi. Doar câtorva persoane le povestise despre căsătoria ei, însă simți că lui Jared îi putea spune.

-Mama, întreaga mea familie, m-a ocrotit, zise ea. Primul meu contact cu lumea exterioară l-am avut la colegiu. Mergeam în oraș, în Nashville, dar locuiam într-un campus universitar. În cei de-al doilea an l-am întâlnit pe Mason și m-am îndrăgostit de el. Ea privi pe fereastră la zăpada ce cădea, depănând amintiri de demult, aproape date uitării.

-Eram amândoi tineri. El era singurul copil al unei vechi familii din Sud, la fel ca și mine. Ne-am îndrăgostit și ne-am căsătorit. Își întoarse privirea de la fereastră către Jared.

-Mason era atât de frumos... A avea niște ochi albaștri-cenușii, o piele perfectă, bronzată, dinți albi, păr negru și des. Fetele erau înnebunite după el, iar eu mă consideram o fericită. Toată lumea îl iubea-chiar și Mason se iubea.

-Ce s-a întâmplat? Ea îi netezi gulerul cămășii, simțind osul tare de sub lână.

-S-ar fi putut să mai avem o șansă, nu știu, dacă nu aș fi rămas însărcinată în luna de miere. Am fost destul de atentă, dar s-a întâmplat. Vorbiserăm despre copii până am îmbătrânit amândoi. Ea atinse firele scurte de păr negru ce se vedeau la deschizătura cămășii, apoi își mută din nou degetele la guler.

-Continuă, Courtney.

-Mi-a fost rău aproape din prima zi. Atât de rău! Cam o lună sau două, Mason s-a ocupat destul de mult de mine, dar era tânăr și frumos, iar în jurul lui era plin de

fete drăguțe și amatoare de aventuri. Jared înjură în șoaptă. Ea continuă, jucându-se cu nasturele de la cămașa lui.

-Ryan s-a născut în decembrie. Era o iarnă rece și el a fost un copil bolnăvicios. A făcut pneumonie și a stat în spital o bună bucată de timp. Nici eu nu eram mai tare pe atunci. A devenit un coșmar. Mason se simțea împovărat de Ryan. Nu îl iubea. Nu îl voia. Jared înjură încă o dată. De data aceasta mai tare. Degetul lui îi mângâie cu tandrețe obrazul. Lui Courtney îi fu greu să continue, dar, după o clipă, spuse:

-În cele din urmă a trebuit să-l părăsesc. Oricum s-ar fi întâmplat, mai devreme sau mai târziu. Avea și o amantă. Lui Mason pur și simplu nu îi păsa de Ryan. Mă durea îngrozitor fiecare mic gest cu care îl respingea pe Ryan. Nu era agresiv fizic, dar efectiv nu își dorea fiul.

-La naiba! Ea își netezi blugii pe picior, deși erau destul de strâmți pe trupul ei.

-Înainte de a ne căsători, eram îndrăgostită de Mason și nu i-am văzut defectele, nu mi-am dat seama că, atunci când el tot amâna discuția despre copil, de fapt se eschiva. Nu era pregătit pentru epuizanta responsabilitate a, cum spunea el, ”unui *brotac ud și gălăgios*”.

Jared înjură încet.

-Locuiește în Nashville? Întrebă el.

-Nu, slavă Domnului. S-a mutat în California și, mai târziu, întreaga lui familie s-a mutat acolo. Pentru scurt timp s-au interesat de Ryan, dar le-a trecut repede. Nu știu ce le-a spus Mason, dar deveniseră destul de reci. Ea îl privi pe Jared și văzu fruntea încruntată și o expresie ciudată, plină de amărăciune în ochii lui.

-E al naibii de greu să crești lângă un tată care nu te vrea, spuse el. Știu, pentru că mie mi s-a întâmplat. Ea simți o compasiune infinită pentru Jared, pentru ceea ce i s-ar fi. Putut întâmpla și lui Ryan. Atinse cu reticență obrazul lui.

-Îmi pare rău, spuse ea.

-Oh, la naiba! S-a terminat.

-Ryan bineînțeles că nu știe. I-am explicat că tatăl lui a plecat departe pentru că nu ne înțelegeam.

-Când o să crească, probabil că va vrea mai multe detalii despre asta.

-Știu, dar nu-i voi putea spune niciodată că tatăl lui nu l-a...

-Șșșt, Courtney. El îi atinse buzele cu un deget tremurător.

-Am auzit destule ca să înțeleg. Oh, puștoaico, ești atât de gingașă, atât de iubitoare. Știu că eu sunt mai dur, dar nu o fac intenționat. Ochii lui se ațintiră asupra ei.

-Courtney, am nevoie de tine, îmi place de tine. Ai o căldură de care am nevoie.

El se aplecă spre ea, încetișor și îi atinse buzele, mai întâi ușor, apoi apăasă mai tare, iar, în final, îi luă gura în stăpânire cu o lăcomie ce o făcu să-i sară inima din piept. Și, probabil, el avea o putere de care ea avea nevoie. Jared știa să facă atâtea lucruri... Kent avusese dreptate; în spatele exteriorului dur, Jared era numai lapte și miere. Era plin de căldură și lumină, era puternic și înțelegător. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută, la rândul ei, iar brațele lui o strânseseră și mai tare, strivindu-i trupul de al său.

În următoarele câteva minute, el se ridică de pe scaun, ținând-o în brațe și se întinseră amândoi pe pătura de lângă sobă. Camera mirosea a friptură; era cald.

Jared mirosea ca pădurea într-o zi de primăvară. Timpul își pierduse semnificația. El o mângâia încet, producându-i plăcerea deliberat. Fiecare atingere era o descoperire. Stăteau întinși acolo, îmbrăcați, iar el o iubi până când ea începu să tremure și să simtă aproape cu durere impulsurile dorinței. În cele din urmă, ea întinse mâna și îi desfăcu nasturii de la cămașă. El îi scoase puloverul și îi dădu la o parte sutienul dantelat pentru a-i atinge sânii, pentru a o săruta, a o provoca, a o face să țipe. Ea se simțea în flăcări și se mișcă sub trupul lui, împingându-i pieptul solid cu sfârcurile sânilor. Era puternic, bronzat, atât de frumos și era atât de bine să îl simtă lângă ea, să fie în brațele lui. El îi scoase blugii, mângâindu-i picioarele zvelte. Ea știe că poate avea încredere în el, așa că se prinse de el, ridicându-și din nou buzele spre el. Încet-încet, el îi scoase toate hainele, iar sărutările lui îi alungară și ultima urmă de timiditate. Ea stătea în brațele lui, trupul ei moale era strivit de trupul lui musculos, părul auriu și pielea ca de fildeș erau atinse de părul lui negru și trupul bronzat. Ea mângâie pieptul lui Jared.

Părul cel negru, cărlionțat îi atingeă atât de plăcut sânii. Ea descoperi abdomenul lui drept, căldura masculinității sale, picioarele lui lungi și musculoase.

Făcură dragoste încet, adânc, tandru, amânând la nesfârșit plăcerea. El reuși să-i alunge inhibițiile și să o facă să geamă de plăcere. Pentru întâia oară ea era cu un bărbat care i se dăruia în întregime, încerca orice modalitate de a-i produce plăcere, care se gândea doar la ea. La un moment dat, ea îi prinse fața în mâini și îl întrebă:

-Mai sunt o mironosiță distantă și acum? El îi sărută palma.

-Nu. Știam eu că nu ești așa. Se opri pentru o clipă, privind-o aproape în suflet.

-Mai sunt tot la fel de arogant și morocănos?

-Ah, cunoști răspunsul. Ea îl sărută pe gât, plimbându-și buzele până la ureche.

Închise ochii și își strânse brațele în jurul gâtului lui. Mai târziu, el se opri deasupra ei.

-Să știi că ne potrivim. Am nevoie de tine, Courtney, mai mult decât fizic.

Ea deschise ochii.Nu-i putu răspunde; se pierdea în privirea lui albastră.Își trecu brațele peste umerii lui puternici,care deveniseră atât de însemnați pentru ea,deoarece erau ai lui Jared.

-Courtney,nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce privește protecția.Am eu grijă.

Picioarul lui i le desfăcu pe ale ei.Ea tremura deși era cuprinsă de flăcări, memorând atingerea trupului său frumos,în timp ce ea i se oferea.Prima pătrundere în căldura ei nerăbdătoare o făcu să geamă,apoi mișcările lui încete o aduseră la extaz,la o unire care era mult mai profundă decât o simplă împerechere fizică.Ea țipă ușor și se agăță de el.Jared se cutremură și suspină rostindu-i numele pe un ton coborât,senzual,ce îi umplea inima cu bucurie.În cele din urmă el se întinse lângă ea,luând-o în brațe,iar ea închise ochii,ascultând bătăile inimii lui ce,încetul cu încetul redeveniră normale.Ei îi mângâie părul,iar vocea lui șopti „Courtney” ca un freamăt.Ea își încolăci o mică buclă de păr negru de pe pieptul lui în jurul degetului.Se simțea uimită și epuizată-și totuși,îi dorea.Voia să îl atingă,să stea lângă el,să-i simtă brațele în jurul ei.

El o trase mai aproape și o privi.

-Nu vreau să-ți dau drumul.

-Slavă Domnului! Nici eu nu vreau.Ea își plimbă degetele pe obrazul lui,urcând până la păr.Jared o privi serios,de parcă s-ar fi gândit la ceva foarte important.Ea voia să nu se gândească la nimic în afară de Jared.Nu la domnul Calhoun,cel care îl amenința pe Ebenezer,ci doar la bărbatul acela senzual,grijuliu, acaparator cu care fusese în ultima oră.El îi mângâie picioarele,apoi mâna urcă până la talie,trecându-i peste coapse.

-Nu mă pot sătura de tine,spuse el răgușit.

-Și eu simt aceeași lucru,doar că...

-Nu.El își puse degetul pe buzele ei.Niciun „doar că...”,nicio întrerupere.Nu încă.Lasă-mă să te cuprind în brațe.Stăteau întinși,îmbrățișați,în tăcere,în timp ce ei o mângâia pe spate.Courtney nu știu cât timp trecuse când se mișcă,spunând:

-Îmi aduc aminte de o cafea fierbinte...Jared chicoti și îi dădu drumul.Ea își ridică lenjeria,conștientă de privirea lui cercetătoare și își ținu lucrurile în față.

Roșind,murmură că se va întoarce imediat.Găsi baia și făcu un duș rapid,apoi se îmbracă și se duse în bucătăria care era acum goală.Se simți ușurată că Jared plecase și,totuși camera goală îi producea o senzație de pierdere.În timp ce stătea acolo,tăcută,privind pe geam la zăpada albă de afară,pentru o clipă avu sentimentul că trăiește într-o lume ireală.Găsi cafeaua și cafetiera.Deveni din ce în ce mai nervoasă când se gândea la schimbarea produsă în relația ei cu Jared.Doar cu o jumătate de oră în urmă totul era perfect,era atât de bine în

brațele lui.Acum,după câteva minute de singurătate,în minte îi veniseră tot felul de întrebări.Apoi Jared apăru în cadrul ușii și se opri acolo,privirea lui caldă alungându-i nervozitatea și întrebările.Avea părul ud după duș și purta o cămașă kaki ce mergea foarte bine cu pantalonii.Cămașa era deschisă până la jumătatea pieptului,iar la vederea părului negru,ea se simți cuprinsă de un soi de tremur. Era sexy,atrăgător-un bărbat frumos-însă expresia de pe chipul lui îi tăia răsuflarea.Ochii albaștri îi străluceau de plăcere,o evidentă plăcere produsă de ea și doar de ea.Ar fi vrut să i se arunce în brațe,dar o reținere înnăscută o opri. El traversă camera și își petrecu brațele în jurul ei.Ea îi atinse obrazul.

-Mă simt ca lovită de trăsnet,spuse ea.

-Știu ce vrei să spui,puștoaică,dar dacă ai fi cinstită,ai recunoaște că am fost atrași unul de celălalt din prima clipă când ne-am întâlnit.Zâmbi.În ciuda a tot ce ai făcut.

-Am făcut!El râse,apoi spuse:

-Nu poți să suportți tachinările-știam că o să ripostezi.Îți ies scânteii din ochii aceștia mari și cenușii.Ce zici de un prânz?

-Știu.Sandvișuri cu brânză și bere.

-Exact,puștoaico.

-Stai jos și ridică-ți piciorul.O să pregătesc masa.Cafeaua e gata.

În timp ce tăia brânza căuta vasele și deschidea berea,era conștientă de faptul că Jared o privea cu atenție.Când se așeză la masă,în fața lui,îl întrebă:

-Mai dorești ceva?

-Mda,puștoaico,spuse el în șoaptă,iar ea se roși.El zâmbi,mângâindu-i obrazul.

-Roșești atât de ușor.

-Știu,dar n-am ce să fac.

-Îmi place.Pot să știu ce gândești.

-Asta nu ajută.Sună telefonul,iar Jared ridică receptorul.Ea îl auzi spunând „Da ,,,”Nu ,,,”Mulțumesc”,apoi sări de pe scaun când el adăugă:

-O să-i spun mamei lui Ryan Meade.Bine.Mulțumesc.Anunțați-ne când să-i așteptăm.Puse receptorul la loc,apoi privi pe geam.

-Autobuzul școlii nu poate pleca din cauza zăpezii abundente.Băieții vor înnopta la școală.Prima dată se gândi la Ryan.Apoi la ea însăși.

-Li se va da destulă mâncare? Oare le va fi cald?

-Sigur că da.Pentru copii va fi o adevărată sărbătoare.Mă bucur că nu sunt profesor în noaptea asta.Ea se gândi că Ryan va rămâne cu ceilalți la școală.Privi pe fereastră la fulgii de zăpadă ce continuau să cadă,apoi se uită în ochii foarte albaștri ai lui Jared Calhoun.

CAPITOLUL 10

-Ești înzăpezită aici,puștoaico,spuse el cu blândețe.

Ea înghiți în sec.Gura îi era foarte uscată,inima i se zbătea în piept,trupul îi ardea.Avea să petreacă noaptea cu el.Vocea lui coborî.

-Hai să punem niște muzică,să facem focul în camera din față și să privim cum ninge.

-Întâi lasă-mă să spăl vasele.

-Lasă vasele!

-Nu pot.Nu durează mult.El zâmbi.

-Ai de gând să-mi pui ordine în viață? Uimită,ea îl privi.Fără să-i aștepte răspunsul el spuse:

-Mă duc să fac focul.Tot timpul cât a făcut curat prin bucătărie,inima ei bătea cu putere,făcând-o să-i tremure degetele.Scăpă un pahar,adună cioburile,își împroșcă bluza cu apă în timp ce spăla o farfurie,trânti o sticlă goală și intră într-un scaun.

-Puștoaico,liniștește-te,îi spuse Jared din ușă.Nu te mai agita atât,că o să te spargi în bucățele mici.Am făcut un foc bun,am turnat două pahare cu vin,iar afară ninge mai ceva ca în anii '60.Vrei să jucăm Scrabble? Sau să privim cum ninge? Sau să facem un om de zăpadă?

-Mi-ar plăcea să privim cum ninge.El zâmbi,iar ea își dădu seama că asta ar fi vrut să audă.Când traversă bucătăria,el îi urmări fiecare pas.În ochii lui putea citi o foame provocatoare.O dorea și i-o arăta deschis,iar asta îi înfierbânta sângele. O luă pe după umeri și intrară amândoi în camera din față,unde mocnea un foc frumos,flăcările portocalii dansând prin șemineu,în timp ce buștenii pocneau. Jared dăduse la o parte canapeaua și întinsese pe jos o pătură groasă,maro.Pe căminul de piatră erau puse două pahare cu vin roșu.

-Spuneai că o să pui niște muzică,spuse ea fără să dea atenție la ceea ce spunea,în schimb,se gândea la ce simțea pentru el.Doar amintindu-și de atingerea lui,de mângâierile lui,o apuca tremuratul și îl dorea,chiar dacă natura ei precaută încerca să o oprească.

-Unde sunt discurile? întrebă ea.

-În dulap,spuse ei.Se așeză pe pătură și o trase pe Courtney lângă el.Ea se așeză în genunchi și își întoarse fața spre el.

-Îmi place așa,spuse el,în liniște,doar cu zgomotul focului.Afară ninge.

El își întinse picioarele,mișcându-și cu grijă piciorul rănit mâna lui dreaptă rămânând pe genunchiul ei.În timp ce degetul lui mare începu să traseze cercuri pe piciorul ei,Courtney privi pe geam la fulgii mari și pufoși,care se așterneau în

nămeți mari.Prin materialul pantalonilor ei,degetul lui parcă îi transmitea un val constant de curent electric ce îi producea scânteii.Jared îi dădu un pahar cu vin,ridică mâna în semn de toast și rosti:

-Pentru Bătrânul Om al Zăpezilor.

-Sau pentru Bătrânul Domn Calhoun.El chicoti,iar ea ciocni paharul de al lui,ducându-l apoi la buze.Ochii lui o urmăreau în timp ce sorbea vinul,îi era cald,dar nu de la foc.Privirea îi era atrasă de cămașa lui desfăcută la gât,de micile bucle de par negru și moale,senzuale,care îi acopereau pieptul muscular.

Dorea să îl atingă,să se întindă spre el.Privirea coborî spre picioarele lui și știu ce forță are în ele,aproape simți mușchii ce se încolăceau pe sub pielea bronzată.

El privi focul cu o expresie gânditoare pe chip.Sorbi din vinul roșu și se întrebă,oare la ce se gândea.Când își întoarse fața spre ea,Courtney își conștientiză fiecare fibră nervoasă,părul auriu revărsat pe umeri,lipsa machiajului,puloverul și blugii cu care era îmbrăcată,picioarele goale.

-Și în aceeași măsură conștientiză și prezența lui Jared.Respirația ei deveni grăbită.Mai luă o înghițitură de vin,iar pulsul i se accelerează când el își puse paharul pe șemineu,apoi îl luă și pe al ei,punându-l alături.

întinse mâna către ea,iar Courtney aproape că se topi în brațele lui,ca un fulg de zăpadă ținut în palmă,întorcându-i sărutul pentru a redescoperi vraja aceea ce se înfiripase între ei.Mai târziu,ea deschise ochii și privi pe geam.

Stătea în brațele lui Jared,cu coapsa goală lipită de a lui,cu umărul lângă umărul lui,cu picioarele încolăcite.Privi absentă zăpada așternându-se.Îi era atât de ușor să nu se gândească la nimic,să se bucure de căldura trupului lui și de căldura focului,să privească fulgii mari și pufoși căzând pe pervazul ferestrei.

-La revedere ardei și bere,murmură el încetșor.

Îi trebui aproape un minut întreg ca să realizeze ce spusese.Clipi din ochi,se gândi la vorbele lui,apoi ridică un braț și se întoarse cu fața spre el,privindu-i.

-Nu.

-Oh,la naiba.Iar începem.Bărbia lui era adusă în față cu încăpățănare,iar degetele lui se jucau cu o șuviță lungă de păr auriu.

-În ciuda tuturor diferențelor dintre noi,aceasta este specială.Vocea lui suna atât de solemn,încât îi sări inima.

-Sunt prea multe complicații,Jared.Avem noaptea aceasta în față; nu pot gândi mai departe.Trebuie să ținem cont de Guy și Ryan.O aventură ar fi mult prea complicată.Avem noaptea aceasta.

-Avem mult mai mult decât această noapte,Courtney,spuse el pe un ton aspru,apoi începu să râdă încetșor.

-Nu o lua chiar așa.Nu știu chiar totul despre tine.

-Dă-i drumul.

-Nu știu unde te-ai născut...

-Nashville,Tennessee,Districtul Davidson.El îi desena cercuri invizibile cu degetul mare,făcând-o să nu se poată concentra.

-Știi ce țin în frigider,continuă el,cu ce mă îmbrac,îmi cunoști toanele,chiloții mei negri,cicatricele-de la cea de pe umăr,până la...

-Destul!Ea privi jocul de chihlimbar al limbilor de foc.Căzu un buștean, producând scânteii portocalii.

-Puștoaico,văd cum se duce berea.Trabucele s-au dus deja.Când o femeie pune stăpânire pe viața ta,pierzi controlul.Recunosc,deși cam greu,că sunt și avantaje.

-Eu nu am pus stăpânire pe viața ta,Jared.Numele lui îi pluti o clipă pe buze.

-Zău? Și ce trebuie să facem noi în situația asta? O trase spre el și o sărută.Fu un sărut delicat care îi produse în trup mai multă căldură decât buștenii care ardeau mocnit în șemineu.Când ea își înălță capul,el o întrebă:

-Ce zici de asta? Am de gând să te țin lângă mine,puștoaico.Acum faci parte din viața mea.Tu și Ryan.Vocea lui devenise adâncă,iar ochii albaștri se întunecară puțin.

-Ne completăm unul pe celălalt; ne potrivim,puștoaico.Ca părinți,ca iubiți.

Vorbele lui îi produsese o dulce agonie a plăcerii și dorinței,acceptând declarația lui fără nicio îndoială sau ezitare.Părinți,iubiți,paradis.

-Hai să ascultăm focul și zăpada de afară,rosti el.Vrând să facă întocmai,ea se așeză lângă el.

-Nu poți auzi cum cade zăpada.

-Încearcă.Ea râse încetișor.

-O să tac.

-Bine,puștoaico.Ea se întinse în liniște și se gândi la ce îi spusese Jared.

Hotărârea de a o integra în viața lui îi făcea inima să-i bată cu putere.Era sensibil,un amant extraordinar.Era un prieten.Era bun cu Ryan.Dar după noaptea aceasta cu totul specială-cu zăpadă abundentă,singuri,fără băieți-nu putea să vadă niciun viitor.Privi camera,lambriurile de pe pereți,sculele,undițele de primprejur.Închise ochii și încercă să nu se mai gândească.Se ghemui lângă el,iar brațul lui o trase mai aproape când se întoarse spre ea,punându-și piciorul este ale ei.

-Stai bine? o întrebă el în șoaptă.Ea clipi,apoi răspunse cu sinceritate:

-Da,foarte bine.

Se simțea bine în brațele lui,îi plăcea să atingă trupul lung,zvelt care era lipit de

al ei.Îi mângâie umărul,apoi își plimbă mâna în susul și josul spatelui său musculos.Închise ochii și suspină.Orele treceau fără ca ei să-și dea seama.Fu o noapte plină de dragoste și senzualitate în fața focului,o noapte de vis,în care Courtney uită de absolut tot în afară de trupul lui Jared,de mângâierile și sărutările lui dulci.Când se trezi dimineața,soarele făcea zăpada să scânteieze. Făcu o baie,își uscă părul,apoi se îmbracă și se duse în bucătărie.Jared prăjea două fripturi.Pe masă era o cană cu cafea aburindă.Când îl privi pe Jared simți impactul aproape dureros de intens.Purta o pereche de blugi strâmți și un pulover bleumarin ce îi puneau în evidență suplețea trupului,iar ea își aminti de pieptul lui,de picioarele lungi,de căldura pe care o emana.Își scutură capul parcă pentru a ieși de sub puterea unei vrăji.

-Fac eu fripturile,spuse ea.Jared o privi scurt.

-Parcă ți-ai pierdut răsuflarea.Friptura te-a adus în starea asta?

-Nu,de fapt chiar tu.Ceva se schimbă în expresia de pe chipul lui.Lăsă jos furculița și își șterse mâinile pe un prosop.Traversă camera spre ea și o luă de ceafă,mângâindu-i pielea catifelată.

-Cât de minunate au fost vorbele tale.Ea abia mai putea respira.

-Nu mi-a fost greu să spun ce gândeam.Poate că tu mă schimbi.

-Nu.Ești aceeași femeie care a sărit peste un gard,ca să salveze un șoim.Doar că acum ești puțin mai relaxată.Buzele lui erau atât de aproape și mult mai tentante decât micul dejun.Abia se putea abține să nu i le atingă cu buzele sale.

Ca și cum el ar fi simțit același lucru,se aplecă și o sărută până când îl împinse ușor și-i șopti:

-Miroase a ceva ars.

-Nervii mei poate.El o sărută din nou și după ce se desprinseră din îmbrățișare,el șchiopătă până la aragaz și întoarse fripturile.Un fum cenușiu se ridică din tigaie și carnea începu să sfârâie.

-Nu mai folosești cârja?

-Nu.Piciorul e mai bine.Sunt destul de rezistent.Sper că friptura ta e bine făcută.

-Ai mâncat vreodată ouă sau fulgi de porumb?

-Mda,de asta mănânc acum friptură.După ce terminăm masa,trebuie să-mi hrănesc caii.

-Ninsoarea s-a oprit.În curând voi putea pleca acasă.

-Când se mai topește zăpada,o să fac rost de piesa respectivă și o să-ți repar jeep-ul.

-Mulțumesc,Calhoun.Devine chiar o plăcere să te am pe aproape.

El nu zâmbi,dar o privi atât de intens,încât inima ei începu să bată tot mai tare.

-Sper că ai spus-o din toată inima.

-Da,spuse ea abia răsufând.Mâncară,apoi Courtney puse vasele în mașina de spălat.Hrănireă caii,se întoarseră ca să-și ia prânzul și ascultară buletinul de știri de la amiază și datele meteorologice.Una dintre știri era despre elevii care au înnoptat în școli,dar nu despre „*Jefferson Davis* „în mod special,iar meteorologul anunță că un val de temperatură mai ridicată se apropie.

-Hai să facem un om de zăpadă înainte să vină băieții,spuse Jared.Sau mai bine,hai să facem un dragon cu coadă scurtă,apoi ei vor putea să îi adauge o coadă mai lungă.Deodată,Courtney simți că nimic nu o îngrijora și realiză cât de plăcut sunau vorbele lui-„*înainte să vină băieții*”-ca și cum ar fi alcătuit o familie.Ea își puse haina,apoi își privi îngrijorată mâinile și picioarele.

-Nu am echipamentul potrivit pentru asta.

-Un moment.Calhoun intră în acțiune!Se întoarse cu o pereche de ghete de-ale lui Guy,niște mănuși tivite cu blană și,un fular,apoi ieșiră afară într-o lume strălucitoare,pentru a construi un dragon din zăpadă.Courtney privi cu uimire cum Jared dădu forma unui cap cu dinții din țurțuri de gheață.

-Ar trebui să faci treaba asta pe bani,să știi.Te pricepi! El râse.

-Calhoun-„*Dragoni din zăpadă*” S.R.L.în timpul liber se ocupă cu dezghețarea fecioarelor de gheață,hm? Ea râse și aruncă un bulgăre de zăpadă în el,apoi oftă când acesta dărâmă unul dintre dinții dragonului.

-Îmi pare rău.Jared se repezi spre ea,iar Courtney sări în lături.

-Hei,stai puțin,a fost doar un dinte,spuse ea,râzând și fugind de el.Să nu mă uzi!

-Crezi că te vei topi? El o prinse în brațe.Courtney țipă,așteptându-se să fie trântită în zăpadă.în schimb,el zâmbi și o privi în ochi.Totul se schimbă în acea clipă.Vocea lui deveni blândă.

-Îmi place să te aud râzând.Poți să-i dărâmi toți dinții,chiar și pe ai mei,dacă asta te face să râzi.El se aplecă spre ea,iar Courtney își înalță capul.Sărutul fu înflăcărat și puse capăt construcției dragonului.Jared o luă în brațe și o duse în casă,fremătând amândoi de nerăbdare.Făcură dragoste în patul mare al lui Jared. Când ieșiră din nou se făcuse după-amiază și țurțurii de la streșini începuseră să picure din cauza căldurii.Jared se apucă cu avânt de construirea capului dragonului de zăpadă,iar Courtney începu să lucreze la partea de jos.

-Nu am mai văzut niciodată un dragon,alb în întregime,spuse ea,dându-se un pas înapoi pentru a-și examina rezultatul muncii.Jared îl studie și el,apoi spuse:

-Mă întorc imediat.Intră în casă și se înapoie cu brațele pline cu tot felul de mărunțișuri: două prăjiturile de ciocolată pe post de ochi,un fular lung,violet,pe care îl înnodă în jurul gâtului dragonului și ornamente verzi în loc de pete.

-Un dragon pătat și zâmbăreț realizat de Jared Calhoun! Nu credeam că ar fi fost posibil! Râse Courtney.El clipi,aranjând capetele fularului violet pe gâtul și spatele dragonului,apoi poză lângă acesta.

-Cum arăt?

-Înfiorător și ca de gheață!

-Cine,eu? înfiorător? Dă-ne o sărutare și ne vom topi.Ea se conformă,apoi spuse:

-Iar acum,bunul meu domn,cred că ar trebui să plec acasă.Vreau să mă asigur că păsările au destule semințe.

-Hai înăuntru să ne încălzim cu o ceașcă cu cafea,apoi merg și eu cu tine.

-Nu o să te doară piciorul?

-Puștoaico,o să merite,răspunse el cu atâta hotărâre,încât ea nu mai insistă.

Își băură cafeaua,apoi o porniră prin zăpada strălucitoare,sărind gardul ce le separa proprietățile.Jared se opri când ajunseră în fața casei ei.

-Ce s-a întâmplat cu instalația ta?

-O țeavă s-a fisurat și picura apa.

-Hai să vedem ce are.Timp de o oră,cât ea a pus semințe pentru păsări,Jared a reparat țeava și soba.Când ea se întoarse,ei spuse:

-Ai nevoie de un umezitor nou.Cred că va trebui să îl comanzi,dar mai întâi o să mai verific eu,să văd dacă îți pot face rost de unul.Când vine Ryan acasă,dacă nu e prea târziu,spune-i să vină pe la noi să vadă dragonul.O să-l aduc eu mai târziu.Puștoaico,sărută-mă înainte de plecare.

Ea făcu întocmai.Sărutul se transformă într-unul lung,dar,în cele din urmă,el plecă spre casă printre nămeții de zăpadă.Se întoarse și îi făcu din mână,iar ea își lipi nasul de geamul rece din bucătărie,răspunzându-i.

-La revedere,Jared,șopti ea și simți un gol.Cât de liniștită și de goală părea acum casa fără el.Zăpada se topi,Jared îi repară jeep-ul și întreaga săptămână,Ryan se duse la casa vecină.Mâncau toți patru în fiecare seară,de obicei la Courtney.

Când veni vremea carnavalului,se duseră împreună,iar Courtney realizează că devenise tot mai legată sentimental de Jared.Cei patru,părinți și copii,făceau tot felul de lucruri împreună.În același timp,interludiul lor amoros din timpul înzăpezirii le trezise dorința.Ea tânjea să stea din nou în brațele lui,să îi sărute pielea din nou,să îi simtă iar mâinile pe trupul ei.Cea mai mică atingere a lor producea o flacără devastatoare ce îi făcea să se dorească mai mult.

Într-o după-amiază ea se pomeni cu Jared pe la ora două,chiar înainte de a sosi un grup de membri ai Asociației Ornitologilor.Când ea îi aduse acest lucru la cunoștință,el se rezemă de aripa camionetei lui și înjură.

-La naiba,nu pot să te prind singură!

Nu am rămas nici măcar un minut singuri din cauza carnavalului, a păsăretului tău, a cailor mei și a băieților!

-Sâmbătă seara parcă aveam o întâlnire.

-De-abia aștept! Fir-ar să fie! Se auzi motorul unei mașini.

-Au venit.

-Un sărut mic, puștoaico. El se întinse către ea, dar mașina se apropie, iar el își retrase mâinile. Courtney se simți puțin dezamăgită. De-abia putea răbda să simtă brațele lui Jared în jurul trupului ei, să o sărute. Trecuse atâta timp de când nu mai fuseseră singuri!

În cele din urmă veni și sfârșitul de săptămână. Era 17 martie, iar vremea frumoasă de primăvară timpurie în Tennessee reflecta starea de spirit a lui Courtney. Soarele era călduț, cerul albastru, mierlele zburau prin copaci.

Ea fredona o melodie în timp ce se îmbrăca, își puse o rochie de lână, bej. Își prinse părul cu un ac în vârful capului, lăsând câteva șuvițe rebele peste urechi. Sună telefonul, iar ea răspunse cu un

„Alo!”

-Bună, puștoaico, spuse Jared. Am dat de bucluc. Fratele meu, Lonnie m-a sunat.

Au necazuri cu Teddy, băiețelul lor de șase ani, care a căzut de pe garaj.

-Îngrozitor!

-Ei, nu-i nimic grav. A căzut pe niște arbuști. Acum sunt cu toții la Urgență și nu mai au cum să-i găzduiască pe Guy în noaptea aceasta.

-E de înțeles. Adu-l pe Guy aici. Doamna Bartlett va avea grijă de amândoi, iar Ryan va fi fericit să aibă companie.

-Ești sigură?

-Foarte.

-Atunci s-a făcut. De-abia aștept. Mă simt ca un puști înainte de prima întâlnire.

-Asta să fie oare? Eu mi-am schimbat hainele de două ori.

-Oh, puștoaico! Suntem la tine în douăzeci de minute. Am făcut o rezervare la Hanul Stratford și abia mai pot aștepta să fim împreună.

-Hanul Stratford. Frumos!

-Ne vedem mai târziu, puștoaico. După ce și-au luat la revedere, ea închise și îi spuse lui Ryan că Guy avea să vină la ei. După ce termină cu îmbrăcatul,

telefonul sună din nou. De data aceasta era doamna Bartlett care îi spuse că era bolnavă și nu putea să stea cu Ryan. Courtney puse receptorul în furcă și se gândi ce frumoasă ar fi putut fi seara aceea, apoi îl ridică din nou ca să-l anunțe pe Jared. În timp ce telefonul suna, ea își dădu seama că trebuie să fi plecat deja de acasă, așa că se duse în sufragerie ca să îl aștepte. Când îl auzi pășind pe verandă,

se duse la ușă,privindu-se încă o dată în oglindă.Deschise ușa și inima îi sări din piept.Abia își dădu seama că Guy intrase în casă și îi spuse în treacăt că Ryan era în camera lui.Întreaga ei atenție era concentrată asupra lui Jared.

Era proaspăt bărbierit,iar părul lui castaniu închis era pieptănat cu grijă.Purta un costum cenușiu-închis,cămașă albă și cravată neagră și arăta atât de bine,încât ea rămase mută.După câteva clipe ea își dădu seama că îi produsese o impresie similară.Genele lui negre coborâra odată cu privirea peste sânii ei,peste șolduri, iar fiecare nerv al ei răspundea,ca și cum și-ar fi trecut degetele peste trupul ei.

-Courtney,arăți minunat.

-Mulțumesc,spuse ea încet,dorindu-și cu ardoare să-l poată atinge și totuși rămânând nemișcată.

-Unde e haina ta?

-Haina?Oh! Am vești proaste.Am încercat să te prind înainte de a pleca.Doamna Bartlett este bolnavă.

-Ei,s-au potrivit al naibii de rău!

-O să gătesc ceva.Intră și închide ușa.

-Oh,nu.Am mâncat destul acasă.O să luăm băieții cu noi.

-Sâmbătă seara la Hanul Stratford?

-Vom încerca.Ryan,Guy! Strigă el.În câteva secunde băieții veniră alergând.

-Spălați-vă pe mâini,băieți.Mergem să mâncăm în oraș.Bagă-ți cămașa în pantaloni.

-Da,domnule! Spuse Ryan.Guy îl întrebă:

-La McDonald?

-Nu,la Stratford.Guy mormăi și îl urmă pe Ryan.

-Am mâncat o dată acolo.E plictiseală mare.Courtney zâmbi.

-Văd că începem bine.Jared o atinse pe umăr.

-Așa este,spuse el sec.Nu te lăsa copleșită de aparențe.Eu mă simt nemaipomenit.Băieții se întoarseră,luându-și hainele pe ei.

-Crezi că vor lăsa doi băieți în blugi să intre în restaurant? întrebă Courtney.

-Sigur că da.Doamna în bej îi va fermeca atât de tare,încât nu va fi nici o problemă.

-Cine este „Doamna în bej „? întrebă Guy,iar Courtney începu să râdă în timp ce ieșeau din casă.

-Doamna Meade,Guy.

-Oh.Se uită la Ryan și își roti degetul într-un cerc lângă tâmplă.Se urcară cu toții în mașină,Courtney recăpătându-și pe deplin buna dispoziție.Nu o incomoda prezența băieților.Seara se promitea reușită..

În timp ce rula pe „Bulevardul” West End, Guy spuse:

-Uite un „McDonald's tată.

-Da, îl văd. Peste câteva minute Guy rosti din nou:

-Uite o pizzerie Showbiztată.

-Guy, mergem la Stratford. Bancheta din spate se cufundă în tăcere până când ajunseră la restaurant. Courtney știe de când văzu barul plin, mulțimea din foaiere, că vor mânca în altă parte. Jared vorbește cu un chelner și se întoarce.

-E sâmbătă seara, iar noi avem rezervări doar pentru două persoane, așa că vom mai avea de așteptat. Courtney și Jared se uită la băieții ce stăteau tăcuți, cu niște fețe triste. Jared o luă pe după umeri.

-Ce zici de o pizza?

-Mi-ar plăcea de minune.

-Haideți copii! La pizza!

-Uraa! Pizza! Strigă Guy, făcând câteva persoane să întoarcă capul. Courtney și Jared ieșiră repede și toți patru porniră către o pizzerie.

Din clipa în care puse piciorul în restaurant, Courtney fu asurzită de zgomot. Sala din față era plină cu jocuri video. În spate era o sală cu o scenă, pe care o formație de păpuși interpreta o melodie la modă ce acoperea orice alt sunet. Un urangutan umplut cu vată, de aproape doi metri, cânta la bas, o gorilă la tobe, iar la o trompetă colorată un crocodil, beculețele aprinzându-se și stingându-se în ritmul muzicii. În acest decor, familia stăteau la mese și mâncau pizza.

-Comandă, iar Jared le dădu băieților câteva monede să se joace la automatele video. El și Courtney se așezară, iar Jared își întinse mâna peste masă pentru a o atinge. Izbucliră amândoi în râs. Muzica îi împiedica să poarte o conversație, așa că tot ce puteau face era să se tină de mână.

-Nu este tocmai ce am plănuț, spuse tare Jared.

-E drăguț, nu mă deranjează. Nu o deranja, deoarece putea să privească ochii lui albaștri și să urmărească un zâmbet ce o făcea să suspine. Cântecele se sfârșiră, iar pentru un timp fu mai liniște. Jared se apropie de ea și îi luă fața în mâini.

-Puștoaico, am știut mereu ce vreau, fie că era vorba de o mașină, de o casă, un cal... Vocea ei se topi, iar pulsul ei se accelera.

-Courtney, vrei să... Muzica începu cu un sunet pătrunzător de trompetă.

-Ce să vreau? Strigă ea.

-Să te măriți cu mine! Rămasă fără glas, ea se întrebă dacă auzise oare bine.

-Ce ai spus? El se apropie și aproape țipă:

-Vrei să te măriți cu mine? Mai multe persoane se întoarseră către ei, dar lui Courtney nu-i păsa. Era în culmea fericirii.

Deși încă sub stare de șoc,ea știe ce voia.Jared ținea la Ryan,la Guy.Sub învelișul unui om morocănos se ascundea un suflet cald,puternic și sensibil.Avea nevoie de el și era îndrăgostită de el.Și avea senzația că și Ryan începea să-l iubească pe Jared.Când ea îl prinse de încheietura mâinii pentru a-i săruta palma,toba izbucni asurzitor.

-Da,oh,da!

-La naiba! Ce-ai spus? El privi spre scenă.

-Am spus da! Strigă ea.El râse și se ridică,trăgând-o și pe ea pentru a o săruta.Ea îi întoarse sărutul repede,apoi se așeză și roși,observând un grup de adolescenți ce râdeau între ei și îi priveau.Zgomotul păpușilor era asurzitor,dar ea nu își dădea seama.Toată atenția ei era cufundată într-o pereche de ochi albaștri,adânci.Jared îi luă din nou mâna peste masă.

-Avem de rezolvat atâtea lucruri,Jared,spuse ea...Băieții...

-Nu te aud!

-Sunt o groază de lucruri de rezolvat!

-Courtney...

-Poftim? îmi pare rău,nu te pot auzi.Către masa lor se îndreptă un cuplu,apoi o femeie blondă se opri lângă ei.Courtney făcu ochii mari când o auzi strigând:

-Jared Calhoun! El se ridică:

-Ah! Bună,Trudy,Rob.Dădu mâna cu bărbatul.

-Slavă Domnului,Jared! Trudy o privi pe Courtney.

-Courtney,ei sunt Trudy și Rob Young! Aceasta este vecina mea,Courtney Meade.Courtney se ridică deoarece era prea mult zgomot pentru a purta o conversație,stând pe scaune.

-Pari foarte surprinsă să mă vezi,spuse ea,deoarece Trudy rămăsese tot cu gura căscată.Trudy clipi,apoi privi spre Jared și îi puse mâna pe umăr.

-Păi sunt! Jared Calhoun,nu aș fi bănuț pentru nimic în lume...Clipi din nou și,deodată,Courtney se întrebă dacă nu cumva Jared îi ascundea ceva din trecutul lui.Trudy era în mod evident șocată.Curiozitatea lui Courtney fu satisfăcută când Trudy se întoarse către ea și îi strigă:

-Jared mi-a spus că vrea să te scoată în oraș,că voia să mergeți la cel mai select local din Nashville,ca să te impresioneze.Cred că eu și Rob trebuie să îi explicăm acestui domn câte ceva în legătură cu modul de a impresiona o femeie.Courtney izbucni în râs și văzu strălucirea din ochii lui Jared.

-Trudy,acesta este cel mai romantic restaurant în care am fost vreodată.

-Da?

-Cam ciudate gusturi,dar dacă asta este ceea ce...începu Rob să spună,dar Trudy

îi dădu un cot.

-Eu îl găsesc minunat,adăugă Courtney.

-Vezi,Trudy.Am știut că doamnei mele o să-i placă,spuse Jared.

„Doamnei mele „,Courtney zâmbi,iar Jared îi luă mâna.

-Cred că voi sunteți făcuți unul pentru celălalt! Strigă Trudy.

-Și eu cred! Răspunse Jared tot cu un strigăt.Tocmai am cerut-o în căsătorie.

-Ce-ai făcut? Aici,în localul acesta? Trudy o privi pe Courtney.Draga mea,mai gândește-te.Nu spune „Nu „de la bun început.Lucrez cu el de cinci ani.Are un stil! Știam că nu îi place viața mondenă,dar asta...Rob și cu mine am venit să-l luăm pe nepotul nostru.De-abia aștept să plecăm de aici.

-M-am gândit...și am spus „Da „,strigă Courtney.Trudy îl privi fix pe Jared:

-Felicități! Nu-i de mirare că nu mi-a reușit niciun aranjament.Nu știam ce gusturi ai de fapt.Ea își flutură mâna în direcția scenei.Jared zâmbi și strânse mâna lui Courtney.

-Toate cele bune! Strigă Rob.Trudy,îmi plesnește capul și iar l-am pierdut pe Terry.

-Stai numai puțin,Rob.Când este cununia? Courtney și Jared se uitară neștiutori unul la celălalt.Jared spuse:

-Curând.

-Ei,asta le întrece pe toate! Mă bucur să aflu o veste ca asta.E un tip foarte de treabă.Să nu-i iei în seamă înjurăturile.Courtney zâmbi:

-Așa voi face.

-Bine,copii.La revedere! Sper să vă mai vedem în curând.Jared o strânse în brațe.Courtney se înroși și se desprinse din îmbrățișare.

-Te rog,nu în fața copiilor! Mă simt jenată.El băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuță de catifea.Se îndreptă spre ea și îi luă mâna.Ea îl privi cu răsuflarea tăiată,în timp ce el deschise cutiuța.Îi scoase verigheta de pe deget.În locul ei îi puse un inel cu un diamant strălucitor.De data aceasta îl îmbrățișă.

-Hai să le spunem băieților,strigă el.

-Crezi că e bine?

-Nu te aud! Hai să le spunem.După ce se depărtară de scenă,putură vorbi normal.

-Poate că ar trebui să punem la punct toate problemele și abia apoi să le spunem,sugeră Courtney.

-Nu mai pot să țin secret! O să se conformeze.

-Poate că nu la asta.

-Vor trebui să o facă.Dragostea ce ne-o purtăm îi va copleși.

Ea îi putu citi fericirea în ochi și aproape simți cum o ard flăcările din privirea lui.

-Câtă înțelepciune! Spuse ea,iar el izbucni în râs.Plecară împreună să își caute fiii.

În camera video zgomotul era mai redus cu un decibel,dar țiuitul navelor spațiale,al monștrilor și rachetelor împiedicau o conversație normală.

Jared îl luă pe Guy într-un colț,iar Courtney îi spuse lui Ryan să vină afară cu ea o clipă.Își luară hainele pe ei și ieșiră.Parcarea era luminată cu neane roșii.Courtney se așeză pe un buștean în fața unui strat gol pentru flori.

-Ryan,vreau să vorbesc cu tine.

-Da,doamnă.

-Îți place domnul Calhoun?

-Da.

-Vreau să spun,chiar îți place de el?

-Da,doamnă.Nu e chiar așa de înfricoșător când nu se înfurie.

-S-a supărat vreodată pe tine?

-Nu.S-a supărat pe Guy,zilele trecute,când m-a îmbrâncit.

-N-am știut asta.

-L-a spus doar să înceteze.Nu s-a întâmplat nimic.

-Ție ce ți-a spus?

-Nimic,doar ceva la modul „nu le mai înghiți”,sau cam așa ceva.Nu am înțeles mare lucru.

-Ryan,domnul Calhoun m-a cerut în căsătorie.

-Măiculiță!Ryan făcu ochii mari.Ea voia să-l ia în brațe,dar așteptă să vadă cum va reacționa.

-Și o să te măriți cu el?

-Mi-ar plăcea,dar asta va schimba și viața ta.

-Măi,măi! Voi locui împreună cu Guy.

-E bine sau e rău pentru tine?

-Pesemne că uneori va fi bine,alteori mai rău.

-Oh,Ryan,vreau să fii fericit! îl îmbrățișă strâns.

-Hei,mamă!Ea îi dădu drumul,iar el o întrebă:

-Unde vom locui? Courtney clipi din ochi și își dori să fi fost mai convingătoare când i-a spus lui Jared să aștepte până când vor fi pus toate la punct.

-Nu știu,spuse ea.Va trebui să punem la punct câteva detalii.Principalul e,vrei să mă mărit cu el? Ea își ținu respirația cât timp el se gândi.

-Da,s-ar putea să iasă bine.Îl iubești,mamă?

-Da,scumpule.

-Atunci cred că e foarte bine.Tot timpul mi-ai spus că dragostea contează.Voi avea camera mea,nu-i așa?

-Desigur! Îți promit! El păru liniștit.

-Guy e de treabă,dar nu vreau să se amestece în toate lucrurile mele.O să ne părăsim casa?

-Nu știu.Va trebui să luăm o groază de hotărâri.Ea se gândi la casa lui Jared,la berea și ardeii lui și își dădu seama că un munte de decizii stătea în fața lor.

-Păi,mai bine am locui în casa noastră.Guy niciodată nu-și găsește lucrurile.

-Știu.Și eu aș prefera.Uite ce inel am,Ryan.Degetele lui micuțe,subțiri,întoarseră diamantul,iar ea privi curcubeul reflectat de fațetele lui.

-Este frumos,mamă.El băgă mâna în buzunar.

-Uite ce am câștigat la Pac-Man!El ținea în mână o monedă argintie cu care mai putea juca un alt joc electronic.Courtney zâmbi:

-Mergem înăuntru?

-Da,mamă.Guy o să mă învețe să joc „Frogger „.Peste o oră,băieții fură forțați să se desprindă de jocuri și porniră spre casă în tăcere.Când Jared ieși de pe autostradă și coti pe o străduță murdară,Courtney se uită în spate la cei doi copii adormiți.

-Cred că va trebui să vorbim cât mai repede,spuse ea.

-Cum vrei tu.Aș vrea să fii a mea chiar acum.Ea se înfioră și îi puse mâna pe genunchi,simțind osatura sub pantalonii de lână.Răsuflarea îi deveni tot mai greoaie.

-Ce te frământă,puștoaico?

-Câteva lucruri.Genunchiul tău.Casele noastre.

-Courtney,nu te îngrijora.

-Casa aceea a fost locuită de familia mea din totdeauna.

-Nu trebuie să renunți la ea..

-Vrei să spui că o să vă mutați la noi?

-Ei,nu la asta m-am referit.Ține-o pentru Ryan sau pentru...

-Sau pentru cine? El o coti spre aleea ce ducea la casa ei,apoi opri mașina,lăsând motorul să meargă.Aruncă o privire în spate,la cei doi băieți ce dormeau,îi atinse urechea și îi șopti:

-Sau pentru cel mai mic copil al tău.Courtney dacă vrei un copil,de data aceasta soțul tău o să-l adore.Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și își înălță buzele.Când se desprinseră,el suspină.

-Ce seară.Îmi făcusem atâtea planuri...Trase frâna și continuă drumul.

-Jared,nu sunt sigură că voi putea locui la voi.Este atât de întunecată,plină de lemne,de scule și de ardei.

-Știam eu! Uite așa se duce viața mea de râpă!Ea rămase descumpănită,apoi îi auzi râzând și îi atinse obrazul cu dosul palmei lui.

-Iartă-mă,puștoaico,nu mă pot stăpâni să nu te tachinez.Vom rearanja casa mea, dar aș prefera orice în afară de roz.

-Nu trebuie să fie neapărat roz,ci luminoasă și plăcută.

-Mâine aduc niște vopsea.Ce preferi?

-Ceva vesel.

-Roșu?

-Oh,nu! Poate galben.Își imaginează un gălbui-deschis,apoi îl privi și uită de case și culori.Chipul lui radia un fel de lumină și ea dorea să-l atingă.

-Ce dată să stabilim? întrebă el.Hai s-o facem repede.

-Gândește-te la câte avem de făcut! Vopsit,de mutat mobila.Trebuie să le lăsăm copiilor puțin timp.

-Sigur.El încetini și opri mașina lângă ușa din spate.

-Îl duc pe Ryan înăuntru.

-Poate merge și singur.

-Nu,îl duc eu.Du-te și pregătește-i patul.Ea se grăbi și trase cuvertura de pe patul lui Ryan.Părea atât de natural ca Jared să poarte în brațe un copil adormit.Îl dezbrăcără amândoi,apoi îl înveliră și ieșiră în vârful picioarelor.

-Mai bine du-te.Se răcește motorul mașinii.

-Știu.O trase spre el.Nu-mi vine să cred că sunt atât de norocos,puștoaico.

-Mai sunt destule lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt.La ce biserică te duci?

-Metodistă.

-Vezi? Eu sunt prezbiteriană.

-Așa că și eu voi merge la biserica prezbiteriană.Folosesc aceeași carte.

-Așa,pur și simplu? Vocea lui deveni puțin aspră și se apropie de ea.

-Chiar așa,puștoaico.Tu ai sărit peste gard direct în viața mea,pentru totdeauna. Te vreau,Courtney.Nu pentru o aventură trecătoare.Vreau ceva permanent. Ea stătea pe vârfurile picioarelor,cu ochii închiși.Își uită întrebările,în timp ce el o sărută,iar ea își plimbă degetele pe pieptul lui,până la talie,apoi coborî pe coapsele puternice.Era minunat: cuvintele lui îi promiteau fericire. Ea se agăță de el,dorind să rămână,dar se despărțiră în cele din urmă,cu greu,iar ea ascultă zgomotul mașinii lui până când se pierdu în noapte.

Duminică după-amiază, Jared veni să-i ia la o partidă de călărie. Mai târziu făcură un picnic pe terenul rezervației, apoi se întoarseră la el acasă, pentru că venise timpul ca băieții să se culce.

Luni dimineața, Courtney auzi camioneta intrând la ea în curte și ieși pentru a-l întâmpina pe Jared. El coborî. Picioarul era mai bine, gândi ea, deoarece el pășea spre ea apăsător, impunător. Blugii i se mulau pe picioarele musculoase, cămașa cu mâneci scurte îi acoperea pieptul larg, iar ochii lui îi tăiară respirația când îi ieși înaintea. Fără niciun cuvânt, el o trase spre el și o sărută atât de înflăcărat, încât ea își dori mai mult. Mult mai mult. În cele din urmă el își ridică capul.

-Bună dimineața!

-'neața! Șopti ea, vrăjită.

-Ești singură, puștoaico, sau aștepti vreun grup?

-Ai ghicit. Vin niște membri ai Asociației Audubon. El mormăi:

-Mi-aș dori să rămânem singuri. Trebuie să mă programez?

-Poate.

-Courtney, am adus vopsea pentru casă. Haide să o vezi. O luă pe după umeri și o conduse spre camionetă.

-Știi, cred că o, să-mi fie cam greu să-i vorbesc lui Guy despre căsătoria noastră, spuse ea.

-Nu-mi place s-o recunosc, dar uneori mi-e mai ușor să vorbesc cu Ryan decât cu propriul meu fiu. L-ai crescut foarte bine. Ea fu copleșită de complimentul lui Jared.

-Mulțumesc. Cu Ryan se poate vorbi ușor, dar eu cred că sunt doar personalități diferite. Și am fost doar noi doi de când era un bebeluș. De aceea sunt unele momente când se poartă ca un om mare, dar alteori e din nou un băiețel.

În timp ce vorbea, simțea coapsa lui Jared lipită de a sa, brațul său cald pe după umerii ei. Trecuse atâta timp de la acea noapte de dragoste...

Când se opriră, ea văzu că tot portbagajul camionetei era plin cu cutii de vopsea.

-Spuneai că vrei ceva luminos și vesel, spuse el, punând o cutie pe pământ și încercând să o deschidă.

-Ei, ce zici? Ea privi vopseaua groasă, galbenă și nu știu ce să spună. El era foarte mulțumit. Vopseaua avea o tentă ce-ți inspira optimismul. Foarte luminoasă, iar ea se gândi că pe perete va fi și mai luminoasă.

-Nu-ți place. Părea atât de dezamăgit, încât ea nu rezistă. Zâmbi.

-E foarte potrivită.

-Vorbești serios?

-Da.

-O să te muți în casa mea? Oftă.Înainte ca să-i răspundă,el spuse:

-Uite ce e,puștoaico.Hai să încercăm la mine în casă.O vom păstra pe a ta și dacă nu îți va place la mine,ne vom muta la tine.Aici,acolo,de fapt nu contează chiar atât de mult.Vreau să păstrezi casa și rezervația.El se apropie de ea chiar când o mașină,cu membrii Audubon,sosea.Jared mormăi:

-Cred că o fac într-adins.Ea zâmbi:

-Nu.Acum este o perioadă bună ca să privești păsările.E primăvară.Și nu aveam de unde să știu că voi fi ocupată cu altceva,așa că mi-am programat o groază de vizitatori.Nu voi mai face asta pe viitor.

-Vreau să te iau în brațe.Inima începu să-i bată puternic.

-S-ar putea să ieșim.

-O să te prind eu.Puștoaico,ce zici de 7 aprilie?

-E devreme,spuse ea.

-Mie mi-ar conveni și mâine.

-E bine pe 7 aprilie.

-Atunci,mai bine m-aș apuca mai repede de vopsit.

-Bună dimineața,doamnă Meade,spuse cineva.

Jared astupă cutia de vopsea și o puse în camionetă,spunând:

-Ne vedem mai târziu.O să vin să vă iau la mine să mâncăm niște hamburgeri.în regulă?

-Sigur.La revedere,Jared.

O săptămână mai târziu ea prăjea niște pui în bucătărie,în timp ce Ryan își făcea temele.

-Ryan,spuse ea,o să ne mutăm în casa domnului Calhoun,iar tu vei avea camera ta.

-Dar asta a fost casa bunicii.

-O s-o păstrăm și,într-o zi,va fi a noastră.Dacă nu ne va plăcea în casa domnului Calhoun,ne vom muta cu toții aici.

-Hai,dar asta-i grozav! Vom avea două case!Ea puse capacul pe tigaie,apoi se așeză lângă Ryan.

-Vreau să-ți spun ceva,Ryan.Știu că domnul Calhoun înjură cam mult,dar tu nu trebuie să faci ca el.

-Oh,mi-a spus deja.

-Ți-a spus?

-Da. El întoarse o pagină din caiet.

-Mi-a spus o groază de chestii,că ție nu îți plac înjurăturile,că el nu ar trebui să mai folosească asemenea cuvinte,că eu și Guy nu trebuie să vorbim așa,pentru

că sunt cuvinte jignitoare...

-Jignitoare.Asta înseamnă că jignesc,iar mie nu îmi plac.

-Da.Și mi-a mai spus că o să se supere rău pe mine,dacă o să le folosesc și că o să se conformeze și va spune „Măi să fie! „și „Fir-aș al naibii!” Cum spui tu.Ryan își roti ochii.Eu nu cred însă că se străduiește prea tare.Ar fi trebuit să îl auzi cum a înjurat când un cal a călcat pe pălăria lui.

-Oh,Ryan.Nu ai voie să repeți acele cuvinte.Știi că nu sunt de acord.

-Nu te îngrijora,mamă.Nu mă vei auzi,spunându-le.

-Guy nu vorbește prea mult despre cununie.

-Cred că îi e frică să nu își piardă tatăl.

-Să îl piardă? Ryan își puse jos creionul și o privi încruntat,iar ea fu surprinsă să vadă o undă de îngrijorare în ochii lui.Ea îi întinse brațele și Ryan se aruncă spre ea.

-Dacă îl iubești pe domnul Calhoun,mamă,pe mine o să mă mai iubești?

-Oh,Ryan! Bineînțeles că te voi iubi! Dacă tu îl iubești pe Ebenezer,asta nu înseamnă că pe mine nu mă mai poți iubi.Iubirea nu este ceva limitat, porționat,cum ar fi apa,iar fiecare om poate iubi foarte mult.Te voi iubi ca și până acum,iar de acum înainte te va iubi și domnul Calhoun.El se retrase și roși,așezându-se din nou:

-Nu cred că Guy mă va iubi.Ea râse.

-Vă veți înțelege.

-Vom fi frați?

-Frați vitregi.

-Așa mai merge.

-Cum e cu vopsitul? întrebă ea,ridicându-se pentru a se uita la mâncare.N-am trecut pe acolo săptămâna aceasta.

-E galben,mamă.Vreau să zic galben-galben,ca haina mea de ploaie cea veche.Copiii îl pot vedea din autobuzul școlii,printre copacii de pe șosea.E aproape la fel de galben ca și autobuzul.Copiii l-au întrebat pe Guy dacă locuiești într-un autobuz.

-Scumpule,domnul Calhoun își dă toată silința,așa că nu e frumos să îl descurajăm.

-Știu.I-am spus că e nemaipomenit,dar e prea galben.El poartă ochelari de soare tot timpul,așa că poate nu-și dă seama.

-Ei,o să ne purtăm frumos cu el,spuse ea,întorcându-se spre puiul rumenit,cu gândul la Jared.

Seara următoare, Jared veni să îi ia la cină. În timp ce Ryan și Guy se jucau pe bancheta din spate a Fordului Ledan, cu două cuburi Rubik, Courtney se uita pe geam cu o curiozitate crescândă, pe măsură ce vedea pete de galben printre copaci. Băieții lăsară cuburile și o priviră cum reacționează.

-Aproape am ajuns, spuse Guy. Eu și tata am vopsit în fiecare zi.

-Îmi ești de mare ajutor Guy, spuse Jared. Și de-abia suntem la jumătatea drumului. Așteaptă să o vedem toată, puștoaico. Cred că o să fii mulțumită. E veselă și luminoasă.

-Ar trebui să-i împrumuți ochelarii de soare, sugeră Ryan.

-De ce?

-Îi dă o nuanță aparte. Horace Wakefield a scris despre ea în reportajul despre artă, iar domnișoara Crighton vrea să vină să o vadă.

-Ei, nu e ceva neobișnuit, spuse Jared. Doar o casă galbenă și veselă.

-Luminoasă și veselă, spuse Ryan. Pregătește-te, mamă. Luară o curbă și ea putu să vadă casa galbenă a lui Jared Calhoun și aproape că suferi un șoc. Casa orbitoare strălucea în razele soarelui de după-amiază târzie. Ea o privi îndelung, dându-și seama că reprezenta efortul lui Jared de a-i fi pe plac. Ea îl privi, făcându-i din ochi, în timp ce băieții o urmăreau. Ryan chicoti:

-Ce părere aveți, doamnă Meade?

-Da, ce zici, puștoaico?

-Este atât de veselă! Nu se putu uita la Ryan.

-Ryan nu îți place? îl întrebă Jared.

-Da, domnule! Mi se pare grozavă. Mi-a plăcut ideea lui Guy să desenăm și niște buline.

-Oh, nu! Își recăpătă Courtney glasul. Nu, e bine așa.

-Ești sigură? O întrebă Jared.

-Sunt sigură, spuse ea cu prudență. Jared parcă mașina, îi deschise portiera și o conduse în casă. Sufrageria era vopsită în alb, schimbându-se complet. Era luminoasă și ordonată. Cărțile fuseseră aranjate în biblioteca din stejar maroniu. Sculele, revistele, lemnele și undițele dispăruseră toate.

-E plăcut, spuse ea copleșită la gândul că el muncise atât doar ca să o facă pe ea fericită.

-Mâine vom muta mobila. O să terminăm când ne vom întoarce din luna de miere.

-Luna de... Sărutul lui o întrerupse. O depărtă și îi spuse:

-Acum, mai e ceva. O luă de mână și o duse până la bucătărie pentru a-i arăta dulapul. Ea privi îndelung sortimentele de alimente. El deschise apoi frigiderul.

Rafturile erau pline cu tot felul de produse.În spate ea văzu două sticle cu bere și un borcan cu ardei,dar mai erau și borcane cu maioneză,muștar,cu murături,niște frunze de lăptucă,sticle cu lapte,cam ce avea și ea pe acasă.

-Vezi,am lapte și suc de portocale și tot felul de mâncăruri ciudate.Ea râse:

-Mâncăruri ciudate! Tu poți să îți păstrezi berea și ardeii,dar cred că Guy ar trebui să bea și altceva în afară de apă minerală.

-De data asta ai dreptate,puștoaico.Ea se întoarse spre el,însă gândurile îi zburară când văzu sclipirea senzuală a ochilor lui albaștri.

-Încă o săptămână,Courtney și vei fi a mea pentru totdeauna...Ea își trecu degetele prin părul lui.

-Casa e cam galbenă,nu-i așa? Spuse el.Mi-am dat seama din aluziile subtile ale lui Ryan.O să le spun zugravilor să o refacă când ne vom întoarce.

-Nu.Ea îl privi în ochi și spuse cu hotărâre: Nu,îmi place.Casa aceasta de un galben-intens nu ar putea aparține niciodată unei persoane distante și reci ca un țurture de gheață...

-Cei mai fierbinte țurture din partea aceasta a Polului,spuse el cu o voce adâncă.

-îmi place galbenul-aprins.Poți să îl lași pe Guy să picteze buline roz dacă vrea.

Râzând,el o îmbrățișă și o sărută,dar fură întrerupți de băieți.

-Ce avem la cină,tată? întrebă Guy.

-Imediat.O să vă chemăm noi.Ei dispărură pe ușa din spate,iar Jared se depărtă de Courtney și scoase o friptură din cuptor.

-Cu ce pot să te ajut? întrebă ea.

-Totul e gata.Stai jos.

-Am vorbit cu Ryan ieri.Mi-a spus că lui Guy îi e teamă să nu te piardă.

Jared se opri,apoi puse friptura aburindă pe aragaz.

-Să mă piardă! Ce prostie! Am vorbit cu el și totul părea să fie în ordine.

-Oare chiar așa să fie?

-Ei,uneori e cam supărat,dar îi va trece după ce ne vom căsători.Îi va face bine să te aibă aproape.

-Sper,spuse ea,privindu-i pe copii pe fereastră și rugându-se ca Jared să aibă dreptate.În Tennessee era primăvară.Vremea era minunată.În grădina verde înfloreau Forsythia galbene,lalele roșii și narcise galbene.Cerul era albastru și soarele încălzea aerul.Ce nu prea era în regulă era stomacul lui Courtney.Încerca să nu dea atenție crampelor ce o chinuiau în timp ce se pieptăna,prinzându-și părul în vârful capului.Își puse o rochie dreaptă,de mătase bleu-pal,cu mâneci scurte.La gât purta colierul de perle pe care îl primise seara trecută de la Jared și își prinse orhideea albă pe care o avea tot de la Jared.Era nervoasă.Pentru a mia

oară se întrebă dacă Guy și Ryan se vor înțelege bine cât timp ei doi vor fi în luna de miere. Doamna Bartlett urma să stea cu băieții. Era acum în sufragerie pentru a primi ultimele instrucțiuni, iar Georgia, cea mai bună prietenă a lui Courtney, stătea la fereastră și fuma.

-Jared este atât de drăguț, Courtney, spuse doamna Bartlett, ștergându-și ochelarii. Aș fi vrut ca părinții și bunica ta să fie aici. Ar fi fost fericiți să te vadă măritată cu un asemenea tânăr chipeș. Descrierea o copleşii. Courtney nu se gândise niciodată la Jared ca fiind un „tânăr chipeș”.

-Mulțumesc, doamnă Bartlett. Courtney își privi ceasul.

-A sosit timpul. Nu îl văzuse pe Jared în ziua aceea. Nu știa unde vor pleca în luna de miere, dar bănuia că Ryan și Georgia știau. Se uită la Georgia care se întinse la geam, buclele roșcate aruncând reflexe roșiatice în lumina soarelui.

-Îl văd pe mire. E nemaipomenit. Aș schimba bucuroasă locul cu tine, Courtney. E foarte masculin...și foarte sexy. Courtney zâmbi:

-Da, este. Sper că Ryan e fericit.

-Ryan? El este copil. Copiii se adaptează la orice. Georgia își privi ceasul. E timpul să plecați. În curând vei fi doamna Calhoun. Se ridică și își netezi rochia crem.

-Îți doresc să fii cea mai fericită femeie din lume. Cred că vei fi, alături de Jared.

-Mulțumesc. Courtney deschise ușa și păși în holul lung cât toată casa. În față stătea reverendul Thompson de la biserica Prezbiteriană, alături de Jared și frații acestuia. Inima îi sări din piept când îl văzu pe Jared. Îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă albă era atât de frumos! I se uscă gura și uită de ceilalți, uită de ce se întâmpla. Ea îl privi în ochi, de la celălalt capăt al holului și totul dispăru în jurul lor. Dacă ei și-ar fi întins brațele, ea i s-ar fi aruncat de gât în aceeași clipă. Se simți atrasă de el, tânjind să îl atingă, să fie lângă el.

-Courtney! Spuse Georgia.

-Oh, îmi pare rău. Georgia zâmbi:

-Te înțeleg. E nemaipomenit! Ea se îndreptă încet spre Jared, iar el îi luă brațul.

-Bună, puștoaico. Ea simți un val de căldură prin trup și aproape pluti la brațul lui în camera de zi. Jared îi trimisese flori dimineață. Garoafe albe și roz erau așezate în ambele părți ale șemineului, unde avea să aibă loc ceremonia. Ferestrele erau deschise, lăsând să intre aerul proaspăt de afară. Erau de față rudele lui Jared și prietenii ei. Reverendul Thompson aștepta.

-Unde sunt băieții? întrebă ea deodată.

CAPITOLUL 11

Reverendul Thompson zâmbi, deschizând gura, dar înainte de a vorbi se auziră voci de pe verandă.

-Nenorocitele!

-Lasă-mă în pace Guy Calhoun!

-Oh, nu! Oftă Courtney.

-Lasă-mă în pace! Să nu te apropii de lucrurile mele!

-Tu te-ai amestecat în lucrurile mele! Dă-mi înapoi modelul!

-Și eu am lucrat la el, așa că tai-o!

-Nu ai voie să intri în camera mea!

-Nu ai voie să intri în casa mea!

-La naiba! izbucni Jared și se uită pe fereastră. O secundă, domnule pastor.

-Nici nu o să intru! Spuse Ryan.

-Pe dracu'! Mama ta l-a alergat pe tata și l-a forțat s-o ia de nevastă!

-Oh, nu! Courtney se întoarse cu fața spre ușă. Jared se îndrepta deja spre ea, iar doamna Bartlett stătea la fereastră.

-Ryan! Strigă ea. Încetați, vă rog, băieți!

-Credeam că sunt lângă mine! Exclamă Sandra Calhoun, cumnata lui Jared.

Courtney se repezi afară după Jared. Băieții se tăvăleau pe verandă, bătându-se, apoi se prăbușiră peste un strat de narcise, strivindu-le. Ryan îl imobiliză pe Guy, apucându-i umerii și trântindu-l cu capul în noroi. Amândoi își strigau tot felul de insulte, iar Courtney îl auzi pe Ryan urlând:

-Retrage-ți cuvintele, Guy! în timp ce Guy zbiera:

-La naiba! Nu o să mai călărești niciodată pe calul meu! Jared sări de pe verandă și îi despărți:

-Guy! Se auzi vocea lui ca un tunet și toată lumea îngheță. Courtney își ținu respirația, temându-se pentru o clipă că Jared îl va lovi pe Guy. Băieții erau murdari și loviți. Nasul lui Guy sângera și avea buza spartă, iar Ryan sângera din nas și avea obrazul julit. Jared înjură:

-La naiba, Guy! Guy începu să tremure de frică și își acoperi fața cu mâinile, suspinând. Courtney simți compasiune pentru amândoi, dar fu mult mai îngrijorată de soarta lui Ryan, care plângea la fel de tare ca și Guy. Porni spre el.

-Courtney, îi spuse Georgia din spate, ținând-o de braț. Ea se întoarse:

-Georgia, te rog. Va trebui să așteptăm puțin. Spune-i reverendului Thompson.

-Nu, Courtney, așteaptă un minut, începu Jared, dar ea îl întrerupse:

-Trebuie să lămurim treaba asta. Dacă mai privea mult cele două fețișoare însângerate, simțea că o să leșine.

-Poate că am cam grăbit lucrurile.

-Nu,puștoaico,nu din cauza mea-ci a fiului meu.E doar un copil.

-Ryan,vreau să-ți vorbesc,spuse ea.Du-te în camera ta.El plecă hohotind de plâns.

-Fiul tău are nevoie de tine,iar al meu are nevoie de mine,adăugă ea spre Jared.

Se duse în casă.Îl auzi pe Guy implorând:

-Tată...Ea trecu pe lângă musafirii înmărmuriți și urcă în camera lui Ryan,cu buzele strânse.Ryan stătea întins pe pat,plângând,iar ea îl luă de mână.

-Hai să-ți curăț fața.

-Îl urăsc!

-Ryan!

-Așa e! Vă mai căsătoriți?

-Nu acum,răspunse ea și se gândi la ce îi spusese Georgiei.În acel moment era prea șocată și nu-și mai aminti decât că Georgia o ținuse de braț,iar ea își spusese ceva despre reverendul Thompson.

-Îl urăsc pe Guy Calhoun.

-Ba nu.Ea se duse la baie,înmuie o cârpă în apă rece,se întoarse la Ryan și îngenunche în fața lui.

-Din februarie tu și Guy ați fost mereu împreună.Asta nu e ură.

-Mă doare nasul.Pun pariu că și pe el îl doare.

-Nu încetezi? Ar fi vrut și ea să plângă.Îi șterse fața ușor.Ryan izbucni:

-E un nenorocit!

-Șșșt,ajunge! Știi că nu îmi plac bătăile.Nu ați rezolvat nimic cu asta,nu-i așa?

-Hmmm.

-Nu-i așa,Ryan?

-Ba da,mamă,dar el a spus niște lucruri urâte.Și a intrat în cameră și mi-a luat modelul.

-Există un alt mod de a rezolva problemele,fără să folosiți pumnii și ar trebui să înveți cum.Ea îi tamponă obrazul și se întrebă dacă și Jared purta aceeași discuție cu Guy.În timp ce ea îi ștergea fața,auzi voci,glasul lui Jared și ciocănituri în ușă.

-Puștoaico...

-Numai puțin,Ryan,vin imediat.Ea deschise ușa și dădu cu ochii de Jared.Își scosese haina,își suflecăse mânecile și își lărgise cravata.Pieptul lui arăta ca un ghem de mușchi.Voia să i se arunce în brațe.Se gândi la băieți și rosti:

-Cred că ne-am cam grăbit.

-Sunt copii.S-au cam ciondănit astăzi,dar nu înseamnă că va deveni un obicei.

Îl duc pe Guy acasă să-l spăl.Ceilalți au plecat.Nu trebuia să fie așa,se gândi ea.Ar fi trebuit să fie căsătoriți acum.Ea încuviință din cap,temându-se că vocea o va trăda.Jared avea sprâncenele încruntate și arăta la fel de rău cum se simțea ea.

-Plecăm.Te sun mai târziu,spuse el.

-Bine.Îl privi plecând și își dori să mai rămână.Jared...El se întoarse.Ochii lui se îngustară,iar vorbele ei se topiră.El trebuia să stea de vorbă cu Guy.

Reverendul,rudele lui Jared,prietenii ei,toată lumea plecase.Ea zise:

-Voi fi aici.

-Bine,puștoaico.Își înălță capul și se duse din nou la Ryan.

-Mamă,nasul încă îmi sângerează,iar ochiul mă doare rău.

-Ryan,e îngrozitor.Data viitoare gândește-te înainte să lovești pe cineva.

-Nu vă mai căsătoriți din cauza mea.

-Nu ești doar tu de vină.Sper că tu și Guy ați învățat ceva.Folosiți-vă capetele,în loc de mâini.

-Bine,mamă.îmi pare rău.

-Oh,Ryan.Mai vorbiră câteva minute.Ea curăță cum putu mai bine rănile lui Ryan.În sufletul ei devenea tot mai neliniștită că Jared nu o mai suna.

Oare făcuseră o greșeală? Știa că nu.Îl iubea pe Jared Calhoun,erau făcuți unul pentru celălalt,erau buni cu băieții și cu ei înșiși.Se duse în camera ei și privi pe fereastră.Oare ce era de făcut? Se descurca oare Jared cu Guy? își plimbă degetele de-a lungul pervazului privind o mierlă ce țopăia printr-un strat de flori.Se înseră și,cu cât trecea timpul,cu atât ea devenea mai sigură de faptul că vor putea să rezolve toate problemele,că îl iubea pe Jared și că dorea să fie alături de el.Brusc,se ridică.Nu putea să stea și să aștepte un telefon de la Jared Calhoun!Se schimbă în blugi,își prinse părul și îl strigă pe Ryan.Nu primi niciun răspuns și intră în camera lui.Costumul lui era întins pe pat,iar ea își închipui că s-a schimbat și a ieșit pe afară.Deschise ușa din spate,strigând:

-Ryan!Nu-i răspunse nimeni.Undeva,departe,auzi țipătul unei păsări.Se întrebă dacă nu se dusesese cumva la Calhouni.Îi lăsă un bilet,în caz că s-ar fi întors,se urcă în jeep și porni spre Jared.În timp ce se apropia,Jared ieși din casă și inima îi săltă de bucurie în clipa în care îl văzu.Se îndreptă repede,către ea.Pe frunte îi cădeau bucle castanii.Purta încă pantalonii negri și cămașa albă și arăta mai atrăgător ca niciodată.Când ajunse la jeep-ul ei,o luă în brațe și o legănă,aproape strivind-o.Ea își încolăci brațele în jurul lui.

-Courtney o să ne rezolvăm problemele împreună.

-Îmi pare rău că am fost atât de supărată.

Se priviră în ochi și izbucniră în râs. După atâtea ore, erau din nou fericiți.

-Vom încerca și mâine. Am discutat cu Guy. Îi pare foarte rău, dar asta nu ne ajută cu nimic acum. Ar trebui să discutăm toți patru despre bătaie. Ea îi atinse gâtul, urcându-și degetele spre obraz.

-Jared, Ryan este aici?

-Nu. Nu l-am văzut.

-Nu-l găsesc. Se încruntă. M-am gândit că ar putea fi aici.

-Și eu l-am căutat pe Guy. L-am lăsat singur o vreme și când m-am întors, plecase pe afară. De aceea nu te-am sunat. Când ți-am telefonat, plecaseși deja, dar nu aveam cum să știu asta. Ea îi citi în privire agonia în care era, tot gândindu-se la ea.

-Haide, puștoaico. O să-i căutăm împreună. O luă de mijloc și se îndreptară spre grajd unde el își controlează caii.

-Caii sunt bine. Hai înapoi în casă. În timp ce mergeau, pietrișul scârțâia sub tălpile lor.

-Puștoaico, aceasta ar fi trebuit să fie noaptea nunții noastre, spuse Jared cu o voce senzuală ce îi umplu trupul cu un val de căldură. Se înfioră, în timp ce mergea în fața lui, spre bucătărie. Casa era tăcută. Se auziră deodată niște gheare zgâriind podeaua și din bucătărie apărură Amiral. Jared îl mângâie pe cap și aprinse lumina.

-Stai jos, spuse el. Mă duc în camera lui Guy. Jared își ridică vocea:

-Guy!

-Jared, unde am fi fost noi în noaptea asta?

El o privi fix, iar ea simți cum roșește. Jared rosti pe o voce scăzută:

-În pat. Ea nu-și putea recăpăta suflarea, dar ei se întoarse, iar vraja se rupse. În timp ce ieșea din cameră, ea îl întrebă:

-Știi ce-am vrut să spun. Unde am fi mers?

-Vom pleca acolo mâine noapte. Așteaptă și vei vedea. Ieși și peste câteva minute ea îl auzi înjurând. Se întoarse cu o hârtie în mână și o expresie îngrijorată pe chip.

-La naiba, nici o nenorocire nu vine singură! îi aruncă o privire furioasă.

-I-ai spus lui Ryan că nu te mai măriți cu mine? Ea se foi pe scaun.

-Păi eram supărată, dar am vrut să spun că nu acum, nu astăzi.

-De ce?

-Și eu i-am spus același lucru lui Guy!

-Da?

-Da, puștoaico. El roși. Mii de draci! Și eu am vrut să spun că nu astăzi!

Vreau să mă însor cu tine.Nu pot trăi fără tine.

-Mulțumesc,dar ce are asta de-a face cu băieții?

-Păi acum puștoaico,vei învăța o lecție despre bărbați.Ai crezut că se urăsc și că nu se pot înțelege? Ei bine,citește asta!Ea luă hârtia și citi cu voce tare: „*Tată, Ryan și cu mine vă împiedicăm pe tine și pe doamna Meade să vă căsătoriți.Nu am vrut să facem asta,așa că o să plecăm.Nu vă îngrijorați,pentru că suntem,în siguranță.Ne vom întoarce acasă când veți fi căsătoriți.Guy* „

„*Dragă mamă,*

Plec și eu.Vreau ca tu și domnul Calhoun să vă căsătoriți.Te iubesc,Ryan.”

-Oh,Dumnezeule!

-Știam eu că va trebui să-mi astup urechile,șopti Jared.

-Ce să facem? E noapte.Unde ar putea fi? El își trecu degetele prin păr.

-Au spus că se vor întoarce după ce vom fi căsătoriți,așa că nu au cum să fie prea departe,altfel nu ar avea cum să știe dacă ne-am căsătorit sau nu.El tăcu o clipă.Dacă se vor întoarce după ce vom fi căsătoriți,cel mai simplu lucru pe care îl putem face este să ne căsătorim.

-Fără nimeni din familie?

-Te deranjează?

-Mi-ar fi plăcut ca Ryan să fie de față.

-O să-l sun pe reverendul Thompson.Tu du-te acasă și schimbă-te.Când îl vor vedea pe pastor venind,o să apară ei.

-Uite cum ne lăsăm manevrați de niște copii.Jared zâmbi:

-Nu mă deranjează.Pe lângă asta,nu pot să tot schimb rezervările și zborurile.

După-amiaza aceasta am anulat totul.

-Ai anulat? Păi,atunci trebuie să...El dădu din mână.

-Nu te impacienta.Le-am schimbat pentru ziua de mâine.Plănuisem să vin la tine și să te fac să te răzgândești.

-Am fi putut să îi căutăm,pur și simplu.

-Va fi mai ușor așa.Deodată,ea zâmbi.El se apropie de ea,sărutând-o ușor.

-Îmi place zâmbetul tău,puștoaico.

-Ar fi bine să plec acum.Și chiar plecă,după un sărut lung și plin de pasiune.În timp ce încetini mașina în fața casei ei,i se păru că vede în lumina farurilor o siluetă alergând pe alee.În curând,Ryan îi ieși înaintea.Era plin de noroi,iar părul îi atârna peste ochi.

-Ryan!

-Mamă,vino repede! S-a rostogolit un buștean peste Guy,iar eu nu pot să-l dau la o parte.

-Ryan, liniștește-te. Unde e?

-La lac. Voiam să venim acasă și să mâncăm ceva, iar el a alunecat și a căzut. Un buștean s-a rostogolit peste el și nu poate să iasă.

-Eu iau jeep-ul. Tu du-te și sună-l pe domnul Calhoun, apoi vino. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

-Da, mamă! Strigă Ryan fugind în casă. Ea se repezi în garaj, luă un lanț și îi aruncă în jeep, apoi o porni pe alee, în direcția lacului. Când ajunse, nu îl văzu pe Guy, dar în momentul în care opri motorul auzi țipete.

-Guy!

-Ajutor! Nu pot să ies! Tată!

-Sunt aici, Guy, strigă ea. Se apropie și îl văzu imobilizat sub un buștean mare. Întoarse jeep-ul astfel încât farurile să îl lumineze. Courtney se cutremură când îl văzu. Își agita brațele, plângând și zbatându-se. Cu fiecare mișcare a lui, bușteanul se cufunda mai mult în noroi, strivindu-l.

-E în regulă, Guy. Sunt aici, spuse ea, îngenunchind lângă el.

-Ajută-mă!

-Liniștește-te, Guy! El încetă să se mai zbată și o privi cu ochii lui albaștri, disperat.

-Vreau să scap de aici.

-Știu, Guy. Te scot eu. Te doare?

-Puțin. Nu mă pot mișca. Ea văzu că era scufundat în noroiul moale, care îl salvase de strivire.

-Voi aduce jeep-ul foarte aproape, spuse ea, voi pune un lanț în jurul bușteanului și voi încerca să îl dau la o parte. Acum stai liniștit, da?

-Unde e tata?

-Vine și el. Ryan m-a găsit pe mine mai întâi.

-Vreau să ies, începu el să țipe din nou.

-Guy! Spuse Courtney cu fermitate, însă apoi îi mângâie obrazul. Guy, ascultă-mă. Stai nemișcat. O să te scot. El încetă să se mai zbată. Lacrimile îi brăzdau obrajii acoperiți cu noroi.

-Poți?

-Da, dar tu trebuie să mă ajuți. Ea se ruga să reușească, în timp ce îi zise calm:

-Fă exact ce îți spun eu.

-Mă apasă.

-O să scapi în curând. Ea alergă spre jeep, îl trase mai aproape, apoi fixă lanțul în jurul bușteanului.

-E din ce în ce mai greu!

Panica i se putea ghici în glas,dar stătea nemișcat,urmărind-o.

-Acum,Guy,voi porni încet.Dacă te doare sau te apasă mai tare,spune-mi și voi opri mașina.Ea se urcă în jeep și începu să înainteze încet.Lanțul se întinse,iar ea începu să se întrebe dacă jeep-ul va putea mișca bușteanul.Apăsă pe accelerator. Nu se întâmplă nimic.Apoi bușteanul se mișcă.Se clinti câțiva centimetri.Apăsă încă puțin și lemnul se mai mișcă un pic,apoi încă un pic.Deodată,Guy zbieră:

-E greu! Mă strivește! Ea coborî și privi.

-Guy,nu te mișca.O să gădesc ceva cu care să ridic bușteanul.O piatră,ceva cu care să ridic un capăt,astfel încât când îl voi trage la o parte.Ea auzi motorul unei mașini și îl văzu pe Jared venind în goană pe alee.

-Vine tatăl tău!Jared coborî într-o secundă,urmat de Ryan.Jared scoase din camionetă două scânduri.

-Am început să trag bușteanul,spuse ea,dar Guy a strigat că începe să-l strivească.

-Urcă-te și mai încearcă.Ryan,vino să mă ajuți! Vom ridica lemnul,în timp ce mama ta îl va trage.Guy,când îi spun eu,încearcă să te strecuri afară.

Când ea porni din nou jeep-ul,Jared și Ryan băgară scândurile,sub buștean și se urcară pe ele pentru a-l ridica.Guy țipă și ea văzu cum un ghem de noroi se desprinde din pământ.

-Oprește! A ieșit!Jared și Ryan aruncară scândurile,iar Jared îl luă pe Guy în brațe,legănându-l și murdărindu-și hainele cele bune.

Îl puseră pe bancheta jeep-ului.Guy plângea.Jared îi întrebă:

-Te doare ceva? Guy își șterse obrajii cu dosul palmei,întinzându-și și mai mult noroiul pe față.

-Umărul și șoldul.Am alunecat și am căzut.Bușteanul s-a rostogolit peste altul și apoi a căzut deasupra mea.

-Te ducem acasă.Ar trebui să plesnesc pe cineva acum.Băieții își lăsară ochii în pământ.

-Nu am vrut să vă oprim căsătoria,spuse Ryan.

-Dar nu ați oprit-o,spuse Jared.Deodată,Jared îi trase pe Ryan și Courtney aproape de el și îi îmbrățișă pe amândoi.

-Vom fi o familie de acum înainte.Courtney se uită în ochii lui albaștri.Avea noroi pe obraji,pe haine,dar era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viața ei. Ea zâmbi către Ryan.

-Ryan,Guy,continuă Jared,vom avea anumite locuri în viețile voastre.Nu ne veți mai spune „Domnule” și „Doamnă”,ce ziceți de asta,băieți?

-Eu știu...spuse Ryan.

-Guy,ce-ar fi să-i spui lui Courtney „Mamă”? Iar tu,Ryan,să îmi spui mie „Tată”? O privi pe Courtney.

-E în regulă,puștoaico?

-Sigur,dacă și băieții sunt de acord.Amândoi încuviințară solemn.

-Știți cât ne-ați îngrijorat?

-Nu,domnule răspunseră amândoi băieții în același timp.

-Acum hai să facem cununia.

-În noaptea asta? întrebă Ryan.

-Da.Cred că reverendul Thompson așteaptă la voi acasă.Am anunțat rudele.

-Chiar le-ai anunțat? întrebă Courtney.

-Sigur.Eu și Guy ne vom duce acasă,ne vom spăla și ne vom întoarce cât putem de repede.La ora zece noaptea erau căsătoriți,iar la ora unsprezece își luară rămas bun de la băieți și plecară la aeroport.Luminile parcării din aeroport le luminau mașina.Courtney vru să-l îmbrățișeze pe Jared,în schimb,îl întrebă:

-Nu îmi spui unde mergem? De fapt o să-mi dau seama când vom urca în avion.

-Unde ai vrea cel mai mult să mergem?

-Oriunde în lumea aceasta.Hai,spune-mi!

-Răspunde-mi la întrebare,puștoaico.

-Cred că...în pat.Expresia din ochii lui se schimbă și o cuprinse în brațe, sărutând-o.Brusc,îi dădu drumul.

-Nu am de gând să-mi petrec noaptea nunții în parcare din aeroport.Unde ți-ar plăcea cel mai mult să plecăm?

-Nu contează unde.

-Courtney...

-Elveția.Ea îi puse un deget pe buze,apoi îl coborî pe bărbie.Voia să fie singură cu el.

-Mi-ar plăcea să văd Alpii.Dar mai mult mi-ar plăcea să fiu doar cu tine.

-Vom ajunge acolo într-o săptămână.

-Poftim? Ea îl privi uimită.

-Cum adică într-o săptămână? Ce,luăm vaporul?

-Nu.Hai să mergem.O luă de mână,încuie mașina,luă bagajele și se îndreptară spre un avion mic.Când Jared o ajută să urce și se așeză la bordul avionului,ea îi luă mâinile în ale ei.

-Hei,așteaptă! Zbori în Elveția? Ce e asta? E avionul tău? Spune-mi ce se petrece,altfel...

-Iar îți arăți gheruțele.Puștoaico,am o casă pe Coasta Golfului.Vom rămâne acolo următoarele șase zile,apoi vom pleca în Elveția.

-Glumești!

-Nu.Ryan mi-a spus că din totdeauna ți-ai dorit să vezi Elveția.Vor veni și băieții în weekend-ul viitor.

-Oh,Jared! Elveția!

-Acum însă,te vreau doar pentru mine.Ea se rezemă de spătarul scaunului.Inima îi bătea cu putere.Zburară pe Coastă și închiriară o mașină până la casa lui Jared,aflată pe o fâșie de plajă.Soarele abia răsărea când Jared deschise ușa și o trecu în brațe pragul.Jared o ținu în brațe cât timp ea privi podelele lustruite de stejar,peretii din lemn de chiparos și scaunele din stuf împletit,cu perne viu colorate.

-E frumos.

-Da,este,murmură el când o puse jos.

-Jared...

-Hmm?

-Așteptați aici,domnule Calhoun.Ea își luă valiza și intră în baie.După douăzeci de minute ieși.Pielea îi lucea încă după baie,părul îi cădea pe umeri și purta un combinezon din dantelă neagră.Jared își scoase cravata,își descheie nasturele de sus al cămășii și turnă șampania.

-De data aceasta,Jared Calhoun,rosti ea,nu îmi vei mai spune „puștoaico”.

El luă paharele și se apropie de ea,privind-o din cap până în picioare.Privirea lui îi făcea nervii să zbârnâie.Luă paharul,îi atinse degetele și simți cum i se înfiorează întreg trupul.Vocea lui coborî până la un ton ce îi grăbea bătăile inimii.

-Pentru un șoim pe nume Ebenezer-și pentru noi,doamnă Calhoun.

Zâmbind,ea sorbi șampania acidulată.Jared îi luă paharul,punându-l pe masă, lângă al lui,apoi se depărtă puțin pentru a o privi.Un zâmbet îi arcui buzele.

-Ești frumoasă,puștoaico.Ea ridică o sprânceană,își puse o mână pe șold,trase aer în piept,ceea ce îi umplu sânii,apoi rosti:

-Calhoun,nu sunt o puștoaică.Deodată,el o privi atât de serios,încât inima aproape îi sări din piept.El înaintă spre ea,o luă în brațe și îi șopti parcă cu tot sufletul:

-Courtney,te iubesc.

EPILOG

Courtney auzi un țipăt.Se ridică din pat și se uită pe fereastră.O fetiță cu codițe aurii alerga spre casă din direcția țarcului.Un cocoș mare își desfăcu aripile și porni după ea.

-Jared,pasărea aceea iar aleargă după Ginger! O să o rănească...

Se opri când auzi ușa din spate trântindu-se și îi văzu pe Ryan și Guy repezindu-se spre țarc.De lângă ea se auzi un mormăit:

-Au apărut salvatorii ei?

-Da,uite-i.L-au potolit pe cocoș.

-Nu pentru mult timp.În curând îl vom avea la cină.

-Ginger are trei tați,știi asta?

-Hmm.Puștoaico,vorbești prea mult pentru ora asta matinală.

-Oh,băieții fugăresc cocoșul!

-Puștoaico...

-Jared,ar trebui să te duci să vezi ce se petrece.

-Liniște,puștoaico.Un braț i se încolăci în jurul taliei și o trase peste un piept musculos,dezgolit.O pereche de picioare goale se încolăciră în jurul trupului ei.

-Jared,am trecut de treizeci de ani.Ai de gând să mă strigi „puștoaico” și când voi avea patruzeci?

-Patruzeci,cincizeci...tu.Vei fi mereu „puștoaică”.

O sărută pe gât,își frecă obrazul neras de umărul ei.îi dădu halatul la o parte pentru a-i mângâia sânul,apoi i-l sărută.Ea suspină,plimbându-și degetele prin părul lui.

-Trebuie...să mă scol și să pregătesc micul dejun...pentru cinci oameni flămânzi...fripturi și ouă cu sos picant.El îi sărută gâtul,mângâind-o pe ceafă și arzându-i pielea cu sărutările lui de foc.O mângâie apoi pe picioare și pe șolduri.

-La naiba cu micul dejun!

-Am auzit-o pe Ginger înjurând ieri și e numai vina ta! spuse ea cu răsuflarea tăiată,agățându-se de umerii lui.El își ridică capul și ochii îi sclipiră.Șuvițe ondulate de păr moale,castaniu îi cădeau pe frunte.

-L-am auzit pe Guy spunând „Șșt! „- asta-i mai rău decât ceea ce a făcut Ginger. Buzele lui se întredeschiseră.

-Noroc doar că ceilalți doi copii nu au auzit ce a spus.Au crezut că a inventat o nouă înjurătură.El chicoti,în timp ce degetele lui trasau încet forma buzelor ei.Ea îl privi în ochii albaștri și îl trânti în pat.

-Calhoun,ești nemaipomenit!

-Puștoaico,ești cea mai sexy femeie de pe pământ!

SFARSIT